

ஆழ்க்குமரன்

ராஜகோபால்

அழக்தரன்

ராஜகோபால்

எழகேசரி
பப்ளிஷர்ஸ்

EELAKESARI PUBLISHERS

38, MOFFAT ROAD
LONDON SW17 7EZ
ENGLAND

First Published in Great Britain
March 1993 by E.K. RAJAGOPAL
© ALL RIGHT RESERVED

- ★ AALIKKUMARAN (ஆழிக்குமரன்)
BY E.K. RAJAGOPAL ★ 38, MOFFAT ROAD, LONDON SW17 7EZ, U.K.
Art by POOVARASU (MADRAS)
- © Published by **EELAKESARI PUBLICATIONS** 38, MOFFAT ROAD,
LONDON SW17 7EZ
- ★ Printed by **KAANTHALAKAM**, 834, ANNA SALAI, MADRAS-2.
Phone: 834505

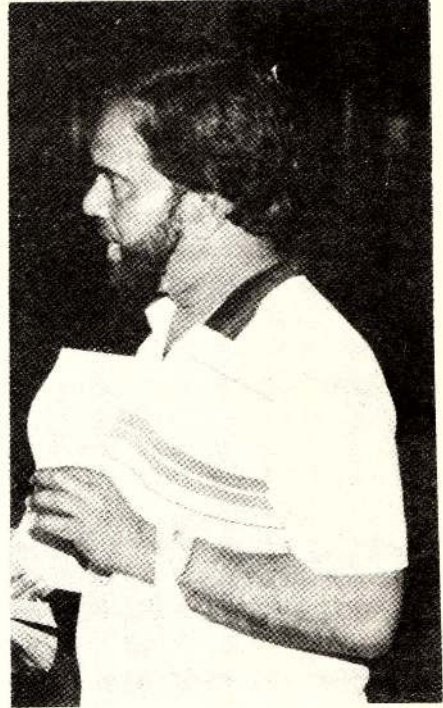
என் புகழாளன்

என் மகன் ஆனந்தனிடம் இப்படி உடலை வருந்திச் சாதனை செய்வதால் யாருக்கு என்ன நன்மை? மனித சமுதாயம் முன்னேறுவதற்கான சாதனை எதனையாவது நிகழ்த்தக்கூடாதா?" என்று கேட்டதற்கு "அம்மா! இந்தச் சாதனையை மற்றவர்களால் நிகழ்த்த முடியாது. என்னால் முடிகிறது. நிகழ்த்து கிறேன். இதனால், இலங்கையின் புகழ் "கின்னஸ்" புத்தகத்தில் இடம் பெறு கிறது. நான் பத்துச் சாதனைகளைக் "கின்னஸ்" புத்தகத்தில் பதித்துவிட்டுத் தான் இப்பணியைக் கைவிடுவேன்" என்றான்.

இதன்படி ஏழு சாதனைகளைப் பதித்தான். எட்டாவது சாதனையின்போது அதிலேயே கலந்து விட்டான். அவன் சாதனைகளுக்கான பயிற்சியைத் தானே செய்துகொள்வான். யார் உதவியையும் எதிர்பார்க்கமாட்டான். முடிவெத்து விட்டுத்தான் எங்களுக்கே தெரிவிப்பான். அவனுடைய நண்பர்கள் அவனுக்கு உதவுவார்கள்.

ஆனந்தன், சிறுவயதிலிருந்தே எதிலும் வெற்றிபெறவே முயற்சி செய்வான். உழைத்துச் சம்பாதித்ததைச் சாதனைக்கே செலவு செய்தான். சாதனையின் போது கிடைக்கும் பரிசுப் பணத்தை ஊனமுற்றோர்க்கே உதவிடுவான். "உனக் குப் பணத்தைச் சம்பாதித்துத் தரமாட்டேன். நம் குடும்பத்துக்குப் புகழைச் சம்பாதித்துத் தருவேன்" என்பான். அதன்படியே செய்தான். எங்குப் போனாலும் 'ஆழிக்குமரன் ஆனந்தனின் தாயார்' என்று சொன்னாலே போதும். என்னைத் தெரிந்துகொண்டு எல்லோரும் எனக்கு உதவுகின்றனர். அந்த அளவுக் குப் புகழ்ச் செல்வத்தைத் தேடிவைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறான். ஆனந்தனின் பிரிவு என்னை வாட்டினாலும் "ஈன்றபொழுதிற் பெரிதுவந்தனளே" என்னும் புறநானூற்றுத் தாயாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

எ க ள ர ன

பிறந்து தவழ்ந்து அளைந்து எழுந்து விழுந்து சொந்தங்களோ
டும் பந்தங்களோடும் வாழ்ந்த சொர்க்க பூமியைப் பிரிந்து
ஆயிரமாயிரம் மைல்களுக்கப்பால் அந்நிய நாடுகளில் சிதறி
வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எமக்கு அந்த ஆயிரக் கணக்கான
உறவுகளை மீண்டும் சந்தித்தால் எப்படி இருக்கும் ?
சமீபத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகள் சிலவற்றுக்குச் சென்றபோது
அந்த அணைப்பில் ஏற்பட்டதெல்லாம் புதுப்புது அனுபவங்கள்.
தமிழீழ வீரர்களின் சாதனைகளைச் சரித்திரமாகப் படைத்த
எனது "வல்வெட்டித்துறையிலிருந்து அமெரிக்கா வரை கப்ப
லோட்டிய தமிழர்கள்" நூலுக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து
என் எழுத்துக்களை நேசிக்கும் இதயங்கள் விடுத்த அழைப்புக்
களை ஏற்று சுற்றுப் பயணத்தை மேற்கொண்டபோதே இந்த
அர்த்தமுள்ள அனுபவங்கள் ஏற்பட்டன.
பல்வேறு நகரங்களிலும் நடந்த விழாக்களுக்கு நூற்றுக்கணக்
கில் வந்தார்கள். எனது மகளின் நடன நிகழ்ச்சிகளையும்
நடாத்தி கௌரவித்தார்கள். அங்கெல்லாம் ஆழிக்குமரன்
ஆனந்தன் புகழ் பாடப்பட்டது.

"தமிழ் ஈழ வீரர்களின் சாதனைகளைச் சரித்திரமாகப் படைக்கிறீர்கள்; அதனால் உங்கள் எழுத்துகளை நேசிக்கிறோம்" என்று உணர்ச்சி பொங்கி வழிய முழங்கிய இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து பிறந்த நாதங்களைக் கேட்டுப் புல்லரித்துப் போனேன்.

ஜெர்மனி தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழகத் தலைவராக இருந்து துடிதுடிக்கும் லட்சக் கணக்கான தாயகத்து மண்ணின் வேதனைக்கும் விடிவுக்கும் உழைக்கும் தொண்டன் ருத்ரா பிரபாகரன் முன்னின்று ஏற்பாடு செய்த எசன் நகரத்துப் பெருவிழாவில் பேசிய அத்தனை பேரும் "ஆழிக்குமரனைக் கண்ணெதிரே உலாவ விட்டிருக்கிறார், ஆசிரியர்" என்று கூறினார்கள்.

"தமிழன்" இதழ்களில் எழுதிய "ஆழிக்குமரன்" தொடர் அம்சம் ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் செஞ்சங்களைத் தொட்டது.

ஐரோப்பிய தமிழ் பத்திரிகை உலகில் சாதனை செய்து கொண்டிருக்கிற -- நான் மதிக்கிற -- என்னோடு யாழ்ப்பாணம் "ஈழநாடு" பத்திரிகையில் ஒன்றாகப் பணியாற்றிய -- "பாரிஸ் ஈழநாடு" ஆசிரியர் எஸ். எஸ். குகநாதனும் ஜெர்மனி தமிழர் புனர்வாழ்வுக் கழக முக்கியஸ்தரும் பிராம்போர்ட் தமிழ் மன்ற அமைப்பாளருமான சிவனடியான் சிறிபதியும் இந்த விழாவில் கலந்து கொண்டு, "தமிழன் வீரத்தை உலகறியச் செய்யும் பணியில் சாதனை செய்து கொண்டிருக்கிறார்" என்று கூறிய வார்த்தைகளை என்னால் மறக்க முடியவில்லை.

பெர்லின் கேபிள் டி. வி. அமைப்பாளர் திருமதி ரூபினி செல்வநாதன் பெர்லினில் ஒரு விழாவை எனக்காக ஏற்பாடு செய்திருந்தார். இவ்விழாவில் தலைமை வகித்த பெர்லின் ஈழத் தமிழர் நலன்புரிக் கழகத் தலைவர் வி. எஸ். குணரத்தினம் பேசும்போது கூட, தமிழ் ஈழ வீரர்களின் சாதனைகளைப் பற்றி எழுதியதனால் தமிழர் இதயங்களில் நிறையப் பெற்றவர் என்றார். "பாரிஸ் ஈழநாடு" குகநாதன் ஏற்பாடு செய்த பாரிஸ் விழாவில், பாரிஸ் தமிழர்களுக்கு பெருமை தேடிக்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் அறிவுப் பெட்டகமான காராளபிள்ளை அவர்கள் "ஆழிக்குமரனை நெஞ்சங்களில் வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கும் எழுத்தாளர்" என்று வீர ஆவேசத்துடன் அவர் முழங்கிய உணர்ச்சிப் பிரவாகம், என் எழுத்துகளுக்கு ஐரோப்பாவில் கிடைத்த பெரும் மதிப்பாகவே கருதினேன்.

நெதர்லாந்து நாட்டில் நான் தங்கியிருந்த மூன்று நாட்களில், பல தமிழ் இளைஞர்களைச் சந்தித்துப் பேசினேன். தமிழனில் "ஊழிக்குமான்" தொடர் அம்சக்கை மெங்காகப் படக்க மடியவில்லை என்றும் தவறிய தமிழனை அனுப்பி வைக்கும்படியும் கேட்டார்கள்.

- ராஜகோபால்

நான் சென்ற இடமெல்லாம் அந்த ஆழிக்குமரன் என்ற மாவீரனைப் போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள் ! அந்த வீரனின் கதையை நூலாக்க வேண்டுமென்று அன்புக் கட்டளை விதித்தார்கள் !

ஆழிக்குமரன் ஆனந்தனுடன் ஒரு நண்பனாக நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறேன். ஆனால் உலக அரங்கில் தமிழன் வீரத்தை அரகேற்றிய உலக மகா வீரன் என்ற காவிய நாயகனுக்கு முன்னால் தலைவணங்கி நிற்கிறேன்.

ஆங்கிலக் கால்வாயில் நீச்சலடித்துச் சாதனை செய்ய முயன்றபோது, உயிரை நீத்த தமிழன் ஆனந்தனைத் தவிர வேறு யாராகவும் இருக்க முடியுமா?

உலகத் தமிழர்களில் ஆனந்தனைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இந்தப் பெருமை சேர முடியாது.

இதனால் ஈழத் தமிழனுக்கு கோடி செல்வாக்குப் பெற்றுத் தந்தவன் ஆழிக்குமரன்! இதை விட ஏழு உலக சாதனைகளைச் செய்து "ஹின்னஸ்" புத்தகத்தில் பதிப்பித்து, சாதனைக் காகவே தன்னுயிரை நீத்த தமிழ் மகன் அவன்!

படித்துப் பட்டம் பெற்றவன்! தானுண்டு தன் வாழ்வுண்டு என்று வாழ்ந்திருக்கலாம்! ஆனால் அவனால் அப்படி வாழ முடியவில்லை.

வீரர்களைக் காலத்துக்குக் காலம் பெற்ற வல்வெட்டித்துறையில் அவன் பிறந்தான். அந்த வீரத்தின் விளை நிலத்தின் கரையிலிருந்துதான் தன் முதல் சாதனையைச் செய்தான். அந்தப் பதினெட்டு வயதில் வல்வெட்டித்துறை மக்களின் இதயங்களில் மட்டுமல்ல, தமிழ் ஈழ மக்களின் நெஞ்சங்களிலும் நிறைந்து விட்டான்.

இந்தியாவின் கோடிக்கரைக்கு ஆனந்தன் நீச்சலடித்துக் கொண்டிருந்தபோது, அந்த மாவீரன் தன் சாதனையில் வெற்றி பெற வேண்டும் என்று வல்லையில் சந்திக்குச் சந்தி, கோயிலுக்குக் கோயில் ஆண்டவனுக்கு நேர்த்தி வைத்துப் பெற்றெடுக்காத தாய்மார்கள் பொங்கிய பொங்கல் அப்போது அந்த வெற்றித் திருமகனுக்கு வாழ்த்துக் கூறின.

அதேபோன்று தமிழ் ஈழமே அல்லோல கல்லோலப்பட்டு, துயரத்தின் எல்லையில் இருந்தபோது ஆங்கிலக் கால்வாயில் ஆனந்தன் மரணித்த செய்தி கேட்டு தமிழ் உலகமே அழுதது ! இந்த நூலில் ஆனந்தனைப் பற்றி நான் எழுதியிருப்பது முழுமையான கதையல்ல. அவரைப் பற்றி அவருடன் பழகிய காலத்தில் தெரிந்து அறிந்து கொண்டவற்றையும் அவரது குடும்பத்தினரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட தகவல்களையும் வைத்தே "தமிழன்" பத்திரிகையில் சில காலம் தொடராக எழுதிய விஷயங்களைத் தொகுத்து நூலாக்கியிருக்கிறேன்.

ஆனந்தனுடன் நெருங்கிப் பழகி ஒரு சில நண்பர்கள் அங்குமிங் குமாகச் சிதறி வாழ்கிறார்கள், அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு, தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்கின்ற நிலையில் தாயகத்து மண்ணின் நிகழ்வுகள் இல்லை. அவரைப் பற்றி வெளியான முழுமையான பத்திரிகை நறுக்குகள், புகைப்படங்களை எல்லாம் அவரது தாயார் தனது வல்வெட்டித்துறை இல்லத்தில் கவனமாகப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தார். ஆனால் அவற்றுக்கு என்ன நடந்ததோ என்று யாரும் அறியார்.

இந்நிலையில், அவரது தொடர் ஒன்றை எழுதிவிட வேண்டுமென்று எப்படித்தான் எண்ணம் ஏற்பட்டதோ தெரியவில்லை!

சமீபத்திய எனது ஐரோப்பிய சுற்றுப் பயணத்தின்போது என் அன்புக்கும் மதிப்புக்குமுரிய வாசகர்களைச் சந்தித்தேன். அவர்களில் பலர் ஆனந்தனின் தொடர் அம்சம் பற்றி பாராட்டினார்கள். அவர்களில் சிலர் ஆனந்தனைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாத சில சுவையான விஷயங்களைச் சொன்னார்கள்.

பாரிலில் கோணேஷ் என்ற இளைஞரைச் சந்தித்தேன். ஆனந்தனுடன் நெருங்கிப் பழகியவர். "ஆனந்தனின் தாயாரின் அண்ணன் தில்லைநடராசாவின் மகன் இந்திரனும் அவரது தாயார் பரமேஸ்வரி தில்லைநடராசாவும் ஆனந்தன் வெற்றியில் அளித்த பங்களிப்பைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லையே" என்று கோணேஷ் கேட்டார். இப்படிச் சில குறைகள் இல்லாமல் இல்லை.

அப்படியான தவறுகள் ஏற்பட்டால் அதற்காக என்னை மன்னிப்பீர்களாக! வேண்டுமென்று எதனையும் சேர்க்காமல் விட்டதில்லை!

திருத்திய அடுத்த பதிப்பொன்றை வெளியிடும்போது, ஆனந்தனைப் பற்றிய முழுமையான தகவல்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு, அது முழுமையான நூலாக வெளிவரும்.

லண்டனில் இருந்து வெளியாகும் எனது நூல்களுக்குத் தொடர்ந்து ஆதரவு அளிக்கும் வாசக நெஞ்சங்களுக்கு நான் என்றென்றும் கடமைப்பட்டவன்! என் இதயம் என்றென்றும் உங்களை மறக்காது!

நி.ஜி.பி. ஆனந்தன்..

முன்னுரை

1963-ம் ஆண்டு நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதன் முதலில் சேர்ந்த காலம். வி.எஸ்.ஸி. ஆனந்தன் பேரா தனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஓராண்டு சட்டப் படிப்பை முடித்து விட்டு இரண்டாவது ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருந் தார்.

கிட்டத்தட்ட பத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் அடங் கிய பல்கலைக்கழகத்தில் ஆனந்தனைத் தெரியாதவர்கள் இல்லை. சிங்களம்-ஆங்கிலம்-தமிழ் சரளமாகப் பேசுவார். அப்பாஷைகளில் பாடுவார். ஆங்கில நடனம் நன்றாக ஆடு வார். கிட்டத்தட்ட நடிகர் கமலஹாசன் பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பதாக சினிமாப் படம் எடுத்தால் எப்படி இருக்குமோ அப்படியே ஆனந்தன் எல்லோர் கண்களிலும் காணப்பட்டார். அவருடன் ஒரு வினாடி கதைத்தால் அவரைக் கதாநாயனாகக் (HERO WORSHIP) கருதி அவருடன் எல்லோருமே ஒட்டிக் கொள்வார்கள். அப்படித்தான் நானும் அவருடன் ஒட்டிக் கொண்டேன். பேசுவதற்கும் பழகுவதற்கும் மிகவும் இனியவர். ராஜகோபால் அவரைப் பற்றி முன்னுரை எழுதும்படி கேட்ட போதுதான் ஆனந்தனைப் பற்றியும் அவருடைய பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையைப் பற்றியும் சிந்திக்க வைத்தது. அவருடைய வாழ்க்கையை ஒரு சினிமாப் படமாக எடுத்தால் அது மிகவும் வெற்றிகரமாக இருக்கும். அவரின் பல்கலைக்கழக வாழ்க்கை யில் காதல், வீரம், விவேகம், கருணை, பண்பு, அன்பு ஆகியவை அடங்கியிருந்தது. எனவேதான் எனது எண்ணம் அவ் வாறிருந்தது.

- ராஜகோபால்

பல்கலைக்கழகம் அமைந்திருந்த இடமான பேராதனை, இயற்கைக் காட்சிகள் நிறைந்த அழகிய மலைப் பள்ளத்தாக்கில் அமைந்திருந்தது. இது அங்கு படித்தவர்களுக்குத் தெரியும். அங்கு எங்கள் காலத்தில் ஒன்பது விடுதிகள் இருந்தன. பல்கலைக்கழகம் ஒரு பெரிய நகரம் என்றே கூறலாம். அந்த இடத்தில் சிங்கள - தமிழ் மாணவர்கள் மத்தியில் ஆனந்தன் ஒரு கதாநாயகனாகவே திகழ்ந்தார்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் அமைந்திருந்த பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் குறிஞ்சிக்குரிய பண்பான காதலையும் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது. ஆனந்தனில் மயங்காத பெண்களே இல்லை என்று கூறலாம். அழகே உருவான மலையகத்தைச் சேர்ந்த பெரிய எஸ்டேட் சொந்தக்காரரின் ஒரே மகனும் அவர்களில் ஒருவர். அக்காதல் சற்றில் நிறைவேறாதபடியினால் அவரின் பெயரை இங்கு குறிப்பிடவில்லை. அக்கண்ணியமான காதல் கிட்டத்தட்ட ஓராண்டு காலமாக இருந்தது. அது நிறைவேறாததற்கு என்ன காரணம் என்று ஒருவருக்கும் சரியாகத் தெரியாது.

அதன் பின்னர் ஆனந்தனை அடையப் பல தமிழ், சிங்களப் பெண்கள் போட்டி போட்டனர். ஆனந்தன் எல்லோரிடமும் களங்கமில்லாமல் சரளமாகச் சிரித்துப் பழகுவார். எல்லா துறையிலும் மிகவும் திறமைசாலி. விளையாட்டுத் துறையை எடுத்துக் கொண்டால் அவருக்கு நிகர் ஒருவருமே இல்லை. அவர் "சீரியஸாக"ப் படித்ததை ஒருவருமே காணவில்லை. ஒரு சோதனையிலும் அவர் பெயில் விட்டது கிடையாது. அக்காலத்தில் பல்கலைக்கழக சட்டக் கல்வி மிகவும் கடுமையானதாகும். இலத்தீன் மொழி நன்றாகத் தெரிய வேண்டும். சட்டக் கல்வி மிகவும் கடுமையானபடியினால் சட்டம் படிக்கும் மாணவர்கள் மிகக் குறைவு. ஆனந்தனின் வகுப்பில் ஏழு மாணவர்களே கல்வி கற்றார்கள். அதில் ஒவ்வொரு நாளும் நூல் நிலயத்தில்

காலம் தள்ளிய இருவர் சோதனையில் சித்தியடையவில்லை. ஆனால் விளையாட்டுப் பிள்ளை ஆனந்தன் முதன் முறையிலேயே சித்தியடைந்து விட்டார்.

பல்கலைக்கழகக் காலத்தில் விளையாட்டுத் துறையில் முன்னணி வகித்த செல்வி மானில் ஆனந்தனின் காதலியாகி சற்றில் மனைவியானார்.

ஆனந்தன் எப்போதும் ஏதாவது சாதனை செய்ய வேண்டும் என்றே எண்ணுவார். அதை உடனே செயலிலும் செய்து காட்டுவார். 1964-ம் ஆண்டு என்று நினைக்கிறேன் - ஆனந்தன் கண்டியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் சென்று உடனே கண்டிக்குத்

திரும்பி வரும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு அதில் வெற்றியும் பெற்றார். அந்த சின்ன வயதில் ஏற்பட்ட சாதனை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவரது வாழ்வு முடியும் வரை இருந்ததை உலகம் நன்கறியும்.

ஆனந்தன் சகலகலா வல்லவனாக இருந்ததற்கு அவரது பெற்றோர்கள் காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஒரு முறை பல்கலைக்கழக தமிழ்ச் சங்க விழாவில் ஆனந்தனின் சகோதரி ரஞ்சிதமணி (தற்போது திருமதி ரஞ்சிதமணி ரவீந்திரன்) பரத நாட்டியம் ஆடினார். அதே மேடையில் ஆனந்தன், தமிழ் - சிங்கள - ஹிந்தி - ஆங்கிலப் பாடல்களை நல்ல நயனத்துடன் பாடி எல்லோரது பாராட்டுக்களையும் பெற்றார். ஆனந்தனின் சகோதரிகள் பரதநாட்டியத்தில் முன்னணியில் நின்றபடியினால் அவரின் பெற்றோர் முறைப்படி பண்ணும் பரதமும் கற்பித்திருந்தார்கள் என்று தோன்றுகிறது.

சக மாணவர்கள் கஷ்டப்படும்போது அவர்களுடன் சேர்ந்து ஆனந்தனும் கஷ்டப்படுவார். நண்பர்கள் பட்டினி இருந்தால் ஆனந்தனும் பட்டினி இருப்பார். நண்பர்களின் பிரச்சனைகளைத் தன் தலை மேல் போட்டு குழம்பிக் கொண்டிருப்பார். இதற்குப் பல உதாரணங்கள் உண்டு.

ஆனந்தனின் பல்கலைக்கழக வாழ்க்கையில் முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியது, அவர் சிங்கள- தமிழ்-முஸ்லிம் நண்பர்கள் எல்லோரையும் சமமாகவே கருதினார். ஆனந்தனின் ஆருயிர் நண்பனாக ஜலீல் இருந்தார். ஜலீல் என்ற மனித மாணிக்கம் தற்போது இலங்கை வங்கி முகாமையாளராகக் கடமையாற்றுவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். "உனது நண்பன் யார் என்று சொல் - உன்னைப் பற்றிக் கூறுகிறேன்" என்பதற்கு இணங்க ஜலீலின் நண்பன் ஆனந்தன் என்றால் ஆனந்தனைப் பற்றிக் கூறத் தேவையில்லை. ஆனந்தன் பாக்குத்தொடு கடலை நீந்தியபோது ஜலீலும் உடன் இருந்தார். ஜலீல் அதைப்பற்றி எனக்கு விபரமாக வர்ணித்திருக்கிறார். ஆனந்தனுக்காகத் தனது உயிரையே அர்ப்பணிக்க ஆயத்தமாக இருந்தார் ஜலீல்.

ஆனந்தனின் கொள்கையை இலங்கையில் தமிழ்-சிங்கள-முஸ்லிம் மக்கள் பின்பற்றியிருந்தால் இன்று இனப் பிரச்சனையே தோன்றியிருக்காது என்று எண்ணுகிறேன்.

ஆனந்தன் மிகவும் திறமைசாலி. சட்டத் துறையில் முழு மனதுடன் ஈடுபட்டிருந்தால் இன்று இலங்கையில் சுப்ரீம் கோர்ட் நீதிபதியாகவோ அல்லது இராணி அப்புக்காத்தாகவோ ஆகியிருப்பார். இதனை நான் உண்மையாகவே கூறுகிறேன்.

எனக்கு அவரின் திறமையை நன்றாகத் தெரியும். சிறந்த சட்ட வல்லுனருக்குரிய நுண்ணிய அறிவு அதற்கு ஈடு கொடுக்கும். வாய் வன்மை, பல பாஷைகளின் பாண்டித்தியம் ஆகிய சிறப்பு அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் ஆனந்தன் சில நாட்கள்தானும் நீதிமன்றத்தில் சட்டத்தரணி தொழிலைச் செய்யவில்லை.

குறுகிய மனித வாழ்க்கையில் ஒருவன் வாழ்ந்தான் என்பதை விட, எப்படி வாழ்ந்தான் என்பதுதான் சரித்திரத்தில் முக்கிய இடத்தைப் பெறும்.

இன்று அவரின் சாதனைகள் நூல் உருப் பெறுகிறது என்றால் அது ஆனந்தன் எப்படி வாழ்ந்தார் என்பதற்கேயாகும்.

ஆனந்தனின் பெயர் இத்தரணி இருக்கும் வரை நிலைத்தே இருக்கும்.

SOLICITOR,
RAJAH & CO.,
295, BALHAM HIGH ROAD,
LONDON SW17 7BA.

- ஆர். தவராஜா

பத்திரிகைத் துறையில் சேரல்கள்

ராஜகோபால்!

பாமா ராஜகோபால்!

ஈ. கே. ஆர்.

ஷர்மினி,

இப்படியெல்லாம் பல்வேறு பெயர்களுக்குள் புகுந்திருந்து தினகரன் பத்திரிகையில் அவர் எழுதிக்குவித்துக்கொண்டிருந்தபோது தான் நான் ஈழநாடு பத்திரிகையின் ஆசிரியபகுதியில் சேர்ந்திருந்தேன்.

ஈழநாடு பத்திரிகையின் ஆசிரியபகுதியில் பணியாற்றிவிட்டு தினகரனில் அவர் சேர்ந்திருந்த காலம் அது!

பத்திரிகைத் துறையில் எனக்கு பயிற்சி தந்த ஈழநாடு ஆசிரியர் கோபு, மற்றும் சபா அண்ணார், கந்தசாமி போன்றவர்கள் எனக்கு ராஜகோபாலையே முன்னுதாரணமாக ஒவ்வொரு விடயத்தையும் எழுதுகின்றபோது கூறுவார்கள்.

தினகரனில் இருந்து லண்டனுக்கு விடுமுறையில் சென்ற அவர் தாயகம் திரும்பியதும் மீண்டும் ஈழநாடுவில் இணைந்து கொண்டபோது அவருடன் ஒன்றாக பணியாற்றும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோதுதான் அவரது திறமையை நேரில் அறியமுடிந்தது.

1985ல் இருவரும் ஒன்றாகவே லண்டன் வந்து எமக்கு சம்பந்தமே இல்லாத வெவ்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்த போது பத்திரிகைத் துறையை விட்டு விலகியிருக்க முடியவில்லை.

- ராஜகோபால்

நண்பர் ராஜகோபாலும், நானும் நண்பர் ஸ்கந்தா என்ற ஸ்கந்தராஜாவும் இணைந்து "தமிழன்" பத்திரிகையை ஆரம்பித்த போதிலும் தவிர்க்கமுடியாத சூழ்நிலைகளால் ஒரு இதழுடன் நிறுத்தவேண்டியதாயிற்று. முதலாவது இதழ் வெளிவந்த சில தினங்களில் நான் தாயகம் திரும்பியதும் பத்திரிகையை தொடர்ந்து வெளியிடாததற்கு ஒரு காரணம்.

ஆழிக்குமரன் ஆனந்தனை அறியாதவர்கள் தம்மை ஒரு தமிழர் என்று சொல்லிக்கொள்ள முடியாது.

அத்தகைய சிறப்புப் பெற்றிருந்த ஆனந்தன், ராஜகோபாலின் நெருக்கமான நண்பர்.

அவர் ஆங்கிலக் கால்வாயை நீந்திக் கடக்க முயன்றபோது மரணித்த செய்தியை அப்போது லண்டனில் இருந்த நண்பர் மாலி தொலைபேசியில் தெரிவித்தபோது ஈழநாடு ஆசிரிய பகுதியில் இருந்த அனைவருமே தமது குடும்பத்தில் ஒருவரை இழந்துவிட்டதுபோன்று சோகத்தில் ஆழ்ந்துபோனது இப்பொழுதும் பசுமையாக நினைவில் நிற்கிறது.

அவர் மரணித்த செய்தி வெளியாகிய மறுவாரம் ராஜகோபால் ஈழநாடு வாரமலரில் ஒரு கட்டுரையை எழுதியிருந்தார். அக்கட்டுரையை படித்த ஒவ்வொரு வாசகரும் நிச்சயம் கண்ணீர் விட்டிருப்பார்கள் என்பது நிச்சயம். அத்தனை உணர்வுபூர்வமாக ராஜகோபால் அதனை எழுதியிருந்தார்.

அந்த சாதனை நாயகனின் வரலாற்றை இன்று நூலாக்கியிருப்பது ராஜகோபால் தமிழ் இனத்திற்குச் செய்துள்ள மற்றுமொரு பணி.

- எஸ். எஸ். குகநாதன்

ஆசிரியர்,
"ஈழநாடு-பாரிஸ்"
24. 09. 1992

ஈழமண்ணுக்குப் பெருமை தேடிக் கொடுத்த வீரசாம்
ராஜ்யம் வல்வெட்டித்துறை!

உலகத்தின் கவனத்தையெல்லாம் தன்பக்கம் ஈர்க்கும் வெற்றித் திலகங்
களையும், சாதனை மைதர்களையும் பெற்றவீரத்தின் விளை நிலம்.

இரண்டாவது உலக மகாபுத்தத்தின் போது, திரைக் கடலோடி கப்பல்
கப்பலாகப் பொருட்களைக் குவித்து, மக்களின் இல்லாத குறையை இல்லை
யென்றாது பூர்த்தியாக்கிய வீராதி வீரர்கள்!

ஒரு நாட்டையே உருவாக்குவதற்கு உயிரைக் கொடுத்துப்
போராடும் உன்னத தலைவனைத் தந்தமகோன் னதபூமி!

அந்தப் பூமியில் பிறந்த ஒரு மாவீரனின் கதை பாரினில் தமிழினத்தின்
பெருமைக்குப் புகழ் சேர்த்தவன், சாதனைகளுக்கு மேல் சாதனை செய்தவன்.
ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்த சோதனைகளைத் தாங்கிக் கொண்டவன். மனித
உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டு வாழ்ந்தவன். நட்புக்கு இலக்கணமாகத்
திசுழ்ந்தவன். அவனுடன் எனக்கு இருந்த நெருக்கமான பிணைப்பு
என்றென்றும் அழியாத உறவுகள்.

- ராஜகோபால்

அவன் பாக்குநீரிணையை நீந்திக்கூடந்து முதலாவது உலக சாதனையை நிலைநாட்டினான்!

அப்போது அவனுக்கு வயது பதினெட்டு!

சொந்தளித்து ஆர்ப்பாறிக்கும் அலைகளையும், ஆளையே விழுங்கி விடும் "சுழி" களையும் எதிர்த்து 42 மணிநேரம் சமுத்திரத்தில் சஞ்சரித்து இந்தச் சாதனையைச் செய்தான்! 39 மைல் தூரம்!

அந்தச் சாதனையைச் செய்து முடித்த போது அவன் என்ன சொன்னான்? வல்லை மகன் என்ற உணர்ச்சியே தனது வெற்றிக்குத் திறவு கோல் என்றான்!

1963ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 20ம் திகதி வல்வெட்டித்துறை சுங்க இலாகா இருந்த இடத்துக்குச் சமீபமாக உள்ள கடலில் மாலை நேரத்தில் ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் கை அசைத்து வழி அனுப்ப, ஆனந்தன் என்ற அந்த வீரன் தன் நீச்சலை ஆரம்பித்தான்! புதன் மாலை மணி 4.15க்கு ஆரம்பித்த பயணம், வெள்ளிக் கிழமை 22ம் திகதி முற்பகல் 10.40 மணிக்கு கோடிக்கரையில் முடிந்தது.

அடுத்தநாள் சனிக்கிழமை மாலை வல்வெட்டித்துறைக் கடற்கரையில் மகத்தான வீர வரவேற்பு நடந்தது. அப்போதுதான் "ஆழிக்குமரன்" என்ற பட்டம் அவருக்குக் சூட்டப்பட்டது.

"ஆங்கிலக் கால்வாயை நீந்திக் கடப்பேன்" என்று அந்த வரவேற்பில் சபதமிட்டார் ஆனந்தன். இருபதாண்டுகளுக்குப் பின்னால், அதே ஆங்கிலக் கால்வாயில் தன் சாதனையை நிறைவேற்ற முயற்சித்தபோது, தன் வாழ்வை முடித்தார்!

"இவன் தனிப்பிள்ளை. இனி ஒன்றே ஒன்று. கண்ணே கண்ணு" என்று எண்ணினோம். சகோதரபலன் அறவே இல்லை என்று சோதிடர் கூறினார். அப்பாவின் பெயர் செல்வத்துரை எனது கணவரின் தகப்பனார் பெயர் குமாரசாமி. இரண்டு பேரன்மாருடைய பெயர்களையும், சேர்த்து ஒரே ஒரு பிள்ளை தான் இனி எமக்கு என்ற எண்ணத்தில், செல்வகுமார் ஆனந்தன் என்று பெயரிட்டோம்"

சாதனை வீரனைப் பெற்ற ஆனந்தனின் தாயார் இராசரத்தினம் அம்மாளைச் சப்பத்தில் சந்தித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, தன் மகனின் ஆரம்ப காலங்களைப் பற்றி இப்படிக்கூற ஆரம்பித்தார்.

மகன்மீது அவர் உயிரையே வைத் திருந்தார்! சில சுயமயங்களில் அவர்களின் கண்கள் சுலங்குவதைக் கவனித்தேன்.

1943ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 25ம் திகதி ஆனந்தன் பிறந்தது. வல்வையில் தீருவில் வன்ற அவர் களது பழைய வீட்டில்!

அவருடைய மறைந்த தந்தையார் விவேகானந்தன் அப்போது முல்லைத் தீவில் நீர்பாசனஇலாகாவில் என்ஜினியராஃப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார்!

ஆனந்தனை "ராக" என்று பெற்றோர் செல்லமாக அழைப்பார்கள்.

சோதிடர் கூறியது ஆனந்தனைப் பொறுத்த வரையில் பொய்த்து விட்டது! அவருக்குப் பிறகு ஒன்பது பேர் எல்லாமாஃப் பிறந்து, சோதிடரின் கூற்றை அப்பட்டமான பொய்யாகி விட்டார்கள்!

ஆனந்தன் சிறுவயதில் மிகவும் பிடிவாதக்காரன்! தான் நினைப்பதை எப்படியும் செய்தே தீருவார். அவரது 'குழப்படி' பெற்றோரால் சில சமயம் தாங்க முடியாமலும் இருந்தது! ஏழு எட்டு வயதில் 'மாபிள்' அடிப்பதில் அவர் ஞர்! மாபிள் அடித்து வெற்றி பெற்றதால் கிடைக்கும் மாபிள்ளை யெல்லாம் பேனியொன்றுக்குள் நிறைந்துத் தன் சகோதரர்களிடம் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்! என்ன விளையாட்டுக்குப் போனாலும், வெற்றியுடன்தான் வருவார். சிறு வயதில் அவர் வல்லை சிவகுரு வித்தியாசாலையில் படித்தார். பின்னர் வல்லை சிதம்பராஃ கல்லூரியில் படித்தார். யாழ்ப்பாணம் சென்பற்றிக்ஸ் கல்லூரிக்குப் போனார். அப்போது ஐந்தாம் வகுப்பு! சிறு வயதில் இவர் அட்டசாசத்தை பொறுக்காமல், தகப்பனார் இவரை 'மரத்தில் சுட்டி வைத்துக்கூட அடித்திருக்கிறார்' என்று ஆனந்தன் அம்மா சொன்ன போது அவருக்கு அருளை வந்து விட்டது!

"பண்டாரவளையிலுள்ள குருந்தாவளை சென்தோமஸ் கல்லூரி "ஹாஸ்டலில்" கட்டுப்பாடான பிள்ளையாக நடக்க வேண்டுமென்ப தற்சாக சேர்த்தோம். மவுண்ட்ஸ் வேனிய சென்தோமஸ் பாடசாலை யில்தான் ஜி.ஸி.ஈ படித்தான். சிறிய வயதுக்குள் நிறையப் பாடசாலைகளில் படித்தவன் என்ற சாதனையைச் செய்தவன்" என்று சிரித்தபடி அவர் அம்மா சொன்னார். பருத்துறை ஹாட்லி கல்லூரியில் அப்போது ஆசிரியராக இருந்த பூரணம்பிள்ளையோடு பிடிக்காமல் வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் சேர்த்து அட்வான்ஸ் லெவல் எடுத்துச் சித்தி பெற்று பஸ்கலைக் கழகத்துக்குச் சென்றார்.

பேராதனைப் பஸ்கலைக்கழகத்தில், சட்டப் பிரிவுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அங்கு பயின்று கொண்டிருந்த போது தான், பாக்குநீரிணையை நீத்திக் கடந்தார்.

1953ஆம் ஆண்டு பாக்குநீரிணையை முதலில் நீத்திக் கடந்த நவரத்தினசாமி என்ற வல்லை வீரனின் உலக சாதனைதான் ஆனந்தன் மனதில் பெரும் தாக்கத்தை எற்படுத்தியது!

ஆனந்தனுக்கு நீண்ட தூர நீச்சலுக்குப் பயிற்சி கொடுத்ததே நவரத்தினசாமி என்ற சாதனையாளன் தான்!

பிரிட்டன் மகாராணியாரின் சிறப்புக்குரிய விருதை நேரில் பெற்ற பெருமைக்குரியவர் இவர்!

"ஒளிபடைத்த கண்ணினாய் வாவா, உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வாவாவா உச்சி மீது வானிஇடிந்து வீழுகின்ற போதிலும் அச்சமில்லை என்ற உள்எங் கொண்டு வாழச் சொன்னடாரதியின் இலட்சிய புருஷர்களில் ஒருவராக எட்டுச் சாதனைகளைச் சாதித்த ஒரே தமிழ்மகன் ஆனந்தன்! மற்றவர்களைத் தாண்டி இரு கால்களை ஊன்றி நிற்கின்ற இந்த வீரனின் வலது கால் ஒரு புதுமையான கால்!

இந்தக் காலோடுதான் அவர் உலக சாதனைகள் பலவற்றை "கிள்ளஸ்" புத்தகத்தில் பதிய வைத்திருக்கிறார்!

"சூன்ரம்பிக்கை ஒன்றுதான் எனது வெற்றியின் ரகசியம்" என்று என்னிடம் ஆனந்தன் அடிக்கடி சொல்லுவார்.

"என் உடல் தளர்ந்து போன நேரங்களில்கூட என் மனம் தளர்ந்து போனதில்லை. அதனால் நான் வெற்றிக் கம்பத்தைப் பிடித்திருக்கிறேன்" என்றும் சொல்லுவார்.

"துணிந்து நில். துணிந்து செல் உனது முடிவு உனக்குச் சரியென்று பட்டால், அதைப் பற்றி யாருளும் வாதிக்காதே" என்பார்.

அவருடன் நான் சொழும்பில் "தினகரன்" பத்திரிகையில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது தான் மிசவும் நெருக்கமாகப் பழகியிருக்கிறேன். அவருடன் பழகிய காலம் மறக்க முடியாதவை.

அவரது போக்கு எப்பொழுதுமே சுயநலமற்றதென்பதை உணர்ந்திருக்கிறேன். தன்னால் முடிந்ததை மற்றவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கம் கொண்டவர். தனக்குத் தேவை ஏற்படும் போது மட்டும் மற்றவர்களிடம் போகும் குணம் அவரிடம் கிஞ்சித்தேனும் கிடையாது.

ஆரம்ப காலத்தில் அவரிடம் இறைவனைப் பற்றி எவ்வித ஆழமான கருத்தும் இருந்ததில்லை. ஆனால், அவருக்கு வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட ஒரு பெரிய பிரச்சனை அவரைப் பெரியளவில் மாற்றிவிட்டதென்பதை அவருடன் நெருங்கிப் பழகிய காலத்தில் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

கதிர்காமக் கந்தனிடம் தன்னை அவர் அர்ப்பணித்தார். அந்தக் முருகக் கடவுளை நம்பினார். அவரை அவன் கைவிடவில்லை.

செய்! அல்லது செத்துமடி! ஆறிலும் சாவு! நூறிலும் சாவு!

தினம் தினம் பயந்து பயந்து செத்துக் கொண்டிருப்பதைவிட, ஒரே நாளில் அந்த இறப்பைத் துள்ளிவோடு சந்திப்பவன் மாவீரன்!

அவன் தான் ஆனந்தன்!

அவரோடு நெருங்கிப் பழகிய காலங்களில், இவ்விதமான தத்துவமுத்துக்களையெல்லாம் என்னோடு அடிக்கடி பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

கடந்து போன காலங்களில் தனக்கு ஏற்பட்ட தோல்விகளுக்காக அவர் துவண்டு போனதில்லை! வெற்றிகளைக் கண்டு அவர் இறுமாப்புக் கொண்டதும் இல்லை.

நெருங்கிப் பழகிய நண்பர்களை அவர் உயிராக நேசித்தார். தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம்கள் என்ற பேதலில்லாத அந்த மாவீரன், மனித இதுயங்களைத்தான் நேசித்தான்!

- ராஜகோபால்

சந்திரனையும், செல்வானையுமே மனிதன் மடக்கிப் பிடித்து விட்ட விஞ்ஞான யுகத்தில், கடலொன்றை நீந்திக் கடப்பதில் என்ன சாதனையிருக்கிறது? இப்படி எத்தனை கேள்வியையும் சுலபமாகக் கேட்டுவிடலாம்! விஞ்ஞானக் கருவிகளின் துணை கொண்டு, வானமண்டலத்தில் உலுருவிச் செல்வது எத்தனை அபாயகரமானதோ, அதைவிடச் சற்றும் குறைந்த அபாயமுடையதல்ல, திக்குத் திசை தெரியாத திரைக் கடலிலே இயற்கை வேகத்தை எதிர்த்துப் போராடிக் கொண்டு நீச்சலடித்துச் செல்வது! உலாசமாயப் பொழுதைப் போக்க வேண்டிய இளைஞன், சொந்தளித்து ஆர்ப்பரிக்கும் கடலில் விடாப்பிடியாக நாற்பத்தெட்டு மணிநேரம் நீந்தி மறுகரையை அடைந்தானென்றால், அது மனிதனின் சகிப்புத் தன்மைக்கும் துணிச்சலுக்கும், வைரக்கியத்துக்கும் மேலான உதாரணம்!

ஆனந்தனின் பாக்குநீரிணை சாதனைப் பயணத்தில் கூடவே சென்ற பழம் பெரும் சமூகப் பத்திரிகையாளர் ஆர்.எஸ்.சர்யா அந்தச் சாதனையைப் பற்றி எழுதும் போது பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

"பயங்கரச் சுறாக்கள் மத்தியில் ஆபத்துடன் விளையாடிய ஆனந்தன் தனது சாதனையை நிறைவேற்றிய போது தமிழ் மக்கள் அனைவரும் பெருமிதத்தில் திளைத்தார்கள். வல்வெட்டித்துறை நகரக் கடற்கரையில் எள்போட்டால் கீழே விழாத அளவுக்கு ஜனநெரிசல். ஆனந்தனை மறுகரையிலிருந்து கொண்டு வந்து சேர்த்த கப்பல் இக்கரை சேருமுன்பே கடலில் பாய்ந்து இளைஞரான ஃபீட்டம் அவரைத் தோளில் சுமந்த வண்ணம் நகர வீதிகளில் ஆனந்தக் கூத்தாடிய காட்சியை விபரிக்க முடியாது. வல்வெட்டித்துறைக்குப் பெருமை சேர்த்துக் கொடுத்த வீரர்கள் பெயரில் அவர் பெயரும் நிச்சயம் இடம்பெறும்"

இவ்வகையின் பழம்பெரும் பத்திரிகையாகத் திகழ்ந்து கொண்டிருப்பது வீரசேனி! ஆனந்தன் நீந்திய காலகட்டத்தில் ஆசிரியராக இருந்தவர் எஸ்.டி.சிவநாயகம். "சுதந்திரன்" பத்திரிகை மூலம் தன் பத்திரிகை வாழ்வை ஆரம்பித்து, தனித்துவமான ஒரு தமிழ் பத்திரிகையாளராகத் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவர் பிற்காலத்தில் 'தினபதி' பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். அவர்தான் ஆனந்தனுக்கு 'ஆழிக்குமரன்' என்ற பெருமைக்குரிய பட்டத்தைச் சூட்டினார்.

சமூகத்தமிழர்கள் என்றமே மறக்க முடியாத நேர்மை மிக்க ஒரு அரசியல் வாதியாக வாழ்ந்து அமரராகிவிட்ட தந்தை எஸ்.கே.வி.செல்வநாயகத்தை 'சமத்துக் காந்தி' என்று நாமங்கூட்டி அழகு பார்த்த இந்த எஸ்.டி.எஸ்தான்! மீன்குஞ்சாக நீச்சலடித்த ஆனந்தனை 'ஆழிக்குமரன்' என்ற அந்த அற்புதமான திருநாமத்தை வழங்கி என்றென்றும் தமிழர்களோடு நிலைத்து நிற்கச் செய்த எஸ்.டி.எஸ்.யை இந்த நேரத்தில் என்றால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை!

ஆனந்தன் இந்த நீச்சல் சாதனையைச் செய்வதற்கு முன்பாக தன்மல்கலைக்கழகம் இருந்த போராதனையிலிருந்து தன் பிறந்த மண்ணுக்குச் சைக்கிளில் சென்று திரும்பியிருக்கிறார்!

திடீரென்று நினைப்பார். செய்தே முடித்து விடுவார். அதுதான் ஆந்தன் 'ஸ்வடல்'!

புரிகு நீரிணையை நீந்திக் கடந்த பின்னர், ஆங்கிலக் கால்வாயை இரண்டு தடவை நீத்திக் கடக்க வேண்டுமென்ற வட்சியத்தை மனதில் திடமாக்கிக் கொண்டார்! அதே நேரத்தில், மத்திய ஜெரோப்பாவிலுள்ள அல்ப்ஸ் மலையில் ஏறி, அதன் உச்சியிலே தமிழன் கொடி நாட்ட வேண்டுமென்றும் திட சங்கற்பம் பூண்டார்.

போராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அப்போது படித்துக் கொண்டிருந்தார்! கண்டியிலிருந்து நுவரெலியாவுக்குச் சென்று அங்கு உள்ள ஹோட்டன் பிளேன்ஸ்' என்ற மலைச் சிகரத்தில் இவர் தனது மலையேறும் பயிற்சியை இடையிடையே செய்து வந்தார். சமார் நான்காயிரம் அடி உயரமானது இந்தச் சிகரம்! நானூறு ராத்தல் நிறையான பாரத்தைச் சுமந்து கொண்டு மலையேறிப் பழகினார்.

போராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அப்போது இறுதியாண்டு எல்.எல்.பி. என்ற சட்ட மாணவனாக இருந்தார்.

பல்கலைக்கழகத்தில் அவர் பல விதமான துறைகளில் ஈடுபட்டு, 'ஹீரோ' வாகத்தான் திகழ்ந்தார்! ஒரு இடத்தில் இருந்து படிக்க மாட்டார். ஆனால் அவர் எந்தச் சோதனைகளிலும் அங்கு பெயில் விட்டதென்ற சரித்திரமே இல்லை. இவருடன் ஒன்றாகப் படித்து, இப்போது லண்டனில் பிரபல சொலிசிட்டாராகத் திகழும் தவராஜா சொல்லுவார். "ஆனந்தனைப்போன்ற திறமைசாலிகளை நான் சந்தித்ததே இல்லை. படிக்காமல், சோதனைகளில் சித்தி பெற்ற ஆற்றல் மிக்கவர். அவர் கொட்டித்தனைத்தை எப்படி வர்ணிப்பதென்றே தெரியவில்லை!"

ஆனந்தன் தன் பெற்றோரை எதிர்த்துக் காதல் செய்தவர்! அவரது காதலை கவையான கதை

எதையுமே துணிச்சலுடன் ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவம் கொண்ட ஆனந்தன், தன் வாழ்க்கைத் துணைவியையும் எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் கரம் பற்றினார்.

போராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில், ஆனந்தனை காதல் உதயமானது!

அந்தக் காதல் மணம் நடந்தபோது, ஆனந்தனுக்கு இருபத்தி மூன்று வயது!

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டப்படிப்பை முடித்து வெளியேறிய ஆனந்தன், பிரபல வழக்கறிஞருக்குக் கீழ் உதவியாளராகப் பணியாற்றினார். என்னவோ, சுறுத்த அங்கியை மாட்டிக் கொண்டு, வழக்காடுவ தெல்லாம் அவருக்குப் பிடிக்கவே பிடிக்கவில்லை!

தனது கட்சியை நிரூபிக்கப் படித்த சட்டங்களையெல்லாம் துணைக்கு இழுத்துக் கொண்டு, பணத்துக்காக 'அழைதும் இதை'யும் சொல்லி, அதனையே தனது தொழிலாக்கிக் கொண்டு, ஒரு வட்டத்துக்குள்ளேயே வாழ்வதெல்லாம் தன்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத ஒன்றாக இருந்ததென்று என்னிடம் ஒருதடவை சொல்லியிருக்கிறார்!

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆழிக்குமரன் ஒரு ஆல்ரவுண்டர்!

இளம், மொழி, மதம், ஜாதி என்ப தெல்லாம் அவர் நினைத்துக்கடப் பார்க்காத ஒன்று. சிங்கள மொழி அவருக்குத் தண்ணிப்பட்டபாடு.

செல்வாக்குள்ள ஒரு இளைஞ னாக அவர் பவனி வந்தபோது, அவரின் இனிய நினைவுகளுக்குள் மூழ்காத பெண்களும் பல்கலைக்கழகத்தில் இல்லாமல் எப்படிப் போக முடியும்?

அப்படியானால் ஆனந்தன் பல்கலைக்கழகத்தில் காதல் மன்னான? அப்படித்தான் வைத்துக்கொள்ளுங்களோள்!

அவர் ஆடும்போது, பாடும்போது, ஓடும்போது, சிரித்தபோது அந்த அழகில் மயங்கிய பல்கலைக்கழக மாணவியரும் உண்டு!

அப்படி மயங்கிய ஒரு அழகான சிங்களப் பெண் தான் யானில்!

- ராஜகோபால்

பல்கலைக்கழகத்தில் கூடவே படித்தவர்! அவர் பொருளாதாரத்துறையில் பட்டதாரியானவர் பல்கலைக்கழகம் முழுவதும் அந்த ஆணைகளின் நினைவுகளுக்குள் மயங்கியபோது, மானில் வேறு பகுதியில் படித்துக் கொண்டிருந்த போதிலும், அவர் மீது காதல் வந்ததில் ஆச்சரியமில்லையே!

இதமான அந்த மனிய காதல் பொழுதுகளையெல்லாம் மானில் மனதுக்குள் நிரப்பி வைத்துக் கொண்டு, இந்தக் கல்யாணம் நடக்குமா என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார்!

"அவர்கள் தமிழர்கள்! பெற்றோர்களின் போக்கைப் பற்றி ஆனந்தன் சில சமயங்களில் மனம் விட்டுச் சொல்லி யிருக்கிறார். தமிழ்ப் பெண் ஒருவரையே திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்ற பிடிவாதம் மிக்கவர்கள்! ஆனாலும் அவர் சைவிட மாட்டார்! அவர் நினைத்ததைச் செய்து முடிப்பவர்.." என்றெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார் மானில்!

இலங்கையின் பிரபலமான லிவர் பிரதர்ஸ் நிறுவனத்தில் மானில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். நிர்வாகத்திறமை மிக்கவர் மானில்! பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து பட்டதாரிப் பட்டம் பெற்று வெளியேறிய உடனேயே இந்த வேலையும் கிடைத்தது!

மானிலை மணம் முடிக்கிற முடிவை அவரிடம் ஆனந்தன் வெளியிட்டபோது, அவர் மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் குதித்தார்! பெற்றோர்களுக்கு இதைப் பற்றிச் சொன்னால், என்றுமே தன் காதல் நிறைவேறப் போவதில்லை என்பதை நன்கு உணர்ந்தவர் ஆனந்தன்.

1967ஆம் ஆண்டு மானிலைச் சட்ட பூர்வமாகக் கைப்பிடித்தார்! வீராதி வீரன், உலக மாவீரன் என்ற புகழ் மாலைகளைப் பெறப்போகும் ஆனந்தன் வேறு யாருக்கும் சொந்தமாகி விடுவாரோ என்று ஏங்கி ஏங்கி மானில் தூங்காமல் போன இரவுகளுமுண்டு பெற்றோரை எதிர்த்து, மதம், மொழி போன்ற மதில்களைத் தாண்டி, தன் காதலை நிரூபித்து விட்டார் ஆனந்தன்!

LDI எனில் இலங்கையின் தென்பகுதியில் மாத்தறை என்ற இடத்தில் பிறந்தவர். செல்வாக்குள்ள குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். ஒரு காலத்தில் இலங்கையின் அமைச்சராக இருந்த மாநாம சமரவீர என்பவருடைய தங்கை இவர்!

கொழும்பில் பம்பலப்பிட்டியாவில் உள்ள 'ஹில்ன் பிளேஸ்' மாடி வீட்டில் ஒருதலை ஆனந்தனும், மானிலும் சந்தோஷமான முட்டில் இருந்தபோது நான்கேட்டேன்:" உங்களில் முதலில் விரும்பியது யார்?"

ஆனந்தன் சொன்னார்:

மானில் தான் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டார்!"

மானில் சொன்னார்:

"இவர்தான் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டார்"

இளமையான அந்த நினைவுகளை இரையீட்டுப் பார்க்க நான் விரும்புவதில்லை. ஆத்யூர்வ அந்த நண்பனின் பிரிவு என்னை வெகுவாகப் பாதித்தது.

1984ம் ஆண்டு ஆங்கிலக் காலவாயை அவர் நீத்துகின்ற போது நான் இலங்கையில் இருந்தேன். நீச்சலின்போது, நானும் கூடவே இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார்!

1975ஆம் ஆண்டு தலை மன்னாரிலிருந்து தனுஷ்கோடிக்கு நீத்திப்போய், நீந்தியே திரும்பி வந்து கின்னஸ் சாதனையை நிலைநாட்டிய பயணத்தில், நானும் கூடவே இருந்தேன்.

அந்த நீச்சல் வீரனைப் பின் தொடர்ந்து வள்ளத்தில் போய் வந்த நினைவுகள் மனதை விட்டு அழியாதவை!

தலைமன்னார் கிராமத்தில் முதல் நாளே போய் தங்கியிருந்து, அடுத்த நாள் வீரனின் நீண்ட சாதனைப் பயணத்தில் பங்குபற்றினோம்.

ஆங்கிலக் கால்வாயை நீந்து கின்ற தனது சாதனைப் பயணத்தில் கலந்து கொள்ள பத்திரிகையாளனான என்னை பிரிட்டன்வர அனுமதிக்கும்படி இலங்கையிலுள்ள பிரிட்டிஷ் தூதரகத்துக்கு கடிதம் ஒன்றும் எழுதி, "விசா" எடுத்துக் கொண்டு வருமாறும், தனது நான்கு வழி சாதனைப் பயணத்தைப் பற்றியும் எனக்கு கடிதம் அனுப்பியிருந்தார்.

விடுமுறை எடுக்க முடியாததால், அந்தச் சரித்திர சாதனையில் பங்கு கொள்ள முடியவில்லை! அவரது சாதனைப் பயணம் ஆங்கிலக் கால்வாயில் ஆரம்பிக்கிறதென்பது "ஆங்கிலக் கால்வாயில் ஆழிக்குமரன்" என்று தலைப்பிட்டு தினகரனில் அவர் நீச்சல் படங்களுடன் முழுப் பக்கக் கட்டுரையொன்றை எழுதினேன்!

"ஆங்கிலக்கால்வாயை அவர் நீந்தி முடிப்பார்! அல்லது அந்தக் கால்வாயிலேயே அவர் செத்து மடிவார்!" என்று கட்டுரையின் இறுதியில் எழுதினேன்.

அவரை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் அதனால்தான் அப்படி எழுதினேன். எழுதிய சில நாட்களில் அந்தமாவீரன் ஆங்கிலக் கால்வாய்க்குள் குதித்தான்!

இலங்கை வானொலியில் அவர் மரணித்த செய்தியை அதிகாலை கேட்டபோது, என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை! எனக்கு நாளே ஆறுதல் சொல்லிக் கொள்வதைத் தவிர வேறு என்னால் என்ன செய்ய முடியும்?

ஆங்கிலக் கால்வாயை நீந்தும் முயற்சியை இடையில் ஆனந்தன் கைவிட்டாரென்ற செய்தி வந்திருந்தால் அது வெட்கக்கேடான செய்தி யாக எனக்குப் பட்டிருக்கும்.

மாவீரன் ஒருவனுடைய வீரமரண மாகவே அதனை நான் கருதினேன்! என் கண்களிலிருந்து வழிந்த அந்தக் கண்ணீரை நான் துடைத்துக் கொண்ட போது, ஆங்கிலக் கால்வாயில் தன் உயிரை விட்ட உலகமாவீரனாக ஆனந்தன் என்முன் காட்சியளித்தான்!

ஆனந்தன் தன் மனதுக்குப் பிடித்த சிங்கள அழகி மானிலைத் திருமணம் செய்து கொண்டாரானாலும், அவர் மனதின் அடித்தளத்தில் பெருங்கவலை ஒன்று அழுக்கிக் கொண்டொளிர்ந்தது!

தனது அன்னை பிதா என்ற தெய்வங்களும், உடன்பிறப்புகளும், சொந்தங்களும்வாத சூழ்நிலை அவர் இதயத்தை இடையிடையே நோகச் செய்தது!

அப்போது, அவருக்கு ஆறுதலாக இருந்தவர் போராதனை பல் கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த அவரது தங்கை ராதா தான்!

டென்ரல் சேர்ஜனாக இலங்கையில் ஒரு காலத்தில் இருந்த ராதா லண்டனில் இப்போது வாழ்கிறார். அவர் கணவர் சுரேஷ். என்ஜினியர். ஆனந்தனின் இளமைக் காலங்களைப் பற்றி ராதாவிடம்கேட்டேன். அவர் கண் கலங்கிவிட்டார்! எதைச் சொல்வதென்று தெரியாமல், சில நிமிட நேரங்கள் மௌனத்தில் ஆழ்ந்தார். அவர் கண்களில் நீர் நிறைந்திருப்பதைக் கவனித்தேன். தொண்டை அடைக்க, கரகரத்த குரலில் சொல்லத் தொடங்கினார்.

"நான் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது தான் மானிலை அண்ணா register பண்ணினார். எங்கள் குடும்பத்தில் எனக்கு மட்டும் தான் இதனைச் சொன்னார். அண்ணா தனது Personal life ஐ தனது சகோதரர்களிடம் எல்லாரிடமும் சொல்ல மாட்டார். என் ஒருத்தியிடம் தான் அண்ணா கதைப்பார்"

- ராஜகோபால்

ராதா 'அண்ணா' 'அண்ணா' என்று அடிக்கொரு தடவை சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். ஆனந்தன் மீது நிறைந்த பாசத்தை வைத்திருந்தார்.

ராதா தொடர்ந்தார். "அண்ணா வுக்கும் எனக்குமிடையே ஒரு special understanding இருந்தது. அவரது காதல் எனது பெற்றோருக்கு முதலே தெரிந்தும், நான் அம்மாவுக்கோ ஐயாவுக்கோ சொல்லவில்லை. அண்ணா தன் வாழ்க்கையை மானிலுடன் கல்கிசையில் தான் ஆரம்பித்தார். அங்கு ஒரு வீட்டில் வசித்து வந்தார்.

"நான் இடைக்கிடை கொழும்பிற்கு அவர்களிடம் Week ends க்குப் போய்வருவேன். ஒவ்வொரு முறையும் நான் பேராதனை திருப்பும்போது Fort Station இல் வைத்து ஏறமுதல் 100 ரூபாய் தந்துவிடுவார். எனது தகப்பனார் அண்ணாவின் திருமண விஷயம் தெரிந்தபோது அதை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டார். ஆனால் அம்மாவால் அதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. பின்னர் ஐயா கொழும்பு செல்லும்போது அண்ணா வீட்டிற்குப் போய் வருவார். ஆனால் அம்மா கடைசி மட்டும் தான் போக மாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டா. அம்மாவிற்கு எல்லாப் பிள்ளைகளையும் விட அண்ணாவில்தான் கூடப் பாசம். அது எங்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்த விடயம். அந்தப் பாசத்தினால்தான் அவ்வால் அண்ணா சிங்களப் பெண்ணை மணந்து கொண்டதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு முடிவு அண்ணாவுக்கு மூத்த குழந்தை பிறந்தபோது ஏற்பட்டது. முதல் பேரக்குழந்தையைப் பார்க்காமல் அம்மாவால் இருக்க முடியவில்லை. அண்ணாவிற்கும் அம்மாவில் சரியான பாசம். அம்மா தன் திருமணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாதது மாதிரியல்ல, தன்னைப் பார்க்கக்கூட மறுத்து விட்டது, அவருக்குச் சரியான வேதனை. ஆனால் அவர் அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்வில்லை. அவருக்கு மூத்த மகன் பிறந்தபோது முப்பத் தொன்றுக்கு வரும்படி அழைப்பு விடுத்தார். ஐயாவும் ஒருமாதிரி சொல்லி அம்மாவைக் கொழும்பிற்குக் கூட்டி வந்து விட்டார். அம்மா 31க்கு வந்தது அண்ணாவிற்கு மிகவும் சந்தோஷம். அதற்காக என்னவும் செய்யத் தயாராக இருந்தார். அம்மாவும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை உபயோகித்து அண்ணா மானில் தன் மகனுக்கு வைத்த ரஜன் என்ற பெயரோடு தானும் ஜெயானந்தன் என்ற பெயரை வைத்து Birth certificate இல் பதியப் பண்ணிவிட்டா. தன்னுடைய பிடிவாதத்தை அம்மா சாதித்து விட்டா என்றுதான் அந்தச் சமயம் நான் மனதில் நினைத்துக் கொண்டேன். மானில் என்ன நினைத்தா என்று இதுவரை எனக்குத் தெரியாது. Maybe one day I will ask her. அண்ணாவும், மானிலும் ஆங்கிலத் தில்தான் வீட்டில் சதைத்தாலும் தனது மகன் ரஜன் தமிழ் பழக வேண்டும் என்பதற்காக தமிழ் பேசும் வேலைகாரப் பெரியன் ஒருவனை வீட்டில் ரஜன் வளர்த்துவரும் காலத்தில் வைத்திருந்தார். அத்துடன் தனது மகன் தமிழ் மீடியத்தில் தான் படிக்க வேண்டும் என்று பிடிவாதமாக இருந்தார். இதுவும் அம்மாவைத் திருத்திப்படுத்துவதற்குத் தானோ தெரியாது. ஆனால் அவர்களுக்கு இரண்டாவது மகன் ராஜேஷ் பிறந்த போது ராஜேஷ் சிங்கள மீடியத்தில் படிப்பதற்கு அண்ணா சம்மதித்தார். கலப்பு மனத்தில் பிரச்சனை வராமல் அண்ணா சமாளித்து விட்டார். என்னைப் பொறுத்தவரையில் அது நியாயமானது என்று நினைத்தேன். "I have always maintained good relationship with Anna & Manil" என்று தன் மனத்தில் இருந்ததை ஆனந்தன் தங்கை ராதா சொல்லிவிட்டு பெருமூச்சை விட்டார்.

சீறு வயது நினைவுகளை ராதாவிடம் கிளறினேன். கடந்த கால நினைவுகள் அவருக்கு மென்மையான சிரிப்பை வரவழைத்தது. ராதா தொடர்ந்தார்:

"சிறுவயதில் அண்ணா சரியான கோபக்காரன். குழப்படிக்காரன். தங்கை தம்பியாருடன் எந்த நேரமும் சண்டையும் அடியும்தான். எங்களுக்குல்லாம் அடித்துப் போடுவார். என்ன விளையாட்டு அவருடன் விளையாடப் போனாலும் அவர் தோற்கத் தொடங்கினால் அளாப்புலார். நாங்கள் Protest பண்ணினால் அடிதான். குறுத்தலாவை St.Thomas இல் அவர் boarding இல் இருந்து படித்தார். அண்ணா வீட்டுக்கு வருகிறார் என்று ஆவலுடன் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருப்போம். வரும் போது Trunk நிறைய பெரிய கொய்யாப்பழங்கள் கொண்டு வருவார். நாலைந்து வருடங்களுக்குப் பிறகுதான்

- ராஜகோபால்

எங்களுக்குத் தெரியும் அவர் அந்தப் பழங்களைக் களவெடுத்துக் கொண்டதான் வருகிறவர் என்று. அவர் லீவுக்கு வந்து நாளைந்து நாளில் அண்ணா எப்போது திரும்பிப் போவார் என்று நினைக்கத் தொடங்கி விடுவோம். அவ்வளவிற்கு அவரது அட்டுழியங்கள் தாங்க முடியாமல் வந்துவிடும்.

"ஆனால் இதே அண்ணா வளர்ந்த பின் எங்களைப் பொறுத்தவரையில் மிகவும் பொறுமைசாலியாக மாறி விட்டார். அவர் Universityயில் இருந்த போது எத்தனையோ குளப்புகள் செய்திருக்கிறார். பேராசிரியர் நித்தியானந்தன் ஐ வெருட்டிக்கூட இருக்கிறார். ஆனால் இதே பேராசிரியர் மகன் "நம்பி" அண்ணாவின் நண்பராகவும் பின்பு மாறினார். Universityயில் எவ்வளவோ குளப்புகள் செய்தாலும் வீட்டிற்கு வரும்போது அண்ணா எங்களுடன் அன்பாகப் பழகத் தொடங்கினார். நாங்கள் பகிடி விட்டாலும், கோபம் வரப் பண்ணுவதற்கு என்ன சொன்னாலும் போசாமல் சிரித்துக் கொண்டிருப்பார். என்ன மாதிரி அவர் மாறினார் என்று எனக்கு இன்னமும் ஆச்சரியம்தான்.

இன்னும் எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. 1975ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 29ம் திகதி சனிக்கிழமை

தலைமன்னார் கிராமத்தின் கடலோரத்திலிருந்து ஆனந்தன் தனது நீச்சலை ஆரம்பித்து, முப்பத்து நான்கு மணிநேரம் இடைவிடாது அலைகளுடன் போராடித் தமிழகத்தின் தனுஷ்கோடிக்கரைபை அடைந்து, மீண்டும் தனது திட்டப்படி திரும்பவும் உடையுமாகத் தலைமன்னாருக்கு நீத்தி இக்கரை சேர்ந்தார், ஐப்பத்திரண்டு மணி நேரத்தில் இருவழி நீந்திச் சாதனை செய்தார்!

அப்போது நான் 'ஈழநாடு' நாளிதழில் துணையாசிரியராக இருந்தேன். ஆனந்தன் அழைப்பில் அந்தச் சாதனை நீச்சல் பயணத்தில் படகொன்றில் தலை மன்னாரிலிருந்து தனுஷ்கோடிக்கும், தனஷ்கோடியிலிருந்து தலைமன்னாருக்கும் அவரோடு சென்று வந்த நினைவுகள் இப்போதும் பசுமையாக நினைவில் இருக்கின்றன.

வண்டனில் நான் சந்தித்துப் பேசிய ஆனந்தன் தங்கை ராதா அப்போது மன்னார் ஆஸ்பத்திரியில் பல் வைத்தியராசுக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

ஆனந்தன் என்னை ராதா வீட்டுக்குத் தான் வரச் சொன்னார். அங்கிருந்து தலைமன்னார் கிராமத்துக்குச் செல்வதற்குத் திட்டம். மன்னாரில் ராதா வீட்டுக்குத்தான் நான் முதலில் சென்றேன். தன் சகோதரனின் அந்த தலைமன்னார் - தனுஷ்கோடி சாதனை நீச்சல் பயணத்தைப் பற்றி ராதா சொல்கிறார்.

"உங்களுக்குத்தானே தெரியும் அண்ணாவின் தலைமன்னார் தனுஷ்கோடி நீச்சலைப்பற்றி! Twoway swimming நான் அங்கு இருந்தேன், எதுவித முன் அறிவித்தலுமில்லாமல், திடீரென்று ஒரு தந்தி வந்தது. அண்ணாவிடமிருந்து. Travelling Today to start swimming Tomorrow நான் உடனே செயல் பட ஆரம்பித்தேன். அண்ணாவுடன் நண்பர்கள் எல்லாரும் வருவார்கள் என்று தெரியும் குறைந்தது முப்பது பேரை எதிர்பார்த்து சாப்பாடுகளைத் தயாரித்தேன். அன்று இரவு அண்ணா, அவர் மனைவி, மற்றும் நாளைந்து காரர்களில் நண்பர்களையாக வந்து இறங்கினார்கள்.

மீன்னாரில் ராதா வீட்டில் இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டு தலை மன்னாருக்கு அன்றிரவே கிளம்பி விட்டோம்.

அடுத்தநாள் அந்தச் சாதனை நீச்சல் ஆரம்பமானது

தென்னிந்தியக் கரையான தனுஷ்கோடிக்கு நீந்திப் போய், நீந்தியே திரும்புவேன் என்ற சவாலுடன் புறப்பட்ட நீச்சல் வீரனைப் பின் தொடர்ந்து, வள்ளத்தில் போன எனக்கே ஒருவிதவீர உணர்வு. புத்தம் புதிய அனுபவம்.

பதினாறு வருடங்களுக்கு முன்னர் நடந்த அந்தச் சாதனை நினைவுகள் மனத்தின் அடித்தளத்தில் அழியாத கோலங்களாகப் பதிவாகியுள்ளன.

மீனவர்கள் வாழும் அழகான அச்சின்னஞ் சிறு கிராமத்தில் படுத்தாறங்கிய நான் மிக அதிகாலையில் எழுந்து விட்டேன்.

அதிகாலையிலே அக்கிராமத்தில் பரபரப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது.

"அண்ணா" "அண்ணா" என்ற அன்பான குரல்கள் ஆனந்தனைச் சுற்றி தலைமன்னார் கிராமத்தில் அலை யோதிக் கொண்டிருந்தன. அக்கிராமத்திலுள்ளவர்கள் ஆனந்தன் மீது மிகமிக அன்பு வைத்திருந்தார்கள்.

தலைமன்னார் கிராமத்தின் மத்தியிலுள்ளவர்களில் பலர் ஆனந்தனுக்கு மிக நெருக்கமான நண்பர்கள். ஒருமுறை அவருடன் பழகியவர்களை அவரால் என்றுமே மறக்க முடிவதில்லை! அப்படித்தான் அவருடன் பழகிய எவருமே அவரை இலகுவாக மறந்து போக முடிவதுமில்லை.

தலைமன்னார் கடற்கரையில் மிகுந்த பரபரப்பு, அக்கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஆண் பெண், பெரியவர்கள், குஞ்சு குருமார்கள், வெளியூர்களில் இருந்து வந்தவர்கள் கடற்கரையில் குழுமிநின்றார்கள். அத்தோடு பெருவாரியான கார்கனும், பொலிஸ் ஜீப்புகளும் நிறுத்தப் பட்டிருந்தன.

முதல் முறையாக வல்வெட்டித் துறையிலிருந்து கோடிக்கரைக்கு நீந்திச் சென்றார். அப்போது அவருக்குப் பதினெட்டு வயது. பல்கலைக்கழக மாணவன். இப்போது முப்பது வயது. சட்டம் படித்துப் பட்டம் பெற்றவன், ஆனால் நீதிமன்றத்தில் சாதனை புரிய விரும்பாது. நீரிலே நீச்சலடித்து சாதனை புரியப் புறப்பட்டிருக்கிறான்.

இருவழியாக நீந்தும் இவ்வித முயற்சியினை வேறு எவருமே இதற்கு முன்னரோ, பின்னரோ செய்ததில்லை!

அதிகாலை 6.00 மணியளவில் நீச்சலை ஆனந்தன் ஆரம்பித்தார்.

உடல் முழுவதும் "கிறீஸ்" பூசப்பட்டது. நீண்ட நேரம் நீரில் இருப்பதனால், உஷ்ணம் குறைந்து விடாதிருப்பதற்காகவே "கிறீஸ்" பூசப்பட்டது. தலையில் ஒரு ரப்பர் சவசமும், கடல் நீரில் கண்ணியாதிருக்க "கொகில்ஸ்" கண்ணாடியும் அணிந்திருந்தார்.

'சென்று வா வீரா! நீ வென்று வா வீரா!' என்று மக்கள் வெள்ளம் வழி அனுப்பி வைக்க, வீர மிடுக்கோடு ஆனந்தன் கடலுக்குள் கால்வைத்து கழுத்தளவு தண்ணீர் வரும் வரை நடந்துசென்றார்!

அந்த வீரரின் வெற்றிக்காகவும், நிறைந்த வாழ்வுக்காகவும் பிரார்த்தித்த ஆயிரக்கணக்கானவர்களில் நானும் ஒருவன்.

அவரைத் தொடர்ந்து படகுகள் செல்ல ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தன.

ஆனந்தனின் மனைவியும், குழந்தைகள், இளைய சகோதரி கோகிலா (அப்போது 13 வயது) இலங்கை தேசிய அமைச்ச விளையாட்டுக் கழகத்தின் செயலாளராக அப்போது இருந்த ஆனந்த ரண தங்காவும் ஒரு படகில்! ரண தங்காவின் கையில் நீண்ட துப்பாக்கி! கடலில் நீச்சலின் போது எதிர் கொள்ளலாம் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்ட கடல் பாம்புகளையும், பெரும் சுறாக்களையும் சுட்டுக் கொல்லவே அவர் துப்பாக்கி ஏந்தியபடி இருந்தார்.

ஆனந்தனின் தந்தை வள்ளங்களை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அனுப்புவதில் அயர்க்களப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இவரது தந்தை இருக்கிறாரே, விவேகானந்தன்- அவருக்குத் தன் பிள்ளைகள் இப்படி ஏதாவது ஒரு சாதனையைச் செய்கிறார்களென்றால் போதும், மனிதர் யந்திரம் போல கழன்றடிப்பார்! அவரைப் போல, செயல்படுவது கஷ்டம் தான்.

ஒரு நிமிடம் சுயம இருக்க மாட்டார்! ஓடி ஓடி ஏதாவது செய்துகொண்டு தானிருப்பர்!

பதினைந்துக்கு மேற்பட்ட யந்திரம் பூட்டிய வள்ளங்கள் ஆனந்தனைப் புடைசூழ்ந்தன. எங்கள் வள்ளமும் ஆனந்தனுக்குப் பக்கத்திலேயே போக வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. நான் சென்ற வள்ளத்தில் தான் ஆனந்தனின் உடல் நலத்தைக் கவனிக்க வந்த டாக்டர் பாலகிருஷ்ணன் இருந்தார். நீச்சலின் போது அவருக்கான அவசர தேவைகளை டாக்டர் பாலகிருஷ்ணன் கவனிக்க ஏற்பாடாகியிருந்தது. பாலகிருஷ்ணனும் வல்வெட்டித் துறையைச் சேர்ந்தவர். அப்போது முருங்கன் என்ற இடத்தில் உள்ள ஆஸ்பத்திரியில் வைத்திய அதிகாரியாகக் கடமை யாற்றினார். வீரகேசரியில் அப்போது ஆசிரியர் குழுவில் இருந்த எஸ்.ரி.மூர்த்தி, ஆனந்தனின் இன்னொரு நல்ல நண்பராக இருந்த "பாலா" என்ற ராமகிருஷ்ணன் ஆகிய எமது கோஷ்டி ஆனந்தனின் முன்னேற்றத்தைப் பார்த்த படியே சென்று கொண்டிருந்தார்.

சீனனுக்கெட்டிய தாரம் வரை மறுகரையே தென்படாதிருக்க, மேகமும் கடலும் ஒன்றிணைவது போல் காட்சியளிக்கும் தொடுவானத்தை நோக்கி ஆனந்தன் வடமேற்குத் திசையாக நீந்திக் கொண்டிருந்தார்.

ஆனந்தனின் அன்பு மனைவி மானில் ஒரு மணித்தியாலயத்துக்கு ஒரு முறை "குளுக்கோஸ்", "சனட் டோஜன்" ஆகியவற்றை வெந்நீரில் கரைத்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவை டிபூப் மூலமாகவும், 'தம்ளர்' போன்ற போச்சியின் மூலமாகவும் வழங்கப்பட்டது.

இப்போது நன்றாக நினைவிருக்கிறது. வீர சேரியிலிருந்து அப்போது என்னுடன் சேர்ந்து ஒரே வள்ளத்தில் வந்த மூர்த்திக்கும், எனக்கும் வெயில் ஏறஏற பசி வயிறைக் கடிக்கத் தொடங்கியது. என்ன செய்வதென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், ஒருவள்ளம் எமது வள்ளத்தை நோக்கி வந்தது. பாணும், வாழைப்பழம், "ஒறேஜ்" போன்ற போத்தல் பானங்களும் பரிமாறப்பட்டன. சாப்பாடு "சப்ளை"க்கென ஒரு வள்ளம் சேவையில் ஈடுபடுத்தப்பட்டிருப்பதை நாம் உணர்ந்தோம். மனதில் ஒரு நிம்மதி. அல்லது நடுக்கலில் என்ன செய்வது என்று எனக்கு ஒரே யோசனையாக இருந்திருக்கும்.

ஆனந்தனை உற்சாகப்படுத்துவதற் சென்று அவரோடு மாறி மாறி இளைஞர்கள் குறிப்பிட்ட அளவு தூரத்துக்கு நீச்சலடித்தார்கள்! ஒரு சில கூட்டங்களில் அவரை நீந்த விடாது எதிர் நீரோட்டம் தடுத்தது! சில சமயங்களில் ஒரே இடத்தில் ஒரு மணிநேரத்துக்கு மேல் எதிர்த்து நீச்சலடிக்க வேண்டி ஏற்பட்டது ஆனந்தனுக்கு!

டாக்டர் பாலகிருஷ்ணன் மிகவும் அவதானமானவர். திடீரென்று கடலில் குதிப்பார்! ஆனந்தனின் உடல் நிலை பற்றி நீச்சலடித்தபடியே பேச்சுக் கொடுத்து, அவர் நிலை பற்றி அறிந்த பின்னர் வள்ளத்துக்குத் திரும்புவார்!

நடுநசியின் ஒரு கூட்டத்தில், இந்திய மீன்பிடி 'ரோலர்கள்' தனது 'ஸ்பைட்' வள்ளங்கள் என்று நினைத்து ஆனந்தன் தவறான நீண்ட தூரத்துக்கு நீந்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

அடுத்தநாள் அதிகாலைக்குப் பிறகே ஆனந்தனால் ஓரளவு முன்னேறிச் செல்லமுடிந்தது.

தனுஷ்கோடிக்கரை தெரிந்த போது ஆனந்தனுக்கு உற்சாகம் பிறந்தது. ஆனாலும், கரையை அடைய ஐந்து மைல் தூரத்துக்கு நேராக நீந்த முடியாது தனுஷ் கோடிக்கரையிலிருந்து வடக்குத் திசையை வந்தடைய எட்டு மணி நேரத்துக்கு மேல் பிடித்து விட்டது!

மாலை 4 மணிக்குக் கரையை வந்தடைந்தபோது, அங்கு கூடி நின்ற நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் "கர கோஷம்" செய்து வரவேற்றனர். ஏற்கனவே தமிழகப் பத்திரிகைகள் அவர் நீச்சல் பற்றிச் செய்தி வெளியிட்டிருந்தன.

ஆனந்தன் களைத்துத்தான் இருந்தார். எனக்கென்னவோ சந்தேகம் தான். ஐம்பத்திரண்டு மணிநேரம் தொடர்ச்சியான கடும் நீச்சலின் பின்னர் எப்படித்தான் நீந்துவார் என்று.

தனுஷ்கோடி மண்ணில் மல்லாந்து படுத்திருந்த ஆனந்தனை அணுகினேன். "நீச்சலை மீண்டும் தொடரப் போகிறீர்களா?" என்று கேட்டேன். எழுந்து விட்டார். "ஆயத்தமாகி விட்டேன்" என்றார். ஒரு மணிநேர ஓய்வு போதுமா?

எழுந்து நடந்த ஆனந்தனின் கால்கள் தள்ளாடவில்லை. நிதானமாக ஓரிடத்தில் நின்றார். கீறீஸ் பூச்சு - உடம்பெல்லாம்! கடலில் குதித்தார்.

தூய்மண்ணை நோக்கி வீரனின் பயணம் ஆரம்பமானது.

திரும்பி வரும்போது ஆனந்தனுக்கு நீரோட்டம் சாதகமாக இருந்தது. இதனால் அவருக்கு அதிக சிரமம் இருக்கவில்லை.

தனுஷ் கோடியிலிருந்து மாலை புறப்பட்ட ஆனந்தன், கடல் நீரோட்டம் அவர் பக்கமாக இருந்த தால், கடலோடு கடலாக அவர் அடித் தும் செல்லப்பட்டார். பதினெட்டு மணிநேரத்துக்குப்பின் தலைமன்னார் கரையை ஆனந்தன் அடைந்தபோது திரண்டிருந்த மக்கள் ஆரவாரம் செய்தனர்.

இப்போது, "மனமன" என்று தீர்க்கப்பட்ட துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் என்னையும், பலரையும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கின.

அந்த வெற்றித் திலகத்தை வரவேற்கக் காத்து நின்ற தலைமன்னார் கரையிலிருந்து 'தீர்க்கப் பட்ட' துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் என்னைப் போன்று பலரையும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கி விட்டது.

சில வினாடிக்குள் அந்தப் பரபரப்பு ஓய்ந்து விட்டது! ஆனந்தனின் நீச்சலின் போது எதிர் கொள்ளும் ஆபத்தான கடல் வாழ் பிராணிகளினால், தீங்கு ஏற்பட்டால், அவற்றைச் சுட்டுத் தள்ளுவதற்குத் துப்பாக்கியும் கையுமாக எங்கோடு வள்ளத்தில் வந்த ரணதுங்கா தான் சற்று முன்னதாகத் தலைமன்னார் கரைக்கு வந்து, இப்படி வானத்தை நோக்கி வேட்டுக்களைத் தீர்த்துக் கொண்டார். மாவீரன் ஆனந்தன் கரையை அடைகிறபோது, அவ்விதமான வீர மரியாதையை வழங்கினார்!

தலைமன்னார் கிராமத்தின் தலைமகள் என்று தலைமீது தூக்கி வைத்து ஆனந்தக் சுத்தாடினார்கள் அங்கு கூடிநின்ற மக்கள்!

வல்வெட்டித்துறையில் இந்தச் சாதனைக்கார ஆனந்தன் பிறந்தாலும், இனித் தலைமன்னார் கிராமத்து மக்களுக்குத் தான் இவர் சொந்தம் என்பது போல இருந்தது அவ்வூர் மக்கள் அளித்த வீரவரவேற்பு! சிறுவர்களுள்ளும் சரி, பெரியவர்களுள்ளும் சரி, கன்னியர்களுள்ளும் சரி- அந்தக் கிராமத்தில் ஆனந்தன் எல்லோருக்கும் 'அண்ணன்' தான்!

நூற்றுக் கணக்கில் மக்கள் திரண்டிருந்தனர். ஆனாலும் உலக சாதனையொன்றை நிலை நாட்டிய ஆனந்தன் அங்கு நின்றவர்களை தன்னால் முடிந்தவாறு தனியாக ஒருவார்த்தையாவது பேசிய பெருந் தன்மையை எண்ணிப்பார்க்கிறேன். அந்த மென்மையான புன்சிரிப்பில் தான் எத்தனை மயக்கும் சக்தி.

தலைமன்னார்க் கடலில் ஆனந்தன் முன்னர் நீச்சல் பயிற்சி பெற்றிருக்கிறாரா என்று ஒரு சந்தேகம் எனக்கு, அவரிடம் அதைப் பற்றி அப்போது கேட்டேன்.

ஆனந்தன் தனக்கே உரிய சிரிப்போடு, சொன்ன பதில் இப்போதும் என் நினைவில் இருக்கிறது.

"ஓட்டப் பந்தய வீரனுக்கு இடத்தைப் பற்றிப் பிரச்சனையில்லை! லண்டன் என்றாலும் சரி! இலங்கையென்றாலும் சரி! அதே போன்றதான் நீச்சல் வீரனுக்கும்! எந்தக் கடல் அவனுக்கு ஒன்றுதான்"

இப்போது தான் எனக்கு விளங்குகிறது - அவர் ஆங்கிலக் கால்வாயில் நீச்சலடித்துச் சாதனை நிலை நிறுத்துவதற்காக லண்டன் வந்தாரல்லவா?

தலைமன்னாரில் என்னிடம் சொன்ன அவரது வார்த்தைகள் - அந்த நம்பிக்கைதான் ஆங்கிலக் கால்வாயிலும் குதிக்க வைத்தது.

நீச்சல் வீரனுக்கு எந்தக் கடலும் ஒன்று தான் என்றாரல்லவா? அவர் பயிற்சியைப் பற்றியோ கால் நிலை மையப் பற்றியோ யோசித்திருக்கவில்லை! ஏனென்னால் அவர் சுத்தவீரன் அவருக்குத் தன்மீதிருந்த நம்பிக்கை அதைப் பற்றியெல்லாம் யோசிக்க விடவில்லை.

அவர் தங்கை ராதாவுக்கு இவ் விஷயத்தில் நிறைந்த கவலை. தன் அண்ணனின் "திடீர் முடிவுகள்" அவருக்குப் பிடிப்பதில்லை.

ஆனந்தன் எந்த முடிவும் எவருடனும் கலந்து எடுப்பதில்லை! அது அவர் கூடப் பிறந்த சுபாவம்.

எந்த ஒரு சாதனையையும் நிகழ்த்து வதற்குத் திட்டமிடுவது பற்றித் தன் மனைவிக்குக் கூட அவர் சொல்வதில்லை!

முடிவுகளை எடுத்து, இடங்களைத் தோந்தெடுத்து, அந்தச் சாதனையில் குதிக்கிற விஷயம், பத்திரிகைகளில் வெளிவரும்போது தான் மனைவி யானிலுக்கும் எல்லாரைப் போலவும் தெரிய வரும்.

தலைமன்னார் - தனுஷ்கோடி இருவழி நீச்சல் பயணம்தான் ஆனந்தனின் முதல் "ஹின்னஸ்" புத்தக சாதனை!

பதினெட்டு வயதில் அவர் ஈட்டிய பாக்குநீரினை சாதனை அவர் வாழ்வில் என்றுமே அழிக்க முடியாத "ஆழிக்கமர" னாக்கிய சாதனையாக இருந்தாலும், அது "ஹின்னஸ்" புத்தகத்தில் பதியப்படும் அதிர்ஷ்டத்தைப் பெறவில்லை! தலைமன்னார் நீச்சல் சாதனையுடன் அவரது ஹின்னஸ் சாதனைகள் அடுத்தடுத்த துப் "ஹின்னஸ்" புத்தகத்தில் இடம் பெறத் தொடங்கின.

கொழும்பிலுள்ள லேக்ஹ வுஸ் நிறுவனத்தில் தினகரன் பத்திரிகையில் துணையசிரியராக நான் சேர்ந்தபோது எனக்கு வாழ்த்துச் சொன்ன சில இருதாயுர்வமான இதயங்களை என்னால் என்றென்றும் மறக்கமுடியாது.

தினகரன் அலுவலகத்துக்கு என்னைத் தேடி வந்தார் ஆனந்தன். நான் பதவி ஏற்ற இரண்டாவது நான் என்பது இன்னமும் நன்றாக ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

ஆனந்தன் தினகரன் ஆசிரியர் சிவகுருநாதன் மீது மிகவும் மதிப்புக் கொண்டவர். அவருடன் சேர்ந்து பணியாற்ற தன் நண்பன் ஒருவன் வந்திருக்கிறான் என்பதைப் பற்றி ஆனந்தனுக்கு ஒரே ஆனந்தம்!

"கொழும்பில் என்ன வேண்டுமானாலும் எங்கும் போக வேண்டாம். நான் இருக்கிறேன். இப்போது தங்கு வதற்கு இடமும் ஏற்பாடு செய்துள்ளேன்" என்று ஆனந்தன் அன்போடு சொன்னார்.

"நானா இரவு வீட்டுக்குச் சாப்பிட வாருங்கள். அப்படியே நீங்கள் தங்குவதற்கான அறைக்கும் அழைத்துச் செல்கிறேன்"

அந்த இதயத்தை எப்படி மறக்கமுடியும்? அவரோடு சம்பந்தப்பட்ட சில நினைவுகளை என்னால் இராமீட்டுப் பார்க்க முடிவில்லை.

அவரைப் போன்ற உண்மை உள்ளங்களைக் கணவும் முடியாது. உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசும் இந்தச் சமுதாயத்தில், அவரைப் போன்ற ஒன்றிரண்டு உயர்ந்த உள்ளங்களும் வாழ்கின்றன. வாழ்ந்திருக்கின்றன.

சாதனை வீரனாக இருந்து சாதித்த ஆனந்தன் பல நெஞ்சங்களில் சாகா வரம் பெற்று வாழும் சாதனையையும் சாதித்திருக்கிறார்!

கொழும்பில் ஆனந்தனின் அடுத்த "ஹின்னஸ்" சாதனை: தொடர்ந்து நிறுத்தாமல் சைக்கிள் ஓடியது.

- ராஜகோபால்

1487 மைல்கள் தொடர்ந்து ஓடினார். எப்படித்தான் இத்தனை மைல்களையும் ஓடினார் என்று நான் யோசிப்பதுண்டு.

அவர் இந்தச் சைக்கிள் ஓட்ட சாதனையை ஆரம்பித்த போது, அவருக்கு நேரில் சென்ற வாழ்த்துக் கூறியேன். பிரசித்தி பெற்ற கொழும்பு விகாரமாதேவி பூங்காவைச் சுற்றி சுற்றி ஓடிய ஆனந்தனை ஒவ்வொரு இரவும் போய்ப் பார்ப்பேன். ஓடிக்கொண்டே இருப்பார்.

1979 மே மாதத்தில் இந்தச் சைக்கிள் ஓட்டத்தினை விடாமல் தொடர்ந்து ஓடி "ஹின்னஸ்" சாதனை நிலைநாட்டிய போது, அவருக்கு அங்கு தமிழர்களை விட சிங்களவர்கள் கூடுதலாக மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்து, உற்சாகப் படுத்தியதை நேரில் பார்த்தேன்.

187 மணித்தியாலங்கள் ஓடியிருக்கிறார்!

இந்தச் சாதனையைச் செய்து முடித்த பின்னர் ஆனந்தனைப் பார்த்து "எப்படி?" என்று கேட்பேன்.

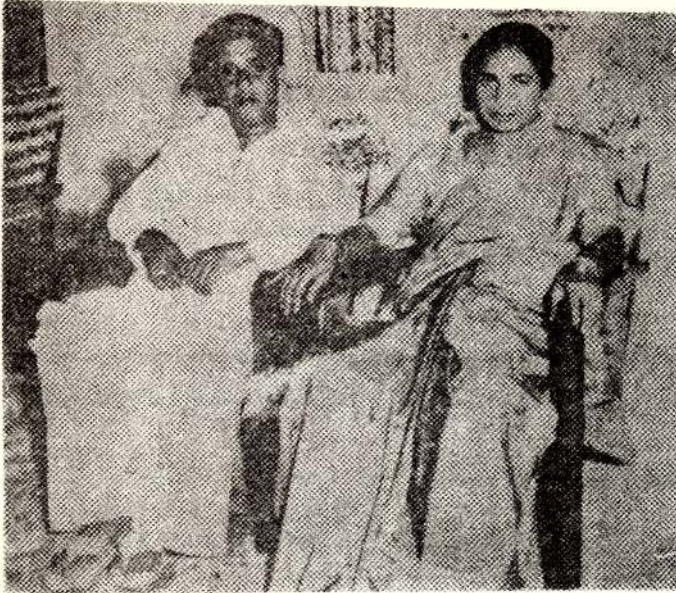
"என் உடல் களைத்தாலும், உள்ளம் ஒருபோதும் களைப்பதில்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே!" என்று கூறுவார்.

அவர் சொன்னது உண்மைதான்

அவர் உடல்களைத்துப் போவது போல் இருக்கும். ஆனால் "முடிப்பேன்" என்ற வைராக்கியம் அவர் மனத்தில் எப்பொழுதும் அலைமோதிக் கொண்டே இருக்கும்.

சிறுவயதில் படுசட்டி
இந்த ஆனந்தன்

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆழிக்குமரன் ஆனந்தனின் பெற்றோர். இராஜரத்தினம் அம்மாளும், அமரராசிவிட்ட அவர் கணவ. விவேகானந்தனும்.

ஆனந்தனின் அம்மா ராஜரத் தினம் அம்மாள் உலகத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பவர். தன்பிள்ளைகள் எல்லாம் சரியாகத்தான் செய்கின்றன என்ற எண்ணமுள்ளவரல்ல அவர்.

ஒருநாள் ஆனந்தன் அவரது அம்மா, நான் மூவரும் ஒன்றாக இருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

அப்படியான வாய்ப்புக் கிடைப்பது அபூர்வம்.

ஆனந்தனும், நானும் சொந்த அலுவல்களைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

அம்மா குறுக்கிட்டு பொதுவாகக் கூறினார்:

"சாதனைகள் செய்வதால் உலகத் துக்கு என்ன பயன் இருக்கிறது? உலக மக்களுக்கு என்ன பயன்? நாலுபேருக்குப் பயன்படக்கூடியதாக ஏதாவது செய்தாலென்ன?"

நியாயமான கேள்வியொன்றைக் கேட்டுவிட்டு அம்மா அமைதியாக இருந்தார்.

ஆனந்தன் தனியாக இருந்திருந்தால் அப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டிருக்க மாட்டார். நானும் இருந்ததால், அவர் மனதில் நீண்டகாலமாக 'வாட்டிய' கேள்வியைக் கேட்டு விட்டார்.

வல்வெட்டித் துறையிலுள்ள அவர்கள் து இல்லத்தில் தான் என்று நினைக்கிறேன்.

ஆனந்தன் அம்மாவின் கேள்வி யால் பதற்றப்படவில்லை! கோபப்பட வில்லை. அமைதியாக அவர் சொன்ன பதிலில் அவரது ஆழமான சிந்தனை யைப் புரிந்து கொண்டேன்.

ஆனந்தனின் அம்மா நியாயமானவர். நியாயமான கேள்விகளையே தன்மகனிடம் கேட்டார்.

ஆனந்தனை உற்றுக் கவனித்தேன். என்ன பதில் சொல்லப் போகிறார்? தன் தாயைப் பார்த்தது பதில் சொன்னார்." அம்மா! விஞ்ஞானிகள் இருக்கிறார்கள், புதிய கண்டு பிடிப்புக்களைச் செய்கிறார்கள், என்ஜினியர்கள் இருக்கிறார்கள். பெரிய பெரிய கட்டடங்களைக் கட்டுகிறார்கள். அரசியல் வாதிகள் மக்களுக்குச் சேவை செய்கிறார்கள். டாக்டர்கள் நோயைக் குணப்படுத்துகிறார்கள். நான் சாதனைகளைச் செய்கிறேன். அவர்கள் செய்வதை நானும் செய்வதால் என்ன பயன்? எனக்கு இதுதான் பிடிக்கிறது. பயன்-வருமானம் உள்ளதைத்தான் செய்ய வேண்டுமா? ஊக்கம், உற்சாகம் பிறக்கக்கூடிய ஒன்றை செய்வதுதான் எனக்கு விருப்பம்" ஆனந்தன் கலவரப்படாமல் சொல்லி முடித்தார்.

அம்மா ஏற்றுக் கொண்டாரோ, இல்லையோ எனக்கு ஆனந்தனின் பதில் திருப்பதிகரமாக இருந்தது.

ஆழிக்குமரன் ஆனந்தன் ஆட்டக்குமரனாக கதையைத்தான் இப்போது சொல்லப்போகிறேன்.

பாக்குநீரிணையில் விடாது தொடர்ந்து நீச்சலடித்து கோடிக்கரை அடைந்து மிக இளம் வயதிலேயே சாதனை செய்து "ஆழிக்குமரன்" என்ற அழியாத பட்டத்தை தட்டிக் கொண்டார்! கொழும்பில் காலிமுகத்திடலில் தொடர்ந்து ஆடுஆடென்று ஆடி ஆட்டக்குமரனானார்!

டுவிஸ்ட் நடனம் ஆடுவதில் கலிபோர்னியாவில் றோகர்கை என்பவர் உலக சாதனை நிகழ்த்தியிருந்தார். அப்போது அதனை முறியடிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானம் எடுத்துக் கொண்ட ஆனந்தன், குறிப்பிட்ட சில நண்பர்களுக்கு தொலைபேசியில் தன் முடிவைத் தெரிவித்தார்.

திகதி கூடக் குறிப்பிட்டு, நடக்க வேண்டிய இடத்தையும் தீர்மானித்த பின்னர் தான் இதனை எங்களுக்குக் கூறினார். அவர் அப்படிப் பட்டவர் என்பதனை உங்களுக்கு முன்னரே கூறியிருக்கிறேன்.

"டுவிஸ்ட் நடனம் ஆடப்போகிறேன். நீங்கள் கட்டாயம் வர வேண்டும்" என்றார். நான் அவர் குறிப்பிட்ட திகதியில் தான் யாழ்ப்பாணம் போக இருந்தேன். அதற்காக தினகரன் ஆசிரியரிடமிருந்து லீவுக்கும் விண்ணப்பித்திருந்தேன். அன்போடு அழைப்பு விடுக்கும் ஆனந்தனின் "கட்டளை"யை என்னால் மறுக்க முடியவில்லை.

"மிக மகிழ்ச்சி. நிச்சயம் நீங்கள் உலக சாதனை நிகழ்த்தி "ஆட்டக்குமரனாக"ப் போகிறீர்கள்" என்று வாழ்த்தினேன்.

உயரமாக அமைக்கப்பட்ட மேடையில் காலி முகத்திடலில் ஆனந்தனின் ஆட்டம் ஆரம்பமானது!

அவர் ஆடும்போது அழகாகத்தான் இருக்கும். நீண்ட நேர உலக சாதனையல்ல வா? வேகமாக ஆடவில்லை. பாட்டுக்கேற்ற அவரது "டுவிஸ்ட்" நடனம் ரசிகர்களைக் கவரக்கூடியதாக இருந்தது.

மாலை நேரங்களில் கூட்டம் பெருந்திரளாக இருந்த போதிலும் இரவு நேரங்களிலும், அதிகாலையிலும் அவரை நண்பர்களும், உற்றாரும் தான் உற்சாகப் படுத்த வேண்டியிருந்தது. இதனால் அகால நேரங்களில் அவரோடு இருப்போம். சில நேரங்களில் பேசுவார். அவருக்கு நகைச்சுவை என்றால் பிடிக்கும்.

பாட்டு இல்லாத நேரத்தில் நண்பர்கள் சொல்லும் பகிடிகளைக் கேட்டுச் சிரிப்பார்.

பல்வேறு அமைச்சர்களும், அரசியல்வாதிகளும் பிரமுகர்களும் அவரை நேரில் வந்து வாழ்த்திச் சென்றார்கள்.

ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜயவர்த்தனா வந்தபோது நானும் அங்கே இருந்தேன். இரு கரங்களைக் கூப்பி ஆனந்தன் வணங்கினார். நடனம் ஆடிக்கொண்டே வணங்கிய அந்த நினைவு இன்னும் என் நெஞ்சினுள் இருக்கிறது. பதிலுக்கு ஜே.ஆரும் இருகரங்களையும் கூப்பி வணங்கினார்.

தொடர்ந்து 'டுவிஸ்ட்' நடனம் ஆடிக் கொண்டிருந்த ஆனந்தனுக்கு பலரும் அன்பளிப்பாக பணம் வழங்கியிருந்தனர். அதனை ஜனாதிபதி நிவாரண நிதியில் சேர்க்கும்படி ஜனாதிபதியிடம் வழங்கினார் ஆனந்தன்.

அது ஒரு புதுவருடத்தினம். அந்தச் சந்தோசமான சூழ்நிலை நினைவுக்கு வருகிறது.

1979ம் ஆண்டு முதலாம் தேதி. கலிபோர்னியா ஆட்டக்காரனின் சாதனையை முறியடித்து விட்டார் ஆனந்தன்.

அதிகாலையில் அந்த வெற்றித் திருவிழா நடந்து விட்டது. நூற்றிப் பதினொரு மணி நேரம் ஆடி, வெற்றித் திருமகனாகிவிட்டார்! ஆனாலும் அவர் ஆட்டத்தை நிறுத்தவில்லை.

மழை கொட்டிது. ஆனந்த மழை! குளிர்காற்று வீசி அவர் களைப்பை தேற்றிக் கொண்டிருந்தது.

தொடர்ந்து நடனமாடினார். பரந்த வெளியில் அவர் இரவு பகலாக ஆடிய ஆட்டத்தைத் தரிசித்தவர்கள் பல்லாயிரக் கணக்கானேர்!

180 மணி நேரம் ஆனந்தன் நூற்றுக்கணக்கான பொது மக்கள் இனமத மொழி பேதமின்றி கரகோசம் செய்ய, ஆனந்தன் ஆட்டத்தை நிறுத்திக் கொண்டார்.

தொடர்ந்து இன்னமும் ஆடிக் கொண்டிருந்திருப்பார். ஆனால் அவருக்குத் திடீரென ஏற்பட்ட வயிற்றோட்டம், ஆட்டத்தை நிறுத்திவைத்து விட்டது!

ஆனந்தனுக்கு வியாபாரத்துறையில் எப்படி நாட்டம் வந்தது என்று நான் அடிக்கடி எண்ணிப் பார்ப்பதுண்டு.

கோட்டை ரயில் நிலையத்துக்கு முன்பாகவுள்ள பிரின்ஸஸ் வீதியால் சென்று இடது பக்கத்துக்குத் திரும்பினால், அவரது வியாபார நிறுவனம்.

வெளிநாடுகளிலிருந்து மோட்டார் கார்களுக்கான உதிரிப் பாகங்களையும், மோட்டார் சைக்கள்களையும் இறக்குமதி செய்து, விற்பனை செய்யும் ஒரு நிறுவனம் தான் அது.

பியசிறி என்று நினைக்கிறேன். அந்த நிறுவனத்தில் முழுநேரமும் வேலை செய்பவர். "அண்ணை" என்று ஆனந்தனைக் கூப்பிடுவார். தனது தம்பி மாதிரியே வைத்திருந்தார்.

ஆனந்தனைப் பார்க்க வாரத்தில் ஒன்றோ இரண்டு முறை அங்கு நான் போவேன்.

ஆனந்தன் முழுநேரமும் இருக்க மாட்டார். உடையவன் இல்லாத வியாபாரம் எப்படித் தான் உருப்படும்? அதோடு "வியாபாரமனம்" என்ற ஒன்று வியாபாரத்துக்குத் தேவை. வியாபாரம் செய்யாத பலர் இப்படியான மனோநிலையுடன் நம்மத்தியில் இருக்கிறார்கள்! "பிளினஸ்மென்ட்" உள்ளவர்கள் என்று இவர்களைச் சொல்லுவார்கள். எதைப் பேசினாலும் அதில் தமக்கு ஏதாவது "பயன்" இருக்கிறதா என்று தான் முதலில் பார்ப்பார்கள்! ஒரு நிமிடத்தைக்கூட தேவையில்லாமல் செலவு செய்ய மாட்டார்கள்.

ஆனால் "வியாபாரம்" செய்த ஆனந்தனுக்கு அது கிஞ்சித்தேனும் கிடையாது! நண்பர்களுக்காக உயிரையும் கொடுக்கச் சித்தமாக இருப்பவர் ஆனந்தன்!

"உறவுக்குப் பகை கடன்" என்பதுதான் வியாபாரத்தின் தத்துவம்! ஆனந்தனைப் பொறுத்தவரையில் "உறவுக்கு நட்புத்தான் கடன்" என்று போர்ட்டு" மாட்டியிருக்க வேண்டும்!

சதா ஏதாவது ஒரு சாதனையைப் பற்றியோ விளையாட்டுப் பயிற்சிகளைப் பற்றியோ சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒருவருக்கு எப்படி வியாபாரத்துறையில் முழுக் கவனத் தையும் செலுத்த முடியும்?

அவருக்கு 'சாடைமாடை' யாக இதனைச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனால் அவர் இவற்றை யெல்லாம் பொருட்படுத்தாததைக் கண்டு பின்னர் அவற்றைப் பற்றிப் பேசுவதேயில்லை.

'பணம் வரும் போகும்' என்பதை நம்புவவர் ஆனந்தன். பணத்துக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதில்லை அவர்.

சிலர் பணத்தால் எவரையும் வாங்கிவிடலாம் என்பதில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள். அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு கொள்கை, லட்சியம் பேசியவர்களையெல்லாம் மடக்கியிருக்கிறார்கள்! இப்படியான பேர் வழிகள் பணத்தைக் கொண்டு எதையும் செய்வார்கள், பணத்துக்காகவும் எதையும் செய்வார்கள்!

ஆனால், ஆனந்தன் அன் பால் கட்டுப்படுத்தியிருக்கிறார்! லட்சத்தில் ஒருவர்! சாதனை வீரரென்று பார்க்கும் போது கோடியில் ஒருவர்!!

கீன்னஸ் சாதனை என்கிற போது ஆனந்தன் தேர்ந்தெடுத்ததெல்லாம், உடல் உறுதிக்கும், உள்ள மகிழ்வுக்கும் ஏற்றவைகளே!

ஆனால், கின்னஸ் புத்தகத்தை நீங்கள் எடுத்துப் படித்துப் பார்த்தால், வேடிக்கையும் விநோதமும் நிறைந்த சாதனைகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளுவீர்கள்!

வாய்விட்டுச் சிரிக்கக்கூடிய சில விசயங்களில் சாதனை நிலை நாட்டியிருக்கிறார்கள்.

தங்களுக்குத் தாங்களே இடைவிடாது கன்னத்தில் அடித்துக் கொள்வதில் ஒருவர் சாதனை செய்திருக்கிறார்!

"ஏன்டா போயும் போயும் இந்த உலகத்தில் பிறந்தோம்" என்று தலையில் அடித்துக் கொள்ளும் சிலரை நான் பார்த்திருக்கிறேன். தங்கள் தலையில் தாங்களே இடைவிடாது அடித் துக் கொள்வதில் கின்னஸ் சாதனை செய்ய இவர்கள் முயற்சித்தாலென்ன?

'வழி வழி' என்று விடாது பேசுவதில் கூட ஒருவர் கின்னஸ் சாதனை செய்திருக்கிறார்!

"அறுவை மன்னர்கள்" சிலரை இவ்வித சாதனை ஒன்றில் ஈடுபட வைத்து அவர்களை கின்னஸ் வீரர்களாக்கு வதே எனது அடுத்த முயற்சி!

இடைவிடாது கைகுலுக்குவது, முகச் சவரம் செய்வது, கடிதம் எழுதுவது போன்ற சமாச்சாரங்களும் உண்டு!

முகச்சவரம் செய்யும் போட்டியைப் பற்றி ஒரு குறிப்பு:

லண்டனில்தான் இந்த கின்னஸ் உலக சாதனை நடந்தது. ஒரு மணித்தியாலயத்தில் எழுபத்தேழு பேருக்கு முகச்சவரம் செய்தார்! சவரக் கத்தியால் இவ்வளவு பேருக்கும் ஒரு மணித்தியாலத்தில் வழிக்க இனி ஒருவர் பிறக்கவும் முடியாது". பிறக்கவும் மாட்டார்! என்று சவால் விட்டார் இந்தச் "சவரக்கத்தி கின்னஸ்" வீரர்!

இப்படி இவர் சவால் விட்டதும், இன்னொருவரான ஜெர்ரி ஹார்னி என்ற வீரர் பிரிட்டனில் கென்ற என்ற இடத்தில் இந்தச் சவாலை ஏற்று ஒரு மணித்தியாலத்தில் 130 பேருக்கு முகச் சவரம் செய்தார்! 1971ஆம் ஆண்டு இது நடந்தது.

இப்படி வேடிக்கை நிறைந்த கின்னஸ் சாதனைகளைப் பற்றி எழுதிக்கொண்டே போகலாம்!

BALL PUNCHING சாதனையை ஆனந்தன் நிலைநாட்டிய போது நான் விடுமுறையில் லண்டனுக்கு வந்து விட்டேன். அந்தச் சாதனையை அவர் விகார மாதேவி பூங்காவில் செய்தார். திறந்த வெளியில் அங்கே அமைக்கப்பட்ட மேடையில் அந்த “கின்னஸ்” சாதனை நடந்தது. 138 மணித் தியாலங்கள் விடாது கைகளால் பந்தை “உதைத்து” இந்தச் சாதனையை நிலை நாட்டினார்.

விடுமுறைக்கு லண்டனுக்கு வந்து போக அப்போது திட்ட மிட்டிருந்தேன்.

அப்போது ஆனந்தனுக்கு கொழும்பில் கலை நிகழ்ச்சியொன்றை நடாத்த வேண்டு மென்று விருப்பம். புதுமையான முறையிலும் செய்யப் போவதாக என்னிடம் கூறினார்.

அந்தச் சமயத்தில் வியாபாரமும் அவ்வளவு இல்லை. “பணத்தைப் போய் அதற்குள் கொட்டுவதில் என்ன பயன்?” என்று சொன்னேன்.

ஒரு முடிவு எடுத்தால் அதை யார் சொன்னாலும், மாற்றுவது என்பது அவரிடம் துளி கூடக் கிடையாது!

ஆனாலும் என்னால் சொல்லாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை!

ஆனாலும், நான் இப்படிச் சொன்னதற்கு அவர் சொன்ன பதில் நான் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

ஆனந்தன் மனதை இலகுவாகப் படித்துவிடமுடியாது. ஆனாலும் அவர் என்றுமே மற்றவர்களுக்குத் தீங்கு நினைத்த தில்லை.

தனக்குள்ள கஷ்டங்களை, பிரச்னைகளை, உணர்வுகளை நெருங்கியவர்களோடு கூட மனம்விட்டுப் பேசிக் கொள்வதில்லை. அதனை வெளியில் காட்டிக் கொள்வதுமில்லை.

அவர் நேசிக்கிற ஒன்று இரண்டு பேரிடம் மட்டும் ஒன்றோ, இரண்டு விஷயங்களை மட்டும் பட்டும் படாததாகச் சொல்லுவார்.

ஒரே மண்ணில் பிறந்தவர்க ளென்பதை விட, பத்திரிகைக்காரன் என்ற முறையில்தான் எங்கள் நட்பு ஆரம்பித்தது. காலப் போக்கில் என்னையறியாமலே அவர்மீது ஒரு இனந் தெரியாத அன்பு ஏற்பட்டது.

ஊரில் எங்கள் வீட்டுக்கும், அவர்களது வீட்டுக்கும் இரு நூறுயார் தூரம் கூட இல்லை! அவர் தந்தை விவேகானந்தன் ஓய்வு பெற்ற காலத்தில் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவார். என்னோடு 'பலதும் பத்தும்' பேசுவார். ஒரு நேரம் சம்மா இருக்க மாட்டார். ஒடி ஒடி ஏதாவது செய்து கொண்டிருப்பார்! ஆனந்தனை நினைக்கிறபோ தெல்லாம், அவ ரே என் கண்முன் வந்து போகிறார்.

- ராஜகோபால்

நான் திருமணம் செய்து கொண்ட ஆண்டில் நடந்த ஒரு சம்பவம். பம்பலப்பிட்டியிலுள்ள சென்பீற்றஸ் பிளேஸில் மேல் மாடியில் ஒரு அறையில் சிறிது காலத்துக்கு மனைவியோடு இருந்தேன். ஆனந்தன் அறைக்கு வந்தார். என்னிடம் ரேடியா இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டார். வெளியே சென்று சிறிது நேரத்தின் பின்னர் நல்ல தொரு ரேடியோவுடன் வந்தார்.

இன்னொரு சம்பவம். 1980ல் நான் லண்டனுக்கு விடுமுறையில் போகிற விசயத்தைச் சொன்னேன், அடுத்தநாள் மோட்டார் சைக்களில் வீடு தேடி வந்தார். “வெளியே போய் வருவோமா...” என்று கேட்டார். சில சமயங்களில் அவர் இப்படிச் செய்வதுண்டு. ஏன் எதற்கு? என்று கேட்பதில்லை. கடற்கரைக்கு கூட்டிச் செல்வார். அல்லது வைஎம்சிஏக்குக் கூட்டிச் சென்று சாப்பிட்டுக் கொண்டே பேசுவோம். ஆனால் இந்த முறை அவர் என்னை ஏற்றிக் கொண்டு வெள்ளவத்தையில் உள்ள ஒரு பெரிய ஜவுளிக் கடை ஒன்றுக்கு முன்னால் நிறுத்தினார். உள்ளே சென்றார். நானும் போனேன். அந்தத் துணிக் கடையில் டெயிலர்களும் இருந்தார்கள். ஒருவரை அணுகி, என்னைக் காட்டி ‘சூட்’டுக்கு அளவு எடுக்கச் சொன்னார். “என்ன ஆனந்தன்?” என்ற போது “சும்மா இரும்” என்றார். அது திற்பீஸ் சூட்! லண்டனுக்கு போகும் நான் சூட் இல்லாமல் போக்கூடாது என்பது அவர் கட்டளை.

லண்டனிலிருந்து திரும்பி வந்து நான் அப்போது ஊரில் இருந்தேன். அவர் விபத்தொன்றில் சிக்கி, மயிர் இழையில் உயிர் தப்பி, நீண்ட காலத்துக்குப் பின் ஊருக்கு வந்திருந்தார். நானும் அவரைச் சந்தித்து நீண்ட காலம். திடீரென்று வீட்டுக்கு வந்தார். காலொன்றுக்குள் தகடு. “கிளச்சல்” என்ற தடிகளை ஊன்றிய படி வீட்டுக்கு நடந்து வந்தார். நானே வந்திருப்பேனே” என்று ஆனந்தனை எதிர்பாராத நான் கூறிய போது, “அம்மாவுக்குச் சுகமில்லை! அதுதான் பார்க்க வந்தேன்” என்றார்.

எனது தாயார் அப்போது மிகவும் சுகயீனமாகவும், அதனால், நான் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதையும் அறிந்து விட்டு வந்திருக்கிறார்.

என் மனப்பதிவுகளில் இருக்கும் சில சம்பவங்கள் இவை. இதை விட அவருடன் நெருங்கிக் பழகியவர்களுக்கு நிறைய உதவியிருக்கிறார்.

எதைச் செய்தாலும் அவர் வெளியே சொல்லமாட்டார். நூறு ரூபாய் என்ன, நூறு லட்சமானாலும் அதைப் பற்றி அவர் கதைத்தில்லை!

ஆழிக்குமரனுடன் ஒரு மாலைப் பொழுது’ என்ற நிகழ்ச்சியை மூன்று நாட்கள் அடுத்தடுத்து கொழும்பில் நடத்தினாரல்லவா? வெவ்வேறு இடங்களில். வெள்ள வத்தை ராமகிருஷ்ணா மண்டபம், பம்பலப்பிட்டி கதிரேசன் மண்டபம், சுகதாசாஸ்ரேடியம் ஆகிய மூன்று இடங்களில் இந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது.

வியாபாரத்தில் நஷ்டமடைந்து இருந்த நேரம். அதனால் தான் “இந்த நிகழ்ச்சியை நடாத்தாமல் விட்டாலென்ன?” என்ற கேள்வியை அவரிடம் கேட்டேன். அவர் சொன்ன பதில் இதுதான். “எனக்கு ஏதாவது ஒரு மனக்கஷ்டம் ஏற்படுகிற நேரத்தில் தான் இப்படியான ஒன்றை செய்ய முடிவுசெய்வேன். அப்படிச் செய்யும் போது ஏதோ ஒரு ஆறுதல், உற்சாகம் ஏற்படுகிறது!”

உண்மைதான்!

சிலர் குடிப்பார்கள்! புகைபிடிப்பார்கள். அதில் பிரச்சனைகள் கரைந்து விடுகின்றன. ஆனந்தன் மதுவைத் தொட்டதில்லை. புகைபிடித்ததில்லை! அவருக்கு ஏதாவது ஒன்றைச் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும்!

ஆழிக்குமரனுடன் ஒரு மாலைப் பொழுது’ நிகழ்ச்சி யில் ஆனந்தன் பாடி ஆடினார்! மற்றும் பல கலைஞர் களுக்கு இடமளித்தார்.

‘சத்திர சிகிச்சை வெற்றி, ஆனால் நோயாளி மரணமாகி விட்டார்!’ என்பது போல நிகழ்ச்சி வெற்றி. பணம் நஷ்டம் தான்! இதன் பின்னர் இதே நிகழ்ச்சியை யாழ்ப்பாணத்திலும் நடாத்தினார். அங்கும் ஜனவெள்ளம்! முற்றவெளியில் நடந்த இந்த நிகழ்ச்சி மேலும் பண நஷ்டத்தைக் கொடுத்தது. நான் அப்போது லண்டனில் இருந்தேன்.

அந்த நேரத்தில் அவர் நான்கு புதிய உலக சாதனைகளை நிலை நாட்டினார். ஐந்து மணித்தியாலங்களில் நிறைவேற்றப்பட்டது இந்த நான்கு சாதனைகளும்! கொழு ம்பில் நடந்த இந்த சாதனை வெற்றிகள்:

ஐந்து ஸ்பிரிங்குகளையுடைய உடற் பயிற்சிக் கருவிகளை 29 தடவைகள் இழுத்துச் சாதனை செய்தார்.

இரு நிமிடங்களில் 185 முறை உட்கார்ந்து எழுந்தார்.

130 றாத்தல் கொண்ட இரும்பு வட்டங்களைத் தோளில் சுமந்துதபடி 4 நிமிடம் 24 வினாடிகளில் 195 தடைவ அமர்ந்து எழுந்து சாதனை செய்தார்.

அதே இரும்பு வட்டங்களை தோளில் சுமந்தபடி ஆறு நிமிடங்கள் ஒற்றைக் காலில் நின்று செய்தது நான்காவது சாதனை.

லண்டனிலிருந்து திரும்பிய நான் ஆனந்தனைச் சந்தித்தேன். சிலநாட்களுக்குள் அந்த அதிர்ச்சி நடந்தது. நான் எதிர் பார்க்கவேயில்லை.

பம்பலப்பிட்டியிலுள்ள ஹில்டன் பிளேஸில் தான் ஆனந்தன் குடும்பத்தோடு வாழ்ந்து வந்தார்.

தனது 125 சீசீ ஹொண்டா மோட்டார் சைக்கிளை ஸ்டார்ட் செய்வதற்கு ஆயத்தமாக தெருவுக்குத் தள்ளி வந்த ஆனந்தனை பொறுப்பில்லாமல் வந்த கார் ஒன்று மோதி விட்டுச் சென்று விட்டது.

மூன்று துண்டுகளாகக் கால்கள் முறிந்து விட்டன! இடுப்போடு கால்களுக்கு இருந்த தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டது! கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரியில் ஆனந்தன் விபத்துப் பிரிவில் அனுமதிக்கப்பட்ட போது, எழுபத்தைந்து வீதம் அவர் இறந்த நிலையில்தான் இருந்தார். அவரைப் பரிசோதித்த டாக்டர்கள் நம்பிக்கை இழந்து விட்டார்கள்!

பிறக்கும்போதே புதுமையான காலோடு பிறந்தவர் ஆனந்தன். அவரது வலது கால் பாதம் வளைந்து இருந்ததால் குழந்தைப் பருவத்திலேயே ஆப்ரேஷன் செய்யப்பட்டது. இந்தக் காலுடன்தான் ஆனந்தன் இத்தனை சாதனைகளையும் செய்தார்.

அந்த மாவீரன் கால்களை முடக்கி, முடவனாக்கி, மரண விழிம்பில் வைத்த கயவர்கள் யார்? வேகமாக கார்கள் ஓடுகிற மோட்டவே' யல்லாத அந்த இடத்தில் எப்படி இப்படியான பயங்கர விபத்து நடக்க முடியும் பார்த்து மிக நிதானமாகப் போகக்கூடிய பாதையில் அப்படி ஆனந்தனை அடித்துவிட்டு ஓடியிருக்கிறது அக்கார் என்றால், ஆனந்தனின் மீது பொறாமை கொண்டவர்கள் செய்த சதித்திட்டம்தான்! பொலிவாரும் அப்படியே நம்பினார்கள்!

- ராஜகோபால்

விபத்து வார்ட்டில் கண்ணீருடன் விம்மித்துடித்துக் கொண்டிருந்த அவரது மனைவி மானிலிடம் ஆனந்தனின் நிலைமையைப் பற்றி டாக்டர்கள் சொன்ன தற்குக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை!

விலா எலும்புகள் ஆறு முறிவு, மண் ஈரல் சிதைவு. நாலு பைந் இரத்தம் போனது. ஒரு எலும்பு சுவாசப்பையைக் குத்திக் கொண்டு இருந்தது.

டாக்டர் கணேசரத்தினம், டாக்டர் பத்மநாதன் என்ற இரு தமிழர்கள் ஆனந்தனுக்கு ஆப்ரேஷன் செய்தவர்களில் முக்கியமானவர்கள். இவர்கள் ஆனந்தனுடன் சர்வகலாசாலையில் கூடப் படித்தவர்கள்.

எத்தனை ஆப்ரேசன்கள்? எப்படித்தான் ஆனந்தன் தாங்கிக் கொண்டாரோ?

1981 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 3 ஆம் தேதி பிற்பகர் 5.30 மணிக்கு நடந்த விபத்தில் சிக்கிய ஆனந்தனுக்கு அன்று நள்ளிரவில் செய்யப்பட்ட ஆப்ரேஷன் வெற்றியாக முடிய வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்த அவரது மனைவி, உயிரான சகோதரர்கள், உற்றார்கள், உறவினர்கள், நண்பர்கள் போன்றோரில் நானும் ஒருவன்!

பயங்கரமான சாதனைகளையெல்லாம் நிகழ்த்திய ஆழிக்குமரனுக்கு இந்தப் பயங்கரவிபத்து, பயங்கரமான சோதனையாக அமைந்து விட்டது!

அவருக்கு நடந்தது கூட பயங்கரமான ஆப்ரேசன் தான்!

கழுத்துக்குக் கீழ் மார்பு எலும்புகளின் தொடர்பு முடிகிற இடத்தில் இருந்து அடி வயிறுவரை ஒரு அறுவை!

அதற்கு முன்னால், இடது விலாவில் ஒரு “துளை” போட்டு வயிற்றுள் இருந்த இரத்தத்தையெல்லாம் “உறிஞ்சி”யின் மூலம் உறிஞ்சி எடுத்தனர். அதே நேரத்தில் புதிய இரத்தம் “பைந்து பைந்தாக”ப்பாய்ச்சப்பட்டது ஆனந்தனின் உடலில்!

வைத்திய நிபணர்களின் கூரிய அறுவைக் கத்திகள், ஆனந்தனின் உடலில் ஐந்து இடங்களைப் பதம் பார்த்தன.

அதே நேரத்தில் முறிந்த வலது காலைப் பற்றி டாக்டர்கள் என்ன சொன்னார்கள்?

“ஆள் முதலில் பிழைக் கட்டும்! முறிந்த வலது காலைப் பிறகு பார்க்கலாம்!”

கின்னஸ் புத்தகத்தில் எத்தனையோ இடங்களை நிரப்பிய ஒரு தமிழரின் உயிரைப் பிரிக்க விதி போராட்டம் நடாத்தியது!

“இன்சென்டிவ் கெயர் யூனிட்” என்ற கண்ணாடி அறையில் ஆனந்தன் வைக்கப்பட்டிருந்தார்!

உயிரோடு போராடிக் கொண்டிருக்கிற கடுமையான நோயாளிகளைக் கண் காணிப்பாக வைத்திருப்பதே இந்தக் கண்ணாடி அறை!

இரண்டு வாரங்கள்! அவர் பிழைப்பாரா? என்பது கேள்விக் குறியாகவே இருந்தது.

ஆம்

ஆனந்தன் சாவைவென்று விட்டார்! கின்னஸ் புத்தகத்தில் சாவைவென்று அவர் சாதனை படைத்த அந்தச் சம்பவம் வரவில்லை! ஆனாலும் சாதனைக் கெல்லாம் சாதனை அந்தச் சாவை வென்ற சாதனை! கண்ணாடி அறையிலிருந்து தனியறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட ஆனந்தனுக்கு நாற்பத்தைந்து நாட்கள் கழித்து, இன்னொரு ஆப்ரேசன்” நடந்தது. வலது காவின் இடுப்புத் தொடர்புகூதியை “பிளேட்” வைத்துப் பூட்டியதோடு, வைத்தியம் முடிவுற்றது.

இடுப்புத் தொடர் பொருந் துமா? பொருந்தாதா?

ஆனந்தனுக்குச் செய்யப்பட்ட இந்த “ஆப்ரேசன்” பலாபலன் ஒன்பது மாதங்களுக்குப் பின்னர் தெரியவரும் என்பதை டாக்டர்கள் திட்டவாட்டமாகச் சொல்லி விட்டார்கள்! பொருந்தாமல் போனாலும் போகலாம்! இதுவே டாக்டர் களின் அப்போதைய பதில்.

அப்படிப் பொருந்தினாலும் முன்னர்போன்ற “உறுதி” ஆனந்தனின் கால்களுக்கு இருக்க மாட்டாது.

இன்னொரு விஷயத்தையும் வாசகர்களுக்கு நான் கூற வேண்டும்.

காரினால் ஆனந்தன் மோதப்பட்டது இது மூன்றாவது தடவை.

1979 ஆம் ஆண்டு, விகாரமாதேவி பூங்காவைச் சுற்றி 187 மணிநேரம் சைக்கிள் ஓட்டி உலக சாதனையை ஆனந்தன் நிலை நாட்டினாரல்லவா? இதனை நான் முன்னர் எழுதிய பகுதியில் அவருக்கு நடந்த ஒரு விபத்தைக் குறிப்பிட மறந்து விட்டேன்.

சைக்கிள் ஓட்டச் சாதனையின் போது (ஐந்தாம் நாள்) அவரை ஒரு கார் மோதியது. அவர் கீழே விழுந்தார். இரண்டு விலா எலும்பு முறிந்தது பின்னர் தான் அவருக்குத்தெரிய வந்தது.

அவர் அந்தச் சமயத்தில் சமாளித்து, சாதனையை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற நோக்கத்தினால், தனக்கு நேர்ந்த விபத்தைக் கவனிக்காது, சைக்கிள் ஓட்டத்தைத் தொடர்ந்து செய்தார்!

அடுத்த விபத்து

மோட்டார் சைக்கிளில் தனது நண்பர் ஒருவருடன் சென்று கொண்டிருந்தார். கார் மோதியது. ஆனந்தன் நண்பர் அந்த இடத்திலேயே துடிதுடித்து இறந்தார். ஆனால் ஆனந்தன் சிறு காயங்களுடன் தப்பி விட்டார்!

ஏற்கனவே நடந்த இரு விபத்துக்களைப் போலல்லாது, இப்போது நடந்த விபத்து, ஆனந்தனுக்கு “மறுபிறப்பு”

“கிளச்சஸ்” இல்லாமல் ஆனந்தனால் சிறிது தூரத்துக்குக்கூட நடக்க முடியாது. இடுப்புக்கும் கால்களுக்கும் போதிய “பலம்” இல்லை!

பம்பலப்பிட்டியிலுள்ள ஆனந்தனின் “கில்டன் பிளேஸ்” இல்லத்துக்கு அடிக் கடி அவரைப் பார்க்கப் போவேன்.

வீட்டில்தான் அவர் நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

அப்போது ஆனந்தனின் இடுப்புக்கு மேலான பகுதி பெருத்தும், கால்கள் பகுதி சிறுத்தும் இருந்தது.

அவருக்கு இது மிகவும் கவலை.

வீட்டிலிருந்தபடியே “தேகாப்பியாசம்” செய்வார். தன் உடல் பழைய நிலைக்கு வர வேண்டுமென்ற பிடிவாதம் அவருக்கு இருந்தது. கடுமையான பயிற்சிகள் எதையும் செய்யக் கூடாது என்பது டாக்டர்களின் கண்டிப்பான உத்தரவு.

விரும்பியோ, விரும்பாமலோ ஆனந்தன் சில மாதங்களுக்கு சிறுசிறு பயிற்சிக ளோடு ஓய்வு எடுத்தே தீர வேண்டும்! அவர் பழைய நிலைக்கு வருவாரா, சாதனை களைத் தொடர்ந்து செய்ய முடியுமா? என்பதற்கு எல்லாம் டாக்டர்களால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை! ஆனால் ஆனந்தன் தனது எதிர்காலச் சாதனைகளை பெயல்லாம் திட்டம் போடத் தொடங்கி விட்டார்!

- ராஜகோபால்

இந்த நேரத்தில் தான் தமிழ் படமொன்றை தானே கதாநாயகனாக நடித்து வெளியிட வேண்டுமென்ற ஆசை ஆனந்தனுக்கு ஏற்பட்டது!

தான் எடுக்கப் போகும் படத்தின் திரைக் கதையை என்னிடம் கூறினார்.

மோட்டார் சைக்கிளோட்டம், பாய்ச்சல், ஆட்டம், சண்டை நிறைந்த கதை. தன்னைப் பின்னணியாக வைத்து அக்கதையைச் சொன்னார்.

பலசாதனைகளைச் செய்யும் ஒரு வீரன்! அவனுக்கு ஒரு சகோதரி. உலகப் புகழ் பெற்ற நடனதாரகை! 'த்ரில்' நிறைந்த கதை!

தன் சகோதரியாக தன் உடன் பிறந்த தங்கை ரங்காவை நடிக்க வைக்க வேண்டுமென்று விருப்பம் ஆனந்தனுக்கு!

கூச்சுப்புடி நடனத்தில், உலக அரங்கில் தனித்துவமான தாரகை ரங்கா என்பதனை முன்னரே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இன்று முன்னணியிலுள்ள பல நர்த்தகிகளுக்கு கூச்சுப்புடி நடனம் சொல்லிக் கொடுத்த வேம்படி சின்ன சத்தியம் தான் ரங்காவுக்கும் அந்த நடனத்தைப் பயிற்றுவித்தார்.

படத்துக்கான கதை எப்படி என்று கேட்டார் ஆனந்தன்.

வழக்கமான "மசாலா" தான்! ஆனாலும் ஆனந்தனின் வீரப் பிரதாபங்களை ஒரே இடத்தில் பார்க்க ஒரு சந்தர்ப்பமல்லவா? அத்தோடு ரங்காவின் நடனமும் சேர்கிற போது நிச்சியம் எடுபடும் அல்லவா?

வசனம் நீங்கள் தான் எழுதவேண்டும்!" என்றார். என்மீதுள்ள அன்பினால் அப்படிக்கேட்டு விட்டார் ஆனந்தன்! திரைப்படத்துறையில் எனக்கு நாட்டம் இருந்ததேயில்லை.

இலங்கையில் தமிழ் படம் எடுத்த ஒரு சிலரையும், அவர்கள் நாயகர்களாக நடித்து கடைசியில் என்னத்தைச் "சம்பாதித்தார்கள்" என்பதையும் நன்கு அறிவேன்.

தம்மைத் தமிழ் நாட்டு எம்ஜிஆராகவும், சிவாஜியாகவும் கற்பனை செய்து கொண்டு, தலைகீழாகக் கவிழ்ந்தவர்கள் கதைகளும் எனக்குத் தெரியும். தங்கள் குடும்பங்களை ஒழுங்காக வைத்துப் பார்க்க வாயக்கற்றவர்கள் மனைவி பிள்ளைகள் வயிறு காய, கற்பனையில் பறந்து கொண்டே படமெடுத்த ஜாம்பவன்களைப் பற்றி எழுதுவதென்றால், எத்தனை பக்கம் வேண்டுமானாலும் எழுதலாம்! கடைசியில் இந்தக் "கதாநாயகர்கள்" ஊரைவிட்டே ஓடவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டதெல்லாம் தனித்தனி அத்தியாயங்கள்!

ஆனந்தன் வசனம் எழுதக் கேட்டதை நினைத்து எனக்குள் சிரித்தேன்!

"ஆனந்தன் எனக்கு அது வராது. வந்தாலும் அது எனக்கு விருப்பமில்லாதது!" என்று சொல்லிவிட்டேன்!

மறைந்த நாடகக் கலைஞர் கே.எம்.வாசகரை அவருக்குச் சிபார்சு செய்தேன். இலங்கை வானொலியில் தரமான நாடகங்களைத் தயாரித்து அளித்தவர். இலங்கை தமிழ் நாடக உலகில் அவர் தனித்துவமானவர். அவர்மீது எனக்கு என்று மே ஒரு தனிமதிப்பு இருந்து வந்தது.

ஆனால் ஆனந்தன் விட வில்லை.

"நினைத்தால் நீங்கள் எழுதலாம்" என்றார்.

"என்னால் அந்தத்துறையை நினைக்க முடியாது! அதனால் சீரழிந்த என் சொந்தங்கள் சில உண்டு. அது சொந்தக் காரணங்கள்" என்றேன்.

இதற்கு மேல் ஆனந்தன் என்னை வற்புறுத்தவில்லை.

ஈழத்து ரத்தினத்துடன் தொடர்பு கொண்ட ஆனந்தன், 'ஸ்கிரிப்ட்'டை அவரைக் கொண்டு எழுதவைத்தார். அதனை தமிழ்நாட்டில் எடுக்க திட்டமிட்டார்.

அண்ணா நீச்சல் தடாகத்தில் ஆனந்தனுக்கு ஆகாரம் ஊட்டுகிறார் அன்பான மனைவி மானில்.

தமிழகத்தில் தான் நடித்து ஒரு படமொன்றை எடுக்க வேண்டுமென்று ஆனந்தன் திட்டமிட்டாரென்று எழுதியிருந்தேனல்லவா?

1981ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 3ம் திகதி நடந்த விபத்துக்குப் பிறகு, அவர் “மறுபிறப்பு” எடுத்த பின்னர் தான் இந்த ஆசை அவருக்கு இரத்தத்தோடு ஊறத் தொடங்கியது!

- ராஜகோபால்

இதற்கு முன்னர் அதாவது விபத்துக்கு முன்பு, தமிழகத்தில் நடந்த ஆனந்தனது சாதனையைப் பற்றி எழுதாதது நினைவுக்கு வந்தது.

அந்தச் சமயத்தில் நான் லண்டனில் இருந்தேன். இலங்கையில் இருந்திருந்தால், நிச்சயமாக தமிழகத்துக்கு அவரோடு சென்றிருப்பேன். அப்போது லண்டனி் விருந்த எனக்கு சென்னையில் நடத்தப் போகும் தனது சாதனை குறித்து எழுதியிருந்தார்.

லண்டனிலிருந்து திரும்பி வந்தபோது தமிழகச் சாதனை பற்றி எனக்கு அவர் சொன்னவை இப்போது நினைவுக்கு வருகிறது.

தமிழ் நாட்டின் பிரபல பத்திரிகைகள் அவரது சாதனை பற்றியெல்லாம் படங்க ளோடு சிறப்புக் கட்டுரைகள் வெளியிட்டிருந்தன.

'ஆனந்தவிகடன்' கவர்ஸ்டோரி எழுதியிருந்தது. அட்டையில் அவரது மனைவி அவருக்கு ஊட்டிக் கொண்டிருக்கிற படமொன்றை வெளியிட்டிருந்தது.

1981ஆம் ஆண்டு ஜூன் 28ம் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை சென்னை கடற்கரையிலுள்ள "அண்ணா நீச்சல் குளம்" டிஸ்கோ மியூஸிக்குடன் அமர்க்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த கென்டன் ஸ்மித் என்ற நீச்சல் வீரர் 1980ஆம் ஆண்டு தொடர்ந்து எழுபத்திரண்டு மணிநேரம் நீந்தி உலக சாதனையை ஏற்படுத்தினார். ஆனால் ஆனந்தன் "அண்ணா நீச்சல் குளத்தில்" எண்பது மணிநேரம் நீந்தி அந்த அமெரிக்கரின் சாதனையை முறியடித்தார். 'ஆனந்தவிகடன்' நிருபர் கே.சுந்தரம் இவரது அந்தச் சாதனை குறித்து பின் வருமாறு அப்போது எழுதினார்:

உலக சாதனை புரிவதற்காக நீச்சல் குளத்தில் இறங்குவதற்கு முன்பு ஆனந்தனைச் சந்தித்துப் பேசும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

"சிங்கப்பூர், ஜெர்மனி மற்றும் சில நாடுகளில் இருந்தெல்லாம் இந்தச் சாதனையை அவர்கள் நாட்டில் வந்து செய்யும்படி அழைப்பு வந்தது. நான் மறுத்துவிட்டேன். இந்த முறை தமிழன் என்ற வகையில் தமிழ் நாட்டில் சாதனை செய்துவிட வேண்டும் என்று உறுதியாக இருந்தேன். சென்னையிலுள்ள ஜேஸீஸ் சங்கமும், நீச்சல் சங்கத்தினரும் இணைந்து எனக்கு அழைப்பு விடுத்ததால் தான் நான் இங்கே வரமுடிந்தது" என்றார் ஆனந்தன்.

ஆனந்தன், இலங்கை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்த தமிழர். இவருடைய மூதாதையர் தஞ்சை மாவட்டம் வேதாரண்யம் பக்கத்திலிருந்து இலங்கைக்குக் குடியேறியவர்கள். ஆனந்தனின் தந்தை நீர்பாசன எஞ்சினியராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். தாய் ராஜரத்தினம்மாள். ஆனந்தன் சட்டப் படிப்பை முடித்து வக்கீலானாலும் அந்தத் தொழிலில் நாட்டமில்லாமல் விளையாட்டில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டார்.

கொழும்பு நகரில் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஆனந்தன், மானீல் என்ற சிங்கள நங்கையைக் காதலித்துக் கல்யாணம் செய்து கொண்டவர். மானீல் இன்கம் டாக்ஸ் அதிகாரியாகப் பணி புரிகிறார். இவர்களுக்கு ராஜன், ராஜேஷ் என்று இரண்டு பையன்கள் இருக்கிறார்கள்.

ஆனந்தனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த போதே அமைச்சர் ஹண்டே வந்து சேர்ந்து விட்டார்.

மாலை மரியாதை, நன்றி அறிவிப்பு முடிந்தவுடன், சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் உடம்பு முழுவதும் கிறீஸ் தடவிய நிலையில் வெளியே வந்தார் ஆனந்தன். உற்சாகமான ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்கும் வகையில் ஒரு ட்விஸ்ட் நடனம் ஆடிக் காட்டினார். ரசிக்கர்களுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை. ஒன்ஸ்மோரோடு கூடிய விசில் சத்தம்.

மணி7.25. ஆனந்தன் வெற்றி பெற ஹண்டே அவரது தலையில் கை வைத்து ஆசி கூறினார். ஆனந்தன் தன் மனைவி மானீலுக்கு அன்புடன் கன்னத்தில் ஒரு முத்தமிட்டார். பக்கத்தில் நின்றிருந்த அம்மாவின் கன்னத்திலும்முத்தமிட்டு விட்டு காலைத் தொட்டுக் கும்பிட்டார். கூடியிருந்த நண்பர்களும் கூட்டத்தினரும் கைகளைத் தட்டிய பின்னணியில் சரியாக 7.30 மணிக்குத் தண்ணீரில் இறங்கினார் ஆனந்தன்.

அண்ணா நீச்சல் குளத்தின் ஆழம் 16.4 அடி. அதன் வலது பக்க மூலையில் எட்டு அடி அகலம். எட்டு அடி நீளத்தில் கயிறு கட்டிய பகுதிக்குள் தவளையைப் போல நீந்திக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். இந்தத் தொடர் நீச்சலின் போது ஒரு மணிக்கு ஒரு தடவை 5 நிமிட ஓய்வு எடுக்கலாம் என்பது விதிகளில் ஒன்று. ஏற்கெனவே 72 மணி நேரம் நீந்திச் சாதனை புரிந்த அமெரிக்கர் வெந்நீரில்தான் நீந்தினாராம். ஆனால் ஆனந்தன் பச்சைத் தண்ணீரில்தான் நீந்தினார். அவ்வப் போது ஆனந்தனின் அம்மாவும் மனைவியும், ஆனந்தனிடம் பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“எங்களுக்கு மொத்தம் பத்து குழந்தைகள். ஆனந்தன்தான் மூத்தவன். மற்ற நான்கு பிள்ளைகள் உத்தியோகத்தில் இருக்கிறார்கள். அஞ்சு பெண் பிள்ளைகள். மூணுபேருக்குக் கல்யாணமாயிடுச்சு.

ஆனந்தனுக்கு சின்ன வயசிலிருந்தே சோறு பிடிக்காது. நான் வலுக்கட்டாயமாக அவனுக்குச் சோறு ஊட்டு வேன். பழம், கேக், முட்டை யெல்லாம் தான் விரும்பிச் சாப்பிடுவான். அவனுக்குப் பிடிச் சது எள்ளுருண்டை. அடிக்கடி அதை நான் செய்து கொடுப்பேன். சின்ன வயசிலிருந்தே தான் பிடிச்ச பிடிவாத்தை விட மாட்டான். என்றார் தாயார் ராஜரத்தினம் அம்மாள்.

மனைவி மானீல் யாரிடமும் அதிகம் பேசாத ரிசர்வ்டு டைப்பாக இருந்தார். தன் கணவரின் பக்கத்திலேயே இருந்து கொண்டு ஹார்லிங்ஸ், ஜூஸ் ஆகியவற்றைக் கொடுத்தும் கொண்டிருந்தார். முட்டை, வேக வைத்த உருளைக் கிழங்கு போன்ற உணவை ஊட்டினார்.

ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன் இந்த நான்கு நாட்களிலும் மெட்ராஸ் ஜேஸீஸ் சங்கத் தைச்சேர்ந்தவர்களும், சென்னை நீச்சல் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் இணைந்து விட்டு முறையில் இரவு பகலாகக் கண்காணித்து, ஆனந்தன் வெளியே வந்த நேரம், ரெஸ்ட் எடுத்த நிமிடங்கள், சாதனை புரிந்த அளவு ஆகியவற்றை அவ்வப் போது பதிவு செய்து வந்திருக்கிறார்கள். இந்தப் புத்தகத்தில் ஆரம்ப நாளன்று அமைச்சர் ஹண்டே கையெடுத்திட்டு ஆரம்பித்து வைத்தார்.

29ந் தேதி அன்று இரவு அடித்த காற்றினால் பயங்கரக் குளிர் வாட்டியது. கை கால்கள் உறைகின்ற நிலைக்குப் போய் விட்ட நிலையில், முதலில் வெறும் ஜட்டி மட்டும் அணிந்து நீந்திய ஆனந்தன், குளிர்க்காக ஜெர்ஸி ஆடை அணிந்து நீச்சலடித்தார்.

30ந் தேதி காலையில் ஆனந்தனைப் பார்த்தபோது அவர் கைகள் இரண்டும் சேற்றுப் புண்களால் பாதிக்கப்பட்டுக் கொத கொதவென்றிருந்தன. அவருடைய இரண்டு கைகளுக்கும் ஒத்தடம் கொடுத்து ஆலில் ஆயில் தடவினார் மனைவி மானீல். மூக்கின் வழியாகத் தண்ணீர் போகாமல் இருக்க, மூக்கில் ஒரு ‘கிளிப்’ மாட்டிக் கொண்டு ஆனந்தன் நீச்சலடித்தார்.

ஆனந்தன் தூங்காமல் இருப்பதற்காக பச்சையப்பன் கல்லூரியில் பி.காம்., மாணவரான சுரேஷ், தன் நண்பர்களுடன் தினமும் இரவு வந்து நடனம் ஆடிக் காட்டினார். இதைத் தவிர, வீடியோ டி.வி மூலம் சினிமாவும் போட்டுக் காண்பித்தார்கள்.

72 மணி நேரம் தொடர்ந்து நீச்சல் அடித்த வீரர் ஆனந்தன் ஜூலை 1ந் தேதி இரவு 7.35க்கு ஏற்கெனவே இருந்த உலகச் சாதனையை முறியடிக்கும் வகையில் கூட ஐந்து நிமிடம் நீந்தி விட்டு வெளியே வந்தார். அப்போதைய சாதனை 72 மணிநேரம் 5 நிமிடங்கள். வெற்றிக் களைப்போடு வெளியே வந்த ஆனந்தனை, மாலை போட்டுக் கட்டித் தழுவி வரவேற்றார் மனைவியுடன் வந்த அமைச்சர் கே.ஏ.கிருஷ்ணசாமி. இந்தச் சாதனைக்கு ஏற்பாடு செய்த சென்னை ஜேஸீஸ் சங்கத்தினரும், சென்னை நீச்சல் சங்கத்தினரும் பெருமையுடன் கை குலுக்கிக் கொண்டனர். மகனை உச்சி மோந்தார்தாய். மனைவி காதலுடன் நோக்கினார். ரோஜா மலர்க் குவியல்களுக்கிடையே திணறினார் ஆனந்தன். உலக சாதனையை ஆனந்தன் ஏற்படுத்தியதற்கு சாட்சியாக ரிக்கார்டு புத்தகத்தில் நேரத்தைக் குறிப்பிட்டுக் கையெழுத்திட்டார் அமைச்சர் கே.ஏ கிருஷ்ணசாமி. நாற்பது நிமிட ஓய்வுக்குப் பிறகு யார் சொல்லியும்கேளாமல் இன்னும் 24 மணி நேரம் நீந்தப் போகிறேன் என்று நீரில் இறங்கி விட்டார் ஆனந்தன். 2ம் தேதி காலை 3.30 மணிவரைதான் அவரால் நீந்த முடிந்தது. ஆனந்தன் தொடர்ந்து நீந்துவதில் உற்சாசம் காட்டினாலும், கண்ணை இருட்டிக் கொண்டு மயக்கம் வந்தது. மூளைக்குச் செல்லும் ரத்த ஓட்டம் தடைப்படுவதாக டாக் கடர்கள் கூறிய ஆலோசனையின் பேரில் என்பது மணி நேர சாதனையோடு நிறுத்திக் கொண்டார்.

“ஆனந்தனின் சாதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் சாட்சியாக ரிக்கார்டு புத்தகம், அமைச்சர்கள் கையெழுத்திட்ட சான்றிதழ், பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த செய்திகள், புகைப் படங்கள் போன்றவற்றையெல்லாம் திரட்டித் தொகுத்து, கின்னஸ் புத்தக கம்பனிக்கு அனுப்புவோம். சரிபார்க்கப் பட்டு, ஆனந்தனின் இந்தச் சாதனை அடுத்த பதிப்பில் இடம் பெறும்” என்றார் ஜேஸீஸ் உறுப்பினர் ஒருவர்.

இலங்கைப் பத்திரிகையாளர்களால் ‘ஆழிக்குமரன்’ என்ற பட்டத்தைப் பெற்ற ஆனந்தன் Adventurers club ஒன்றை இலங்கையில் நடாத்தி வருகிறார். இலங்கை விளையாட்டுத்துறை அமைச்சர் வின்சென் பெரேராவும் அங்கத்தினராக இருக்கிறார். இந்த கிளப்பில் சேர கட்டணம் எதுவும் இல்லை. இங்கே பாக்ஸிங், கராத்தே, ஜூடோ, நீச்சல் போன்றவை கற்றுத் தரப்படுகின்றன.

ஒரே ஒரு மனவருத்தம் என்ன வென்றால், இலங்கையிலிருந்து தமிழகத்துக்கு வந்து சாதனை புரிந்த ஆனந்தனின் நீச்சல் ரிக்கார்டு ஆரம்பித்த போது சரி, இடையிலும் சரி, முடித்த போதும் சரி, சென்னை டெலிவிஷன்காரர்கள் அங்கே எட்டிக்கூடப் பார்க்க வில்லையாம். ஆனால் இதைப் படமெடுப்பதற்காகவே இலங்கையிலிருந்து ஒரு டி.வி.டீம் இங்கு வந்து செயல்பட்டது.

ஆழிக்குமரன் புதிய சாதனையொன்றை நிலை நிறுத்திய பெருமையோடு, யாழ்ப்பாணத்தில் "1983ஆம் ஆண்டு" என்ற புத்தாண்டு பிறந்தது.

பாக்குநீரிணை என்ற பெருங் கடலை பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நீந்திக் கடந்து யாழ்ப்பாண மண்ணுக்கு பெரும் புகழைத் தேடிக்கொடுத்தவர், மீண்டும் யாழ் நகரத்தில் 'கின்னஸ்' சாதனையை நிலை நாட்டினார்!

1982 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 31 ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணம் திறந்த வெளி அரங்கில் ஆனந்தன் சாதனையை நிலை நாட்டினார். இந்தச் சாதனையை யாழ்ப்பாண மண்ணில் ஆனந்தனை நிகழ்த்த வைத்தவர் அருள் செல்வம் என்ற ஆனந்தனின் விசிறி. "அண்ணா" "அண்ணா" என்று அன்போடு, இரத்தத்தின் இரத்தமென ஆனந்தனுக்காக உயிரை விடுமளவு நெஞ்சத்தால் நேசித்த செல்வம் என்ற "கலையரங்கம்" விஷ்ணு முழுக்க முழுக்க தன் பொறுப்பில் இந்தச் சாதனை நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்தார். தினகரனிலிருந்து விலகி ஈழநாடுவில் மீண்டும் வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். விபத்துக்குப் பின்னால் நிகழ்த்திய இப்பெரும் சாதனை இதயத்தில் பசுமையாகப் பதிந்து இருக்கிறது.

செல்வம் ஈழநாடு அலுவலகத்துக்கு வருவார். ஆனந்தன் நிகழ்ச்சிகளை எப்படி யெல்லாம் நடாத்த வேண்டுமென்பது பற்றி என்னோடு ஆலோசனை செய்வார். செல்வத்துக்கு உதவியாக "யாழ் ஹோட்டல் பரடைஸில் பணி செய்த சண்முகமும் இன்னும் ஒரிருவருடன் ஆனந்தன் நிகழ்ச்சிகளை அமைப்பதில் செல்வம் இரவு பகலாக என்னோடு சேர்ந்திருந்த நாட்கள் நேற்றுப் போல இன்னமும் நினைவில் நிற்கின்றன.

- ராஜகோபால்

வியாபாரத்தில் தன் தந்தைக்கு எப்போதுமே உதவியாக இருந்தவர் இந்தச் செல்வம். ஆனால், ஆனந்தன் சாதனையை ஏற்பாடு செய்கிற காலத்தில், முழுக்க முழுக்க அவற்றோடு ஐக்கியமாகி, வியாபாரத்தில் லட்சமாகச் சேர்க்கக்கூடிய காலத்தையெல்லாம் ஆனந்தனுக்காக ஒதுக்கினார்.

ஒரே ஊரில் நாமிருவரும் இருந்ததால், அவர் காரிலோ, வானிலோ சாமமானா லும் யாழ்ப்பாண வேலைகளை முடித்துவிட்டு போவோம்.

சமீபத்தில் கூட கனடாவிலிருந்து தொலைபேசியில் பழைய நிகழ்ச்சிகளை நினைவு கூர்ந்தார் செல்வம். செல்வைப் பற்றி அவர் கவலைப்படுவதில்லை. எதையுமே செய்து முடிக்கக் கூடியவல்லமை படைத்தவர் இவர்.

1982ஆம் ஆண்டு இரவு 9.30 மணிக்கு யாழ்ப்பாணம் திறந்த வெளி அரங்கில் உள்ள மண்டபத்தில் ஆனந்தன் தனது சாதனையை ஆரம்பித்தார்.

இரவு பன்னிரண்டு மணி தாண்டிவிட்டால் 1983ஆம் ஆண்டு பிறந்துவிடும். திறந்த வெளி அரங்கில் ஜனத்திரள் முட்டி மோதிக் கொண்டிருந்தது. அரங்கத்தில் ஆனந்தன் சாதனை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்த மேடைக்குள்ளே நாங்கள் நின்று கொண்டிருந்தோம். யாழ்ப்பாணம் வைஎம்ஏ, கொழும்பு அட்வன்ஸர்ஸ்கிளப், கொழும்பு வைஎம்சி ஏஜீடோ கிளப் ஆகியவற்றின் உறுப்பினர்கள் சாதனையை உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தான் மத்தியஸ்தம் வகித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இருபத்திரண்டு அவுன்ஸ் பிலியட் தடியை கைகளினால் மேலும் கீழுமாக உயர்த்தியும் கீழே கொண்டு வந்தும் கொண்டிருந்தார். ஆனந்தன் களைத்துப் போய்விட்டாரோ என்ற சந்தேகம் ஒரு கட்டத்தில் எனக்கு ஏற்பட்டது.

ஆனால் வெற்றிச் சாதனையை நிகழ்த்திவிட்டார்.

1982ஆம் ஆண்டு ஆரம்பித்த சாதனை 1983ல் முடித்தார். என்ன ஒரு வருடமா என்று ஆச்சரியப்படுகிறீர்களா?

1982 டிசம்பர் 31 இரவு 9.30 மணிக்கு ஆரம்பம்.

1983 ஜனவரி 1ம் திகதி அதிகாலை 1.29 மணிக்கு முடித்தார். ஒரு வருடமா?

2 மணித்தியாலம் 29 நிமிடம் வரை 2,520 தடவை பிலியட் தடியை ஒற்றைக் கையினாலும் மேலும் கீழும் உயர்த்தியிருக்கிறார்!

ஸ்பிரிங் இழுத்தல், மோட்டார் சைக்கிள் ஓட்டம் போன்ற ஐந்து விளையாட்டுக்களில் தன் னோடு போட்டியிட்டு வெல்வோருக்கு ஐயாயிரம் ரூபாய் வழங்குவதாக ஆனந்தன் அப்போது அறிவித்தார். ஆனால் எவரும் முன் வரவில்லை!

ஆனந்தன் யாழ்ப்பாணத்தில் நடாத்திய வெற்றிச் சாதனை தான் அவர் யாழ் மண்ணில் நிகழ்த்திய கடைசிச் சாதனையும் கூட!

யாழ்ப்பாணத்துக்கு அவர் வந்தது கூட அதுதான் கடைசித் தடவை என்று கூட நினைக்கிறேன். யாழ்ப்பாண மண்ணை அவர் வெகுவாக நேசித்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் தன் சொந்தங்களோடு வாழ வேண்டுமென்று கூட விரும்பியிருக்கிறார். ஆனால் அவர் சூழ்நிலையின் 'கைதி' யாதலால் கொழும்பிலேயே அவர் வாழவேண்டியவராகி விட்டார்!

அவர் பிறந்த வல்வெட்டித்துறைக்கு வந்தால் பழைய நண்பர்களையெல்லாம் பார்த்து, அவர்களுடனேயே பொழுதைப் போக்குவது அவருக்கு பிடித்தமானது!

சிறுவயதில் அவர் சகோதரர்களுடன் "போட்டா போட்டி" போடுவதுண்டு. மிகவும் குறும்புக் காரனாக இருந்திருக்கிறார். பல்கலைக்கழகத்தில் அவர் "அட்டகாசம்" அவருடன் படித்தவர்களுக்குத் தெரியும். ஆனால், அவர் திருமணமாகி சில காலத்துக்குப் பின்னர் எதிர் மாறானவராக மாறி விட்டார்.

ஈ தனைகளை எப்படியான சூழ்நிலையில் செய்ய ஆரம்பித்தார்? ஏன் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது?

-இப்படியானவிஷயங்களை என்னுடன் மனம் விட்டுப் பேசியிருக்கிறார்.
“இப்படியும் ஒருவரா?” என்று நான் எண்ணியதுண்டு.

என்னால் “தன்னை”ப் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்பதை அவர் நன்றாக உணர்ந்ததால், அதனை என்னிடம் மனம் திறந்து சொன்னார் என்பதை நன்கு உணருவேன்.

அன்று அவர் என்னிடம் சொன்னவைகள் எனக்குள்ளேயே இருக்கட்டும்!

ஆனந்தனின் மனைவி மானிலை லண்டனில் இருவாரங்களுக்கு முன்னர் திருமண வைபவத்தில் சந்தித்தேன். ஆனந்தனது கடைசித்தம்பி கண்ணனுக்கு நடந்த திருமணம். அமெரிக்காவில் பிள்ளைகள் இருவரும் படிக்கிறார்கள். அங்கிருந்து வந்திருந்தார். ஆனந்தன் மரணித்துவிட்டார். அத்தோடு சிங்களப் பெண். அப்படியிருந்தும் ஆனந்தனின் தம்பி திருமணமத்தில் கலந்து கொண்டு தன் உறவை காட்டி விட்டார். ஆனந்தனை அவர் எவ்வளவு தூரம் நேசிக்கிறார் என்பதை தெரிந்து கொண்டேன்.

ஆனந்தனது அம்மா சகோதரர்களுடன் முன்னையை விட இப்போது மிக நெருக்கமான உறவு கொண்டிருப்பது அவர் அன்பைப் காட்டுகிறது.

கூடந்த காலங்களைப் பற்றி அவரிடம் கேட்க விரும்பினேன். ஆனால் அது அவருக்குத்தாங்கிக் கொள்ள முடியாது என்பதை அவர் பேச்சிலிருந்து உணர்ந்தேன்.

உயிருக்குயிராக ஆனந்தனை நேசித்த உறவுகளை மட்டும் மானில் என்னோடு பேசிய சில வார்த்தைகளிலிருந்து ஜீரணித் துக் கொள்ள முடிந்தது.

ஆனந்தனது பெற்றோரும். அவரது சகோதரர்களும் எனக்கு மிக நெருக்கமானவர்கள். ஒரே ஊரவர்கள் என்பதை விட. ஆனந்தனுடன் ஏற்பட்ட அந்த நெருக்கம், குடும்பத்தை யும் நெருக்கமாக்கியதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

ஆனந்தனது தந்தையார் விவேகானந்தன் மறக்க முடியாத மனிதர். ஆனந்தனைப் போலத்தான், ஒரு காரியத்தை எடுத்தால் முடிக்காமல் விடமாட்டார். மனிதர் களைக்க மாட்டார்! ஆனந்தனின் அம்மா ராஜரத்தின அம்மாளின் மனம் தங்க மனசு. ஐந்து ஆண் சிங்கங்களைப் பெற்ற மகாராசி. ஆனந்தனுடன் உடன் பிற்றந்த ரஞ்சன் என்ற நித்தியானந்தன், ரவி, பாபு, கண்ணன், ஆகிய நால்வரில் மூவர் இங்கிலாந்தில் வாழ்கிறார்கள். பாபு ஜெர்மனியில் இருக்கிறார். நித்தியானந்தன் மிடில்ஸ்புரோ பொலி டெக்கில் விரிவுரையாளராக இருக்கிறார். அவர் மனைவி செல்வராணி என்ஜினியர். குவைத்திலும் சில காலம் பணியாற்றியவர்.

ஆனந்தனது மனைதைப் புரிந்த நண்பன் என்ற மதிப்பை நித்தி எனக்கத் தருபவர். லண்டனுக்கு வெளியே படித்து, பட்டம் பெற்றவர். அண்ணன் நினைவுகளைப்பகிர்ந்து கொள்வதில் அவருக்கு நெஞ்சிலே ஒரு நிம்மதி.

வல்வொடித்துறையிலே தனது திருமணம் நடந்த போது, நடந்த வேடிக்கை நிகழ்ச்சி யொன்றைச் சொன்னார் நித்தி.

- ராஜகோபால்

நித்தி அப்போது மீசை வைத்திருந்தார். திருமணமல்லவா? ஆனந்தன் கத்தரிக் கோலால் நித்தியின் மீசையை அழகுபடுத்தினார். இறுதியில் ஒரு பக்கம் கூடியும், மறுபக்கம் குறைந்து கொண்டும் போனது! பாவம் நித்தி! கடைசியில் மீசையை வழிக்க வேண்டி ஏற்பட்டுவிட்டது!

சிறுவயதில் ஆனந்தனுக்கு தனது சகோதரர்களுடன் போட்டாபோட்டி மனோ நிலை இருந்தது. “மாபிள்” விளையாடுவதை நினைவு கூர்ந்தார் நித்தி. தன்னுடன் உள்ள மாபிள்கள் எல்லாவற்றையும் எப்படியோ எடுத்துவிடுவார்.

பருத்தித்துறை ஹாட்லிக் கல்லூரியில் ஆனந்தன் ஹாஸ்டலில் இருந்து படித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது நித்தி, வீட்டிலிருந்து அதே பாடசாலைக்குப் போய் வந்து கொண்டிருந்தார். ஹாஸ்டலில் சாப்பாடு சரியில்லாதிருக்கும் என்பதனால், “பிளாஸ்க்கில்” தாயார் பால் விட்டுக் கொடுத்து விடுவார். இதனை நித்தி மிகப் பத்திரமாகக் கொண்டு போய் கொடுப்பார். ஒருநாள் நித்தி கொண்டு போகவில்லையாம். ஆனந்தன் என்ன செய்தார் தெரியுமா? தம்பிக்கு நன்றாக அடித்து விட்டார்! இப்படியான “வேலை”களை செய்வதில் ஆனந்தன் சிறுவயதில் வல்லவராக இருந்தார்.

ஆனந்தனின் மற்றத் தம்பி ரவியும். பாபுவும் அண்ணனது வியாபாரத்துக்கு சிலகாலம் உதவியாக இருந்தவர்கள். ரவியுடன் கொழும்பில் பிரின்ஸ் வீதியில் ஆனந்தனது வியாபார நிறுவனத்துக்குப் போய் வருகிற சமயங்களில் பழகும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இவரும், கண்ணனும் லண்டனில் இருக்கிறார்கள். கடைசித் தம்பி கண்ணனிடத்தில் அண்ணனது ‘ஸ்டைல்’ இருக்கிறது. ஆனால் ஆனந்தனாக எவராலும் முடியாது!

ஜெர்மனி பாபு அண்ணனைப் பற்றிப் பேசினால் கண்கலங்கிவிடுவார். உயிரையே வைத்திருக்கிறார்.

ரஞ்சித்மணி என்ற சகோதரி ஆனந்தனுக்கு அடுத்தவர். ஆனந்தன் பல்கலைக்கழகத்தில் இருக்கிறபோது ரஞ்சித்மணி யும் இருந்தார். இவர் இப்போது அமெரிக்காவில் பொஸ்டனில் தனது கணவர் ரவியுடன் வாழ்கிறார். ரஞ்சித்மணிக்கு அடுத்தவர் ராதா. ராதாவின் கணவர் சுரேஷ். இவர்கள் லண்டனில் இருக்கிறார்கள். சுரேஷ் ஆனந்தனை மைத்துனர் என்பதைவிட நண்பனாகவே கருதியவர். ஆங்கிலக் கால் வாயை நீந்துவதற்காக ஆனந்தன் லண்டன் வந்தபோது, சுரேஷ் ராதா வீட்டில்தான் இருந்தார்.

லண்டன் வந்த பின்னர், சுரேஷ் - ராதா குடும்பத்தினர் தொடர்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. லண்டனில் வாழ்கையை ஆரம்பித்த போது, ஆனந்தனைப் போலவே என்னை நேசித்து எனக்கு மிகுந்த ஆதரவாக சுரேஷ் ராதா இருந்தார்கள். ஆனந்தனைப் போல் நிறையப் பேசமாட்டார்களேஷ். தன்னால் முடிந்ததைச் செய்பவர்.

ஊரில் ஆனந்தனின் சகோதரி ரூபா பிரசவத்தின் போது இறந்தது துர்ப்பாக்கிய மே! இது ஆனந்தனது மரணத்துக்குப் பின்னர், அவர்கள் குடும்பத்தில் நிகழ்ந்த துர்ப்பாக்கிய நிகழ்வு. ஆனந்தனின் கடைசிச் சகோதரி கோகிலா கூட தனது அண்ணனது நெருங்கிய நண்பன் என்ற உறவை மறவாது அடிக்கடி எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து போவார். கனடாவில் மணமாகி அங்கு வாழ்வை ஆரம்பித்திருக்கிறார்.

ரங்கமணி என்ற ரங்கா இன்னொரு ஆனந்தனின் சகோதரி. ஆனந்தனைப் போலவே புகழுக்குரியவராகத் திகழ்ந்தவர். அவர் இப்போது இந்தோனேசியாவில் இருக்கிறார். தனது ஜெர்மனி நாட்டு கணவரான பார்த்துடன் இந்தோனேசியாவில் இருக்கிறார். ரங்காவின் நாட்டியப் புகழை உலகறியச் செய்ய வேண்டுமென்பதில் ஆனந்தனுக்குக் கடைசிக் காலத்தில் ஒரு வேகம் இருந்தது. அதனால் தான் எடுக்கும் படத் திலும் ரங்காவை புகுத்த வேண்டு மென்று விரும்பினார்.

- ராஜகோபால்

கூச்சுப்புடி நடனத்தில் பாண்டித்தியம் பெற்ற மிக உயர்ந்த ஒரு நாட்டியக் கலைஞர் ரங்கா. இவரது நடனத்தை நான் பலதடவைகள் பார்த்திருக்கிறேன். இலங்கை தொலைக் காட்சி ரூபவாஹினியில் இவரது நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்றன. தமிழகத்தில் கூச்சுப்புடி நடனத்தை வேம்படி சின்ன சத்தியத்திடம் கற்றார். கூச்சுப்புடிக்கு ரங்கா பெருமை தேடிக் கொடுத்தார்! அந்தளவுக்கு ரங்காவின் நடனம் அமைந்திருக்கும்.

ஆனந்தன் சாதனை நிகழ்த்தியது போன்று, ரங்கா கூட திருமணம் என்ற பந்தத்தில் அகப்பட்டிருக்காவிட்டால், இன்று அவர் பத்மா சுப்பிர மணியம் போன்றோ, சித்ரா விஸ்வேஸ்வரன் போன்றோ உலக நாட்டியக் கலைஞராகத் திகழ்ந்திருப்பார்.

கூச்சுப்பிடி நடனத்தோடு அவருக்கு மூன்று நடனங்கள் கைவந்த கலை.

பரதநாட்டியம், மோஹினி ஆட்டம். கதக்களி ஆகியன அவரது ஆட்டத்தில் சிறப்பு பெற்றவை.

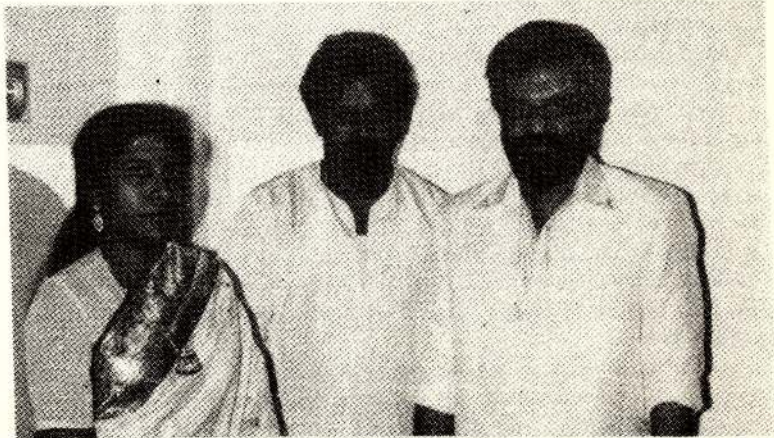
எட்டு வயதில் நடனத்துறைக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்த இவர் மேற்கு நாடுகளிலும் நாட்டியமாடியிருக்கிறார்.

உலகத்தின் முன்வரிசையில் வைக்கக்கூடிய நடன தாரகைகளில் ரங்காவின் பெயருக்கும் ஒரு தனி இடமுண்டு. ஜனாதிபதி விருது பெற்ற கலைஞர் கூட இவர்.

ஜனாதிபதி விருதை ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவிடம் பெற்றார். ஒவ்வொரு துறையிலும் சிறப்பு மிக்கவர்களுக்கு இலங்கையில் வழங்கப்பட்ட ஜனாதிபதி விருது ஆனந்தனுக்கும் இவருக்கும் அப்போது வழங்கப்பட்டது.

செல்வம் என்ற எனக்கு மிக நெருக்கமான ஒரு பந்தத்தை வல்வெட்டித் துறையில் ஏற்படுத்தித்தந்தார் ஆனந்தன்! விஸ்ணு தந்தரம் என்ற வர்த்தகப் பிரமுக ராக ஒரு காலத்தில் கொடிகட்டிப் பறந்தவரின் மகன்தான் இவர்.

தமிழ் நாட்டில் சில காலம் இருந்தார். “கலையரங்கம்” விஷ்ணு என்று பலருக்குக் கனடாவில் ரொஹோன்றோ பகுதியில் தெரிந்தவர் இவர். அங்கு குடியேறி கலை நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றை அளித்துக் கொண்டிருக்கும் இவர் ஆனந்தனின் அபார விசிறி. யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பெரிய நிகழ்ச்சியை ஆனந்தனுக்கு ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார்.

நடுவில் நின்றபவர் கலையரங்கம் விஷ்ணு. அருகில் அவரது மனைவியும், பாடகர் ஜேசுதாஸும்

லண்டனில் ஆனந்தன்

யாழ்ப்பாண மண்ணில் ஆனந்தன் சாதனைகள், 'ஈழநாடு' பத்திரிகையில், 83 ஜனவரி 1ம் திகதி முதல் பக்கத்தில் வெளிவந்தது. அடுத்தநாள் முழு விபரங்களும் வெளிவந்தன.

யாழ்ப்பாண மக்களின் வாழ்வோடு இரண்டறக் கலந்து வாழ்ந்தது ஈழநாடு' பத்திரிகை. பனையும், பனாட்டும், பனங்கிழங்கும், ஓடியலும், கூழும் எப்படி யாழ்ப்பாண மண்ணின் தனித்துவமாகத் திகழ்ந்ததோ, அதே போன்று 'ஈழநாடு' பத்திரிகையும் இணைந்து வாழ்ந்தது.

"ஏசுவர்கள், எரிப்பார்கள். அஞ்சவேண்டாம். உண்மையை எழுதுங்கள். உண்மையாய் எழுதுங்கள்!" என்று யாழ்ப்பாணத்து கொழும்புத்துறை யோகர் சுவாமிகள் சொன்ன அந்தப் பெருந் தத்துவத்தைத் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட பத்திரிகை 'ஈழநாடு'.

பெரியார் அமரர் கே.ஸி.தங்கராஜா, அவரது இளவல் அமரர் டாக்டர் கே.ஸி.சண்முகரத்தினம் ஆகியோரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டதுதான் இந்த ஈடுநாடு பத்திரிகை.

பெரியார் கே.ஸி.தங்கராஜா என்றென்றும் என் இதயத்திலிருந்து அழிக்க முடியாத தெய்வமாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்.

ஆயிரமாயிரம் மைல்களைக் கடந்து ஆறாயிரம் மைல்களுக்கப்பால், ஆங்கிலேயரது நாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும், என்னை வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கும் பத்திரிகைத் தொழிலில் 'ஆனா ஆவன்னா' கற்றுத் தந்தவர் கே.ஸி. தங்கராஜா அவர்கள் தான்.

ஒரு காலத்தில் இலங்கைக் கடதாசிக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தலைவராக, 'டைம்ஸ் ஒவ் சிலோன்' நிறுவராக, உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டினை மறைந்த தமிழ் காவலர் தனிநாயகம் அடிகளாருக்கு வலது கரமாக துணை நின்ற தமிழ் தொண்டனாக வாழ்ந்து மறைந்தவர் இந்தக் கே.ஸி.

தமிழ் மக்கள் அகதிகளாக்கப்பட்ட போது, தன் நிர்வாகத்தில் இருந்த பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தை திறந்து விட்ட பெரியார் அவர்! மேடை போட்டுத் தன்னைத் தமிழ்த் தலைவனாகக் காட்டாமல், ரகசியமாக உதவிகள் வழங்கிய தமிழ் அன்னையின் மூத்த தொண்டன் அவர்!

தினகரனில் நான் பணியாற்றிய போதும் அவரை நான் அவரது பம்பலப்பிட்டி புல்வர்ஸ் வீதியிலுள்ள வீட்டில் போய்ச் சந்திக்காமல் விட்டதில்லை. தினகரனிலிருந்து விலகிய பின்னரும் என்னை மீண்டும் ஈழநாடுவில் சேர்த்துக் கொண்டவரும் அவரே!

- ராஜகோபால்

வேலை என்று நினைத்து வேலைக்குப் போன நினைவு இல்லை! ஈழநாடு நினைவுகள் அது என்றென்றும் மனதிலிருந்து அழிக்க முடியாதவை.

சம்பளம் என்பதை விட, எங்களில் சிலருக்கு கே.ஸி. கவுட்டம் என்று ஏற்பட்ட போதெல்லாம் அள்ளித் தந்து அபயக்கரம் நீட்டியதையெல்லாம் என்றென்றும் நன்றியோடு நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை!

ஆனந்தனுக்கும், ஈழநாடுக்கும் சம்பந்தமில்லாமல் இல்லை! பெரியார் கே.ஸி. கொழும்பிலிருந்து போன் செய்து, “ஆனந்தன் விஷயங்களுக்கு எல்லாமல் முக்கியத்துவம் கொடுத்து விடவேண்டும்” என்று கூறியிருந்தார். பெரியார் கே.ஸி.யும் ஆனந்தன் மீது அபார அன்பும், மதிப்பும் வைத்திருந்தார்.

1983 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் தான் ஆழிக்குமரன் ஆனந்தன் ஆங்கிலக் கால்வாயை நான்கு தடவை நீந்த வேண்டுமென்ற வைராக்கியத்தோடு இங்கிலாந்துக்கு வந்தார்!

கொழும்பிலிருந்து புறப்படுவதற்கு முன்னர் தனது லண்டன் பயணம் பற்றி எனக்கு எழுதியிருந்தார். ஆங்கிலக் கால்வாயை நீந்திப் போகிற திகதி பற்றியும், அதற்கு முன்னதாக அங்குபோய் நீந்தி முடிப்பதற்கான பயிற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறதென்றும் எழுதியிருந்தார். அவரது கடைக்கு போன் போட்டு, வாழ்த்துக் கூறினேன்.

நான்கு தடவைகள் நீந்துவதன் மூலம் ஆங்கிலக் கால்வாயில் புதிய கின்னஸ் சாதனையைப் பதிக்க முடியுமென்பதை ஆனந்தன் மனதில் உறுதியாகப் பூண்டு கொண்டார்.

லண்டனிலிருந்து பதினொரு ஆண்டு காலமாக வெளிந்து கொண்டிருக்கும் “தமிழ் டைம்ஸ்” பத்திரிகை ஆனந்தனுக்கு இந்த நீச்சல் சாதனை வெற்றியோடு நிறைவேற்றி முடிப்பதற்கு நிதி சேகரித்துக் கொடுத்ததும் முக்கிய அம்சம். தனது பத்திரிகையில் ஒரு பக்கத்தை அச்சமயத்தில் ஒதுக்கி, தமிழன் ஒருவன் சாதனையை நிறைவேற்ற நிதி கேட்டு, உலக மகா வீரனை பெருமைப் படுத்தியது ‘தமிழ் டைம்ஸ்’.

ஆனந்தன் லண்டனுக்குச் சென்று இடையிடையே தனது நடவடிக்கைகள் பற்றிக் கடிதம் எழுதினார். எப்போது தனது நீச்சல் சாதனையை நிகழ்த்தப் போகிறார் என்பதனை திடமாக உறுதி செய்ததும் அறிவிப்பதாகவும், இலங்கை பத்திரிகைகளின் பிரதிநிதியாக என்னைக் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் எனக்குக் கடிதம் எழுதி, கொழும்பிலுள்ள பிரிட்டிஷ் தூதரகத்துக்கும் கடித மொன்று அனுப்பி வைத்தார். தனது ஆங்கிலக் கால்வாய் நீச்சல் சாதனை பற்றிக் குறிப்பிட்டு. என்னை லண்டன் வர அனுமதிக்கும்படியும் கேட்டிருந்தார். அப்போது எனது பொறுப்புக்களை விட்டு அகல முடியவில்லை. ஆனாலும் 22.4.1984 ஆம் ஆண்டு ஞாயிறு தினகரன் வார மஞ்சரியில் ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். ‘ஆங்கிலக் கால்வாயில் ஆழிக்குமரன்’ என்ற தலைப்பில் அவரது ஆங்கிலக் கால்வாய் சாதனை நிகழ்வையொட்டி அக்கட்டுரையை எழுதினேன்.

அந்தக் கட்டுரையில் ஓரிடத்தில் நான் குறிப்பிட்டிருந்தேன். “கடலோடு கடலாக ஆனந்தன் போவாரேயொழிய நீச்சலை ஒரு பாடும் கைவிட மாட்டார்” என்று எழுதியிருந்தேன்.

அவருடன் நெருங்கிப் பழகிய, எனக்கு அவரைப் பற்றித் தெரியும். அவர் செத்து மடிவாரேயொழிய. தன் சாதனைப் பயணத்தைக் கைவிடமாட்டார்!

அந்தக் கட்டுரை வருமாறு:

“ஆழிக்குமரன் ஆனந்தனின் பதினாறு வருடக் கனவு நனவாகுமா ?

பத்தொன்பதாவது வயதில், 1963ம் ஆண்டு வல்வெட்டித்துறை சுங்கக் கட்டடத்துக்கு முன்னால் உள்ள நீலக்கடல் ஓரத்திலே தனது முதல் சாதனையை ஆரம்பித்து, பாக்கு நீரிணையை நிந்திக் கடந்து,

நினைத்ததை முடித்தார் !

இன்று இங்கிலாந்துக்கும் பிரான்சுக்குமிடையிலான ஆங்கிலக் கால்வாயை ஒரே முறையில் நான்கு தடவை நீந்திக் கடக்கும் சாதனையைச் செய்வதற்காக இப்போது முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார். இதற்காக இங்கிலாந்து சென்றுள்ள அவர் ஆங்கிலக் கால்வாயில் பயிற்சியை ஆரம்பிக்கப் போவதாகக் கூறுகிறார்.

“பதினாறு வருடத்துக்கு முன்னர் ஆங்கிலக் கால்வாயை நீந்திக் கடக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் என்நெஞ்சில் உரமாகப் பதிந்து கொண்டது. எப்படியாவது நீந்திக் கடப்பேன்!” என்று லண்டனிலிருந்து தொலைபேசியில் இங்கு என்னுடன் பேசிய போது, மிக நிதானமாக உறுதியாகக் கூறினார்.

“என்னுடைய பயிற்சி, திறமை எல்லாவற்றையும் விட, எனது தன்மன்பிக்கை தான் எனக்கு வெற்றியைத் தேடித் தருகிறது. உடல் தளர்ந்தாலும், உள்ளத்தைத் தளர நான் விடுவதில்லை! என்று இங்கிருந்தபோது அவர் அடிக்கடி கூறிய வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வருகின்றன.

எத்தனையோ சாதனைகளை இந்த நாட்டில் அவர் செய்த போது, அவர் கூடவே அந்த நேரங்களில் இருக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

- ராஜகோபால்

அப்போதொலாம் உடலில் வலுவழிந்து, சதையெல்லாம் புண்ணாகிப் போன நேரத்தில் கூட, “செய்து முடிப்பேன்” என்ற அவரது உறுதியைக் கண்டு, மெய்சிலிர்த்துப் போயிருக்கிறேன்.

இப்போது, ஆனந்தன் சாதனைக்கு எடுத்துள்ள ஆங்கிலக் கால்வாயில் அரைமணி நேரம் நீச்சலடித்தால், உடலெல்லாம் விறைத்துவிடும். அந்த நாட்டுச் சுவாத்தியம் அப்படி.

இங்கிலாந்திலுள்ள ஆழிக்குமரனின் அபிமானிகளும், நண்பர்களும் ஆங்கிலக் கால்வாயை நீந்திக் கடப்பதற்குகான நிதியை வழங்குவதற்கு முன்வந்துள்ளனர்.

இருபத்தொரு மைல் நீளமுள்ள ஆங்கிலக் கால்வாய், இங்கிலாந்தையும், பிரான்ஸையும் பிரிக்கின்றது.

எவருமே செய்யாத ஒன்றைச் செய்வதுதான் ஆனந்தனின் தனித்துவம். அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த ஜோன் எரிக்ஸன் என்பவர் 1981ல் மூன்று முறை ஆங்கிலக் கால்வாயை நீந்திக் கடந்துள்ளார்.

இந்த அமெரிக்கர், ஆங்கிலக் கால்வாயை நீந்தும் முயற்சியில் ஏழு வருடங்கள் ஈடுபட்டார். ஆறு தடவைகள் நீந்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு, ஈழாவது தடவையிலேயே சாதனையை நிலைநாட்டினார்! ஆறு தடவைகள் தனது முயற்சிகளில், மயங்கியிருக்கிறார்! அந்த ஏழு வருடங்களும் அச்சாதனையைச் செய்து முடிக்க (பயிற்சி உட்பட) 32 இலட்சம் ரூபாவாகும்.

அமெரிக்காவிலுள்ள சில பெரிய நிறுவனங்கள் இவருக்கு இந்தச் சாதனையைச் செய்து முடிக்க உதவின.

ஆழிக்குமரன் என்னுடன் இவை குறித்துத் தொலைபேசியில் பதினைந்து நிமிடங்கள் மிக விரிவாக மனந்திறந்து பேசினார்.

நான்குமுறை அங்கும் இங்குமாக நீந்துவதற்கு, (பயிற்சி உட்பட) இலங்கைக் காசில் இரண்டரை இலட்சம் ரூபா செலவு ஏற்படும் என்றும், அதனை வண்டனிலுள்ள தமிழ் அன்பர்கள் சேர்த்துக் தருவார்களென்று நம்புவதாகவும் கூறினார்.

ஏற்கெனவே, ஆழிக்குமரன் ஆங்கிலக் கால்வாயை நீந்திக் கடப்பதற்கான நிதி சேர்க்கும் பணி ஆரம்பமாகியுள்ளது.

ஆறுபேர் மட்டும் இதுவரை ஆங்கிலக் கால்வாயை இருமுறை நீந்திக் கடந்திருக்கிறார்கள். இதில் ஒருவர் கூட, ஆசியாக்காரர் இல்லை!

ஆழிக்குமரன் இரு தடவை நீந்தினால், ஆசியாக்கண்டத்தில் ஆங்கிலக் கால்வாயை முதலில் இருதடவை நீந்திக் கடந்து சாதனை செய்தவர் என்ற பெருமையைத் தட்டிக் கொள்வார்.

“ஆகக் குறைந்தது இரண்டு தடவையாவது நீந்தி, இலங்கைக் கொடியை அங்கு பறக்க விடாமல் வரமாட்டேன்” என்பதை அழுத்தந்திருந்ததாக என்னிடம் தொலைபேசியில் சொன்னதை மீண்டும் இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

அவர் நினைத்ததைச் செய்து முடிப்பவர் என்பதை நான் நன்கு உணர்வேன். நிச்சயம் அங்கு அவர் நமது பெருமையை உயர்த்துவார் என்று என்னால் உறுதியாகக் கூறமுடியும்.

தோல்விகளைக் கண்டு ஆனந்தன் என்றமே துவண்டு போனது கிடையாது. தலைபோகிற விஷயம் கூட அவர் வாழ்வில் இடம் பெற்றாலும், அதனை எப்படிச் சமாளிப்பது என்று யோசிப்பாரேயொழிய மனதை விடமாட்டார்!

அப்படியான நேரங்களில், நான் அவரைச் சந்தித்துப் பேசியிருக்கிறேன். தனக்கு எவ்வளவு பிரச்சனைகளிலிருந்தாலும், மற்றவர்களின் விஷயங்களை முதலில் கேட்டு. சுகநலம் விசாரித்துவிட்டுத்தான் தன் பிரச்சனைக்கு வருவார்.

அவர் நாத்திகனாக இருந்திருக்காவிட்டாலும், கடவுளை ஒரு காலத்தில் அவர் மனப் பூர்வமாக நம்பவில்லை!

ஆனால் இன்று அவர் ஒரு முருக பக்தர். சோதனைமேல் சோதனை வந்த நேரத்தில் வழிகாட்டி, மனிதனாக வாழ வைத்த தெய்மென முருகனை நம்புகிறார். எந்தப் பெரிய சாதனையில் ஈடுபட்டாலும், கதிர்காமக் கந்தனிடம் தன்னை ஒப்படைத்து விட்டு, அந்தக் களத்தில் குதிக்கிறார்.

ஆங்கிலக் கால்வாய் சாதனையிலும் அவர் அவ்விதமே அவனிடம் தன்னை ஒப்படைந்து விட்டுக் குதிக்கிறார் என்று நம்பலாம்.

இன்னும் நினைவு இருக்கிறது. தலைமன்னார் கிராமத்தின் கடலோரத் திலிருந்து ஆனந்தன் தனது நீச்சலை ஆரம்பித்து முப்பத்து நான்கு மணிநேரம் இடைவிடாது, அலைகளுடன் போராடி தனுஷ்கோடி மண்ணை அடைந்த ஆழிக்குமரன் மீண்டும் தனது திட்டப்படி திரும்பவும் உடனடியாகத் தலை மன்னாருக்கு நீந்துவாரென்று நான் நம்பவில்லை.

அப்போது கடலில் அவருக்கு உதவியாகச் சென்றேன்.

தனுஷ்கோடி மண்ணில் மல்லாந்து படுத்தபடியிருந்த ஆனந்தனை மொய்த்துப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த கூட்டத்தை விலக்கியபடி அவர் பக்கத்தில் போய் அமர்ந்து கொண்டு “மீண்டும் நீந்தப் போகிறீர்களா?” என்று கேட்கிறேன்.

பதில் சொல்லவில்லை.

சிரித்தபடியே எழுந்து கிறிஸ் டின்னைப் பார்க்கிறார்.

உடலெல்லாம் கிறிஸ் மயமாகிறது.

நீச்சல் மீண்டும் ஒரு மணி நேரத்தில் ஆரம்பமாகி விட்டது.

தனுஷ்கோடிக்குத் திரும்பும்போது முப்பத்தினான்கு மணி நேரம்,

திரும்பும்போது பதினெட்டு மணிநேரம்.

ஐம்பத்திரண்டு மணிநேரம் கடலில் நீச்சலடித்த வெற்றித் திருமகன் உடல் புண்ணாகியிருந்தது.

ஒன்றை மட்டும் இந்த நேரத்தில் உறுதியாக் கூறுவேன்.

ஆங்கிலக் கால்வாயை ஆனந்தன் நீந்தப் போகிற இந்தச் சமயத்தில் ஒன்றை மட்டும் அவருடன் மிக நெருங்கிப் பழகியவன் என்ற வகையில் சொல்ல முடியும்.

கடலோடு கடலாக ஆனந்தன் போவாரெயொழிய நீச்சலை ஒருபோதும் கைவிடமாட்டார்.

அவர் பயணம் வெற்றிபெற நாமும் வாழ்த்துவோம் !

லண்டனில் ஆனந்தன் தனது சகோதரி ராதா வீட்டில்தான் தங்கியிருந்தார். அவரது சகோதரி திருமதி ராதா சுரேஷிடம் ஆனந்தனைப் பற்றி கேட்டேன். எனது 'ஆழிக்குமரன்' கட்டுரைத் தொடரின் இறுதிப் பகுதியைப் பற்றி குறிப்பிட்டு, கடந்த காலத்தை ஒரு முறை திரும்பிப் பார்க்கும் படி சொன்னேன்.

தன் நினைவுகளை அவரே உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறார்.

அண்ணாவின் 3 நீச்சலிலும் அந்தந்த இடங்களில் நின்ற பெருமை அவருடைய கூடப் பிறந்த சகோதரங்களில் எனக்கொருத்திக்குத்தான். ஆனால் அந்தப் பெருமையின் நிறைவை என்னை அடையவிடாமல் தடுத்துவிட்டது அவருடைய மூன்றாவது நீச்சலான ஆங்கிலக்கால்வாய் நீச்சல். லண்டனிலேயே இருந்தும் அண்ணாவின் திடீர் முடிவும், நான் இருந்த சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் என்னை அண்ணாவின் கடைசி நீச்சலில் பங்கு கொள்ள முடியாமல் பண்ணிவிட்டது. அதை நினைத்தால் இன்றும் என்னால் அந்த வேதனையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

- ராஜகோபால்

என் நினைவுகள் பின்னோக்கிப் போகின்றன. அண்ணா முதல் தடவை பாக்குநீரிணை நீந்தியபோது நான் (G.C.E. (O/L) படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த நேரம் கடவின் தூரத்தையோ, அதில் அண்ணா எதிர் கொள்ளக் கூடிய கஷ்டங்களைப் பற்றியோ நான் யோசிக்கவில்லை. எனக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் அண்ணா நீந்தி முடிப்பார் என்பதுதான். அவர் நீந்தி முடிக்கமாட்டார் என்ற Chanceஐ நான் யோசிக்கலவில்லை. யாருக்கும் தெரியாமல் நான் பக்கத்திலுள்ள சிறிய தாயாரின் வீட்டிற்குப் போய் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஒரு மாலையை உருவாக்கினேன். வெவ்வெற் துணியில் ANANDAN என்ற பெயரை முத்துக்களால் தைத்து மாலையை உருவாக்கினேன். யாருக்கும் தெரியாமல் அந்த மாலையை ஒரு பையில் சுற்றி எடுத்துக் கொண்டு கூடப் போன வள்ளங்கள் ஒன்றில் போனேன். அண்ணாவிற்கு முதலே கோடிக்கரைக்கு எங்கள் வள்ளம் போய்விட்டது. அண்ணா நீந்தி முடிந்துவிட்டார், கரையை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்ற செய்தி வந்து எல்லோரும் கரையை நோக்கி ஓடிப்போனோம். கால் எட்டும் தூரம் வந்ததும் அண்ணா எழும்பி நடந்து கரையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார். நான் எல்லோருக்கும் முன்னால் கையில் மாலையுடன் போய்நின்றேன். அவருடைய கழுத்தில் முதல் மாலையை நான்தான் போட்டேன். அடுத்தடுத்தாக எலுமிச்சம் பழம். சந்தனமலை, பூமாலைகள் விழுந்தன. அந்தக் கணத்தை இன்றும் என்னால் மறக்க முடியாது.

இரண்டாவது நீச்சலின்போது நான் ஆஸ்பத்தியில் பல் டாக்டராக இருந்தேன் முன்னரே இதைப் பற்றி சொல்லிவிட்டேன். அண்ணா நீச்சலை ஆரம்பிக்க மன்னாருக்கு குடும்பம் நண்பர்களுடன் வந்து இரவு சாப்பிட்டு அன்றிரவே தலைமன்னார் போய்விட்டார். வழக்கம் போல அவர் சரியான ஆயத்தங்கள் செய்யாமல் நீச்சலை ஆரம்பிக்க வந்துவிட்டார். நான் மன்னாரிலேயே நின்று அண்ணாவுடன் கூடப்போனவர்களுக்காக சாப்பாடு வகைகளை நேரத்துக்கு நேரம் கார்களில் தலை மன்னாருக்கு அனுப்பும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டதால் அண்ணாவுடன் கூடப் போன வள்ளங்களில் போய் அவரின் வெற்றியை நேரில் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால் அவர் பாக்குநீரிணையை இரண்டு தரமும் கடந்து முடிப்பார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது. அவருடன் போக முடியவில்லை என்று நான் கவலைப் படவில்லை. அவருடைய சாதனையில் இந்த உதவி தன்னும் என்னால் செய்ய முடிந்ததே என்று சந்தோஷப்பட்டேன். அவர் நீந்தி முடித்த செய்தி வந்ததும் நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. மன்னாரில் அன்றிரவு ஊர்முழுக்க அழைத்து பெரிய வரவேற்பு விழா நடத்தினார்கள். அதில் நானும் பங்கு பற்றி அண்ணாவைப் பற்றிப் பேசினேன்.

மூன்றாவது நீச்சலை (ஆங்கிலக் கால்வாயை) நீந்தும் ஆசையை அவரது Motor cycle விபத்து அழித்துவிட்டது என்று நான் மிகவும் கவலைப்பட்டேன். நான் லண்டனில் இருக்கும்போது தான் அண்ணாவிற்கு இந்த விபத்து நடந்தது. அவர் உயிர் பிழைப்பார் என்றது சந்தேகமாக இருந்தது. அந்த நேரத்திலும் அண்ணா இறந்துவிடுவார் என்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. அதற்கும் காரணம் எனது தகப்பனார் எனக்குச் சிறு வயதில் சொன்ன சில வார்த்தைகள். தொண்டமன்றில் இருக்கும் அம்மன் ஐயாவின் குடும்ப குலதெய்வம். ஒவ்வொரு நாளும் ஐயா படுக்கமுதல் கட்டிலில் இருந்தபடி சாமி கும்பிட்டுவிட்டுத்தான் படுப்பார். ஒருநாள் அவர் கூறிய வார்த்தைகள் இன்றும் என் காதில் ஒலிக்கின்றன. தன் குடும்பத்தில் தன்னில் அந்த அம்மன் இருப்பதாகவும், தான் உயிரோடு இருக்கும்படி தன் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு தீங்கும் ஏற்படாது என்றும் சொன்னார். ஆனால் தான் செத்தபின் அந்தப் பாதுகாப்பு இருக்காது என்றும் சொன்னார். அவர் சொல்லியது மாதிரியே ஐயா உயிரோடு இருக்கும் வரை அவரின் பிள்ளைகளுக்கு ஆபத்துகள் ஏற்பட்டாலும் ஒருவரையும் எமன் கிட்ட அணுகவில்லை.

ஆனால் ஐயா 81ம் ஆண்டில் எங்களை விட்டு மறைந்ததால் ஐயா சொல்லியது மாதிரியே அவர் இறந்த பின் அம்மனின் காவல் போய்விட்டது. அதனால்தான் அண்ணாவை 84ம் ஆண்டில் இழந்தோம். 88ம் ஆண்டில் இளைய சகோதரி ரூபாவை இழந்தோம்.

அண்ணாவின் விபத்துக்குப் இற்குப் பிறகு அவர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தேறி Cruch இல் நடக்கத் தொடங்கிய stage இல் கொழும்பில் பிரச்னைகள் கூடியதால், காலுக்கு treatment எடுப்பதற்காக என்று அண்ணாவை Londonக்கு வரவழைத்தோம். 1983ம் ஆண்டு July மாதத்தில் அண்ணா curches உடன் Heathrow Airportக்கு வந்து சேர்ந்தார். முந்தி நான் பார்த்த அண்ணாவிற்கும் Airport இல் சந்தித்த அண்ணாவிற்கும் வித்தியாசம் ஒன்றுதான். முறையான பயிற்சி செய்ய முடியாத தால் அவருக்கு ஊளைச் சதை போட்டிருந்தது. மற்றப்படி அதே சிரிப்பு, அதே கதை. அதை தொடர்ந்த 5 மாதங்கள் அண்ணா எங்களுடன் தங்கியிருந்தார். அந்தக் காலம் என்னையும் அண்ணாவையும் மிகவும் நெருங்க வைத்தது. எங்கள் மகன் குமரன் பிறந்தபின் நான் வேலையை விட்டுவிட்டு இருந்தபடியால் அண்ணாவின் கடைசி காலங்களில் நாங்கள் நெருங்கிப் பழகும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. இலங்கையில் என்றால் அண்ணாவை வீட்டிலேயே பிடிப்பது கஷ்டம். ஒன்றிரண்டு மணித்தியாலம்தான் அவரை வீட்டில் காணலாம். Too busy man! அவருடைய மனைவி மக்களுக்கும் இதே கதிதான்., ஆனால் மகன்மார் ரஜன், ராஜி ஆகிய இருவருக்கும் sport இல் ஆர்வத்தை ஊட்டி Tennis, Cricket, Swimming, Diving முதலிய வற்றில் திறமையானவர்களாக வரப்பண்ணினார். இப்போது அமெரிக்காவில் Msc படிப்பை முடித்துவிட்டு முத்தவர் ரஜன் தனது தாயாரைக் கூப்பிட்டுத் தன்னுடன் வைத்திருக்கிறார். இளையவர் ராஜேஷும் அமெரிக்காவில் படிக்கிறார். இவர் அங்கு படிக்கப் போன முதலாவது வருடமே Diving Champion ஆக வந்து விட்டார். அண்ணாவைப் போல சாதனைகளைச் சாதிக்கக்கூடியவர் இவர். 1996 Olympics இல் அமெரிக்கப் பயிற்சியுடன் இலங்கைக்காக Diving இல் பங்குபற்ற முயற்சி எடுக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார். I hope he will succeed in it.

அண்ணா எவ்வளவுதான் புகழை அடைந்திருந்தாலும் அவர் என்றுமே செருக்காக நடந்து கொண்டதை நான் பார்த்ததுமில்லை. கேட்டதுமில்லை. Very simple man ஆக வாழ்ந்தார். எல்லோருடனும் வயது வித்தியாசம் பாராமல் சிறேகிதமாக கதைப்பார். அது அண்ணாவின் சிறப்புக் குணங்களில் ஒன்று. எனது கணவர் அவருக்கு வயதில் குறைந்தவராக இருந்தும் முதல் முதலில் அவரை Heathrow வில் சந்தித்த நாள் தொட்டே “அத்தான்” என்றுதான் கூப்பிடுவார். ஒருநாள் கூட அண்ணா என் கணவரைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடவில்லை. ஒரே ஊரிலேயே பிறந்தும் அங்கு நேரில் சந்தித்துக் கதைக்காத இருவரும் இங்கு சிறிது காலத்திலேயே மிக நெருங்கிய நண்பர்களாகி விட்டார்கள். அண்ணாவிற்கு முதல் மாதம் லண்டனுக்கு வந்த அம்மா எங்களுடன் தங்கியிருந்ததால் நாங்கள் எல்லோரும் ஒன்றாக கூடிய நாட்கள் காலம் கழித்தோம். அண்ணாவின் காலையும் டாக்டர்களிடம் காட்டி அவர்களது advice உடன் exercises செய்யத் தொடங்கிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக crutches இல்லாமல் நடக்கப் பழகி விட்டார். அந்த இனிமையான நாட்களுக்கும் ஒரு முடிவு வந்தது.

“நவம்பர் 83ல் நாங்கள் குடும்பமாக அவுஸ்திரேலியாவிற்கு Emigrate பண்ண வெளிக்கிட்டோம். எனக்கு எல்லாவற்றையும் விடக் கவலை அண்ணாவை விட்டு விட்டுப் போக வேண்டியிருக்கிறதே என்று. விமானத்தில் ஏறிய நேரம் தொட்டு எந்த நேரமும் அண்ணாவின் சிந்தனைதான். நாங்கள் சிங்கப்பூரிலிருந்து அண்ணாவிற்கு, அவரைப்பற்றி மிகவும் கவலைப்பட்டு நானும் எனது கணவரும் எழுதிய கடிதம் (நவம்பர் 83) அண்ணா 1984 ஆகஸ்ட்டில் இறந்தபின் அவரின் suitcase இல் பத்திரமாக இருப்பதைப் பார்த்து எனக்கு அழகைதான் வந்தது. அதை இன்றும் பத்திரமாக வைத்திருக்கிறேன்.

- ராஜகோபால்

நாங்கள் அவுஸ்திரேலியா போனபோது எனது கணவரின் நெருங்கிய சிங்கள நண்பரான குலரத்தினா என்பவர் வீட்டில் தங்க ஒழுங்கு பண்ணிவிட்டுப் போனோம். நாங்கள் அவுஸ்திரேலியா பிடிக்காமல் திரும்பி வந்தபின் குலரத்தினா தம்பதியினர் அண்ணாவுடன் மிகவும் நெருங்கிய நண்பர்களாகி விட்டதைப் பார்த்தோம்

“நாங்கள் அவுஸ்திரேலியா வால் திரும்பி வந்த அன்று Airport ற்கு அண்ணாவும், அருணாசலம் ஆகியோர் வந்திருந்தார்கள். Airport இல் அண்ணா என்னைக் கண்டதும் சொன்ன வார்த்தைகள் இன்னும் என் காதில் ஒலிக்கின்றன. முதல் இரண்டு Swim க்கும் நீ நின்றாய். நான் English channel swim பண்ணுவதற்கு நீ இல்லாமல் போகப் பேசுகிறாயே என்று கவலைப்பட்டேன். வந்து விட்டாய்! என்றார். அவருடைய ஈமக் கிரியைகளை நேரில் இருந்து நடாத்தி வைக்கத்தான் நான் திரும்பி வந்திருக்கிறேன் என்று நான் கணவிலும் நினைக்கவில்லை.

“ஆகஸ்ட் 6ம் திகதி (1984) அண்ணா Dover இலிருந்து நீந்த ஆரம்பித்தவர். அதற்கு ஒரு கிழமைக்கு முதல்தான் Doverக்கு வெளிக்கிட்டவர் நானும் எனது கணவர் சுரேஷும் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தோம். அதைக் கைவிடும்படி. ஏனெனில் ஒரு கிழமை பயிற்சி அவருக்குக் காணாது என்று எல்லோருக்குமே தெரியும். அவர் நீந்த நினைத்த நாளில் எனக்கு வேலையில் லீவு எடுக்க முடியாத நலை. யாருடைய சொல்லையும் கேளாமல் பிடியாதமாக அண்ணா வெளிக்கிட்டு விட்டார். நான் swim பண்ண முதல்நாள் Phone பண்ணி அறிவிப்பதாகச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டார். அதே மாதிரி முதல்நாள் Dover இலிருந்து இரவு 9.30 மணிபோல் call வந்தது. தான் Weather condition ஐப் பொறுத்து அடுத்தநாள் விடிய swim பண்ணத் தொடங்கப் போவதாக “வர விரும்புவவர்கள் வாருங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு Phone ஐ வைத்து விட்டார். அன்றுதான் தம்பி நித்தி (ரஞ்சன்) kuwait இலிருந்து 2 மாத விடுதலையில் குடும்பத்தாருடன் வந்திருந்தார். தம்பி கண்ணன் கூடனையே அண்ணாவின் நண்பர்கள் மாலி, நாதன் முதலியோருடன் தொடர்பு கொண்டு எங்கள் குடும்ப நண்பர் அருணாசலமும் வந்து சேர தம்பி ரஞ்சனுமாக வெளிக்கிட்டு இரவிரவாக Dover போய்ச் சேர்ந்தார்கள். Weather forecast நல்லாகச் சொல்லாத படியால் எனக்கு அண்ணா அடுத்த நாள் நீந்துவாரா என்ற நம்பிக்கை இருக்கவில்லை. அந்தக் காரணத்தால் எனது கணவர் போவதையும் நான் விரும்பவில்லை. தம்பி ரஞ்சனும் நாங்கள் எல்லோரும் போகிறோம் தானே. நீங்கள் ஏன் வீணாக அலைவான்? நாங்கள் போய் என்ன என்று பார்த்துவிட்டு உங்களுக்கு Phone பண்ணுகிறோம் என்றார். அடுத்த நாள் காலை Phone வரவில்லை. நான் வேலையிலிருந்து அண்ணா தங்கியிருந்த Dover Hotelக்கு Phone பண்ணிக் கேட்டபோது அவர்கள் நீந்தும் கோஷ்டி வெளிக்கிட்டு விட்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். அது எனக்கு முதல் அதிர்ச்சியைத் தந்தது. அதன்பின்பு ஒவ்வொரு மணித்தியாலமும் Phone பண்ணி ஏதாவது செய்தி இருக்கா என்று கேட்பேன். முந்திய இரண்டு நீச்சலிலும் எனக்கு அண்ணா நீந்தி முடிப்பதில் எந்தவித சந்தேகமும் இருக்க வில்லை. ஆனால் இப்போது எனக்கு அப்படி ஒரு நினைப்பு இல்லை. I was praying that he will abandon the swim due to adverse weather conditions. I didn't want him to swim on that day.

மத்தியானம் வரை Hotel க்கு ஆட்கள் திரும்பி வராததால் இன்னும் நீந்திக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள் என்று தெரிந்து எனக்குள்ளேயே ஒரு நப்பாசை அண்ணா நீந்தி முடிக்கக்கூடும் என்று. 3 மணி மேலும் Phone பண்ணிப் பார்த்துவிட்டு பின்பு வீடு வந்து சேர்ந்தேன். நானும் எனது கணவருமாக Phone ஐ எதிர்பார்த்துக் காவல் இருந்தோம். 6 மணிக்குமேல் நண்பர் அருணாசலம் call எடுத்தார். அவர் bad news என்று சொல்ல Phoen எடுத்த எனது கணவர், அண்ணா நீந்தி முடிக்கவில்லை என்றுதான் நினைத்தார். ஆனால் அதைத் தொடர்ந்து அரு

ணாசலம் சொல்லிய செய்தி எங்களை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கி விட்டது. நாங்கள் கனவிலும் அப்படியொரு செய்தியை எதிர்பார்க்கவில்லை. நான் அங்கு ஏன் இருக்கவில்லை என்று என்னிலேயே எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. அண்ணா Airport இல் வைத்து சொன்ன வார்த்தைகள் மாறி மாறி காதில் ரீங்காரமிட்டது. என்னையே என்னால் மன்னிக்க முடியவில்லை. I don't think that I could have changed the fate. But I can't forgive myself for not being for annas swim.

கடலில் இறங்க முதல் தனது நண்பர் நாதனிடம் அண்ணா தான் நீந்தக் கஷ்டப்பட்டாலும் தன்னைக் கடைசிவரை கப்பலுக்குள் தூக்கிப்போட ஒருவரையும் அனுமதிக்க வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டுப் போனாராம். அதிலிருந்து அவர் நீந்த முடியாவிடில் அங்கேயே சாக முடிவெடுத்துவிட்டார் என்று தெரிந்தது. சாதனை புரியும் போது இறந்தது அவருடைய ஆன்மாவிற்குத் திருப்தியை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்ற ஒரு சின்ன ஆறுதல் எனக்கு இருக்கிறது.

“கடைசியாக அண்ணாவின் உயிருக்கு உயிரான இரண்டு மூன்று நண்பர்களைப் பற்றிச் சொல்கிறேன். University நாட்களில் அவரோடு கூடித்திரிந்து அவருடைய சாதனைகளக்கெல்லாம் துணை நின்ற நண்பர்கள் எத்தனையோ பேர். அதில் அவருக்காக உயிரையும் கொடுக்கக் கூடிய நண்பர்கள் ஓரிரண்டு பேர் இருந்தார்கள். சிலரின் பெயர் எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. அவருடைய வல்லவை நண்பர்களில் ஏ.எஸ்.ராஜேந்திரன், கார்த்திகேசு, ஏ.எஸ்.ராமநாதன் ஆகியோர் கோடிக்கரை Swimக்குத் துணை புரிந்தார்கள். அண்ணா இறந்த பின்பும் அண்ணாவின் மனைவி பிள்ளைகளுக்கு இன்றுவரை கொழும்பில் துணையாக இருந்தவர், இருப்பவர் Coo-ray என்ற சிங்கள நண்பர். இன்னுமொரு முக்கிய நண்பர் ஜலீல் எனப்படும் முஸ்லீம் நண்பர். இவர் அண்ணாவிற்காக அவருடைய business க்காக ஆயிரக் கணக்கில் தனது பணத்தைக் கொடுத்தவர். தன்னிடம் இருப்பதெல்லாம் ஆனந்தனுக்குத்தான் என்ற கொள்ளையுடன் இருந்தவர். இவர் 17th July 84 லில் அண்ணாவிற்கு எழுதிய கடிதம் அண்ணா இறந்த அடுத்தநாள் வந்தது. அந்தக் கடிதம் இன்னமும் என்னிடம் இருக்கிறது. அதிலிருந்து ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளை சொல்கிறேன். If one of us do well the other person doesn't need to worry. நம்மில் ஒருவர் மிக உயரும்போது நிச்சயம் மற்றவரையும் அது தானாகவே உயர்த்தும். அந்த நம்பிக்கை எனக்குண்டு. Don't give up hope! we are here. my house is here, My lands are here and my car is here. If everything. goes worry for you can come back & have them and come up again

இப்படிப்பட்ட நண்பர்கள் அண்ணாவிற்கு இருக்கிறார்கள் என்றால் அதற்குக் கரணம் அவரின் உதவும் மனப்பான்மையும் அவரின் simplicity யும் தான்., அவர் இறந்தாலும் அவரின் நினைவுகள் வாழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன.

ராதாவின் உணர்ச்சியான நினைவலைகள் ஆனந்தனது இறுதி லண்டன் வாழ்வை ஓரளவு வெளிப்படுத்தியுள்ளது அல்லவா ?

நட்புக்கு இலக்கணமாகத் திகழும் ஜலீல் என்ற முஸ்லீம் இலங்கை வங்கி மனேஜராக இருக்கிறார். மற்றொரு நண்பரான ஏ.எஸ்.ராஜேந்திரன் சிங்கப்பூரில் விரிவுரையாளராக இருக்கிறார்.

ஆனந்தனுக்கு நெருக்கமான இன்னொருவர் தர்மரத்தினம் என்பவர். இவர் வல்லவையில் வாழ்கிறார்.

கனடாவில் வாழும் ஆனந்தனின் கடைசித் தங்கச்சி கோகிலா சமீபத்தில் லண்டன் வந்தபோது என்னிடம் தன் அண்ணனைப் பற்றி பேசினார். அவர் சொன்னார். அண்ணா மீது எங்கள் அம்மா உயிரையே வைத்திருந்தார். வெளியே காட்ட முடியாது தவிக்கிறது எனக்குத் தெரியும். எனக்கு அவ எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் “என்னைவிட்டுப் போய்விட்டான். அவனைக் கனவில் கூடக் காணலாம் என்று துடிக்கிறேன். ஏன்தான் அவன் கனவில் வர மறுக்கிறானோ ?”

பெற்றதாய் துடிக்கிறாள் ! தன் மகன் கனவில் ஒருமுறை வரமாட்டானா என்று.
ஆனந்தனது மரணச் செய்தியை கொழும்பு வானொலியின் அதிகாலைச் செய்தி
அறிக்கையில்தான் கேட்டேன். என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. எனக்கு
என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. அப்போது ஊரில் இருந்தேன்.

என்ன செய்ய முடியும்?

அழுதேன். எனக்குள்ளேயே அழுதேன். சாதனைகளைப் பற்றியெல்லாம்
எழுதிய என் கை, அவர் மறைவுச் செய்தியை எழுத வேண்டிய நிலையா?

தான் மாவீரன்தான் என்பதை ஆனந்தன் நிரூபித்தே விட்டார் ! அதனால்
இன்று உலக மாவீரனாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் !

ஆழிக்குமரனின் உடன்பிறப்புடன் ஒன்பது பேர்! அவர்களில் ஒருவர் ரங்கா என்ற ரங்காமணி! உலக சாதனைகளுக்கே சுவால் விட்ட சாதனை மன்னன் ஆனந்தன் என்றால், குச்சுப்புடி நாட்டியத்தில் உலகப் புகழ் பெற்ற தாரகை ரங்கா! ரங்கா விவேகானந்தன் என்று பெயர் பெற்ற இவர் ஜெர்மனியரான பார்த் என்பவரைக் காதல் மனம் செய்து உலகம் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்! ஆமாம், அவரது கணவர் ஜெர்மனிய தூதரக அதிகாரி. இதனால் ஒவ்வொரு நாட்டிலுமுள்ள தூதரகங்களுக்கு அடிக்கடி மாற்றலாகிச் செல்லும் போது அங்கங்கே ரங்கவும் சென்று விடுகிறார்! சென்னையில் சில காலம் இருந்தார். மீண்டும் புகுந்த இடமான ஜெர்மனிக்கு வந்தார்! ஜெர்மனியில் சமீபத்தில் தனது மாணவிக்கு குச்சுப்புடி அரங்கேற்றத்தைச் செய்தார். இப்போது இந்தோனேஷியாவுக்கு கணவன் மாற்றலாகிச் சென்றுள்ளார். ரங்காவும் தன் குட்டி மாதனியோடு சென்று விட்டார்! தமிழக குச்சுப்புடி மேதை வேம்படி சத்தியத்திடம் குச்சுப்புடி பயின்றவர் ரங்கா. இன்று தமிழக முதலமைச்சராக இருக்கும் ஜெயலலிதாவுக்கு குச்சுப்புடி நாட்டியம் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறார். அப்போது ஜெயலலிதா சினிமா நட்சத்திரமாக ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தார்!

- ராஜகோபால்

ஆழிக்குமரனது இதயத்தில் மிக நெருக்கமாக இறுதிவரை வாழ்ந்தவர் ஜலீல். பல்கலைக் கழகத்தில் ஆரம்பித்த நட்பு ஆங்கிலக் கால்வாயில் அந்த மாவீரனது உயிர் அர்ப்பணமாகும் வரை வாழ்ந்தது. ஆத்மார்த்தமாக இப்போதும் ஜலீல் ஆனந்தனை உயிராக நேசிக்கிறார்.

இலங்கை வங்கி ஒன்றில் உயர்பதவி வகிக்கும் ஜலீலைத் தேடிக்கண்டு பிடிப்பது எனக்குப் பெரும் சிரமமாகிவிட்டது. புத்தகம் அச்சாகிற கடைசி நேரத்தில், அவரோடு தொடர்பு கொள்ள முடிந்தது.

ஆனந்தன் நினைவுகளை ஜலீல் உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்கிறார்:

“இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் ஆயிரமாயிரம் பட்டதாரிகளையும், கலாநிதிகளையும் வழங்கியது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால், நாட்டுக்கு ஒரு சாதனை வீரனையும், எனக்கு ஒரு சிறந்த நண்பனையும் தந்தது.

‘கின்னஸ்’ புத்தகமே அவனது சாதனைகளால் பெருமையடைந்தது என்றே சொல்லலாம்.

“கின்னஸ்” புத்தகத்தில், ஆகக் கூடுதலான உலகச் சாதனைகளை - அதுவும் விளையாட்டுத் துறையில் ஏழு சாதனைகளை நிலை நாட்டியிருப்பவன், அவன். அதிலும் சமகாலத்தில் ஆறு சாதனைகளை நிலைநாட்டிவைத்திருக்கும் ஒரேயொரு உலகச் சாதனை வீரனும் அவன்தான். இலங்கைக்கு “கின்னஸ்” புத்தகத்தைத் திறந்து காட்டியவனே அவன்தானே!

- ராஜகோபால்

“உச்சி மீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதினும் அச்சமில்லை, அச்சமில்லை! அச்சமென்பதில்லையே!” என்று பாடினானே மகாகவி பாரதி, அவனின் ‘அச்சம் தவிர்ந்த கனவுக் கதாநாயகன்தான் ஆனந்தன்!

நட்புக்கு இலக்கணமாகவும் மனிதாபிமானத்திற்கு இலக்கியமாகவும் வாழ்ந்தவன். தாய்த்திருநாட்டிற்கும் தமிழ்கூறும் உலகிற்கும் தன் உலக சாதனைகளால் அழியாப் புகழீட்டியவன்.

ஆயினும், சர்வதேச அரங்கில் இந்த நாட்டிற்கு அவன் ஈட்டித் தந்திருக்கும் அழியாப்புகழ், தக்கவகையில் இன்று வரை நினைவுகூரப்படவில்லை என்பதற்கு இந்த நாட்டைப் பிடித்திருக்கும் “துர்ரதிஷ்டம்”தான் காரணம் என்று கூறுவதற்கு நான் வெட்கப்படவில்லை, விசனப்படுகிறேன். மனிதனை மனிதன் சுரண்டுகின்ற, விழுங்குகின்ற இந்த சமூக அமைப்பை ஆனந்தன் அறவே வெறுத்தான். இதை மாற்ற விரும்பினான். தமிழ்—முஸ்லிம் ஒற்றுமைக்கும் தமிழ்—முஸ்லிம்—சிங்கள ஒற்றுமைக்கும் ஒரு தேசியப் பாலத்தைக் கட்டமைக்கக் கனவு கண்டான். அவன், இன்னுமே “தேசிய வீரனாக” அரசால் பிரகடனப் படுத்தப்படவில்லையே! என்ற ஏக்கம் என்னைத் தவிக்க வைக்கிறது.

பல்கலைக்கழகத்தில், “காணிவெல்” ஒன்றில் ஆனந்தனுக்கும் மற்றொரு குழுவினருக்குமிடையில் ஒரு மோதல் ஏற்பட்டது! எனக்கு, ஆனந்தனை அப்போது முன்பின் எதுவுமே தெரியாது. ஆயினும், அவர் பக்கத்தில் நியாயம் இருந்தது. அதனால், கடைசிமட்டும் அவர் கூடவே நின்றேன். அதுதான் எங்களின் முதற் சந்திப்பு! இது நடந்தது 1961இல். அப்போது இருவருக்கும் ஒரே வயது 17.

அதன் பின்பு, ஆனந்தனின் தகப்பனார் - நீர்ப்பாசன எஞ்ஜினியர் - விவேகானந்தனை யாழ் நகரில் சந்திப்பு - அறிமுகம். அதைக் தொடர்ந்து ஆனந்தனின் தாயார் - ராஜம் அம்மாளின் வருகை - எங்கள் வீட்டில் சந்திப்பு, அதைத் தொடர்ந்து அருள்பூரணத்தின் (சகோதரி) திருமணம் - அதற்கான ஏற்பாடுகளுக்காக ஆனந்தனின் யாழ் வருகை... என்று, எங்கள் நட்பு குடும்ப உறவாக வளர்ந்து கொண்டே வந்தது.

எங்கள் குடும்பத்தில் நான் ஒரே பிள்ளை. சில வேளைகளில், அந்தத் தனிமை எங்கள் குடும்பத்தை வாட்டியதுண்டு. குறிப்பாக, என் தாயார் திருமதி முகையதீன் பிச்சை லைலாவுக்கு, ஆனந்தனின் நட்பும் குடும்ப உறவும் பெரும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. ஆனந்தனை மற்றொரு மகனாகவே நேசித்தார்.

அன்றைய காலகட்டத்தில் இருந்த தமிழ் - முஸ்லிம் உறவுகள், பரஸ்பரம் இருந்த புரிந்துணர்வுகளுக்கு ஓர் அடையாளமாகவே எங்கள் நட்பும் உறவும் விளங்கியது. அது இன்றுவரை தொடர்கிறது. இன்று எனது ஆருயிர் நண்பன் ஆனந்தனின் இனிய நினைவுகளில் மூழ்கியிருக்கிறேன். ஆனால், அடுத்த தலைமுறைக்கும் இது தொடருமா? என்ற ஆதங்கம் - ஏக்கப் பெருமூச்சு, என்னை அறியாமலே எனது நெஞ்சத்தை வாட்டுகிறது.

- ராஜகோபால்

இயல்பாகவே, ஆனந்தன் விவேகி; கெட்டிக்காரன். ஒரு 'கிறிமினல்' லோயராக பிரகாசித்திருக்க வேண்டியவன். அவனுடைய வாத்தத்திறமையும் எடுத்தாண்டு வலியுறுத்தும் ஆற்றலும் சில சந்தர்ப்பங்களில் அவனை, ஒரு ஜி.ஜி. பொன்னம்பலமாக என்னைக் கற்பனை செய்து பார்க்க வைத்ததுண்டு. தொடர்ந்தும் அவன் சட்டத்துறையில் ஈடுபட்டிருந்தால் அவன் நிச்சயமாகவே பிரகாசித்திருப்பான். ஆனால், அந்தத் தொழிலை அவன் மனதார வெறுத்தான். "பணம்" என்ற, ஒரே தேடலுக்காக யார் யாருடையவோ - தேவையில்லாத பிரச்சினைகளையும் தலையில் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு அலைவதை அவன் விரும்பவில்லை.

பல்கலைக் கழகத்தில் 1962ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பகாலம் என்று ஞாபகம். "பாக்கு நீரிணையை நீந்தப் போகிறேன்" என்று ஒருநாள் திடீரென்று என்னிடம் கூறினான். முதல் முறையாக என்னிடம்தான் அதைக் கூறுவதாகவும் கூறினான். இதை மிகவும் அடக்கமாக, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்வதற்காக என்னை நீங்கள் மன்னிக்கவேண்டும். "என்னுடைய நண்பன் ஒருவன் ஒரு சாதனையை நிலைநாட்டப் போகிறானே" என்று, எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது. எந்த விதத்திலும் அவனுக்கு உதவுவது என்று தீர்மானித்துவிட்டேன். என்னிடம் கூறியதுபோல, ஏனைய நண்பர்களிடமும் தனது கருத்தை வெளியிட்டான். ஆனால், அவர்களுள் பலர் அதை ஸீரியலாக எடுக்காத போது அவனின் இலட்சியத்துக்கு உறுதுணையாக நின்றேன்.

பாக்கு நீரிணையை நீந்திக் கடப்பதற்கான பயிற்சிகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கினான். தொடர்ந்து பலவாரங்கள், மாதங்கள் கடுமையான பயிற்சிகளில் ஈடுபட்டான். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தின் மைதானத்தில் நடுங்கும் குளிரில் இரவு சாமம் வரையிலும் நானும் கூடவே இருப்பேன். அவன் நின்று பயிற்சிகளில் ஈடுபடும்போது அந்தக் கடும் குளிரில் எத்தனை இரவுகள் அவன் பக்கத்தில் நின்றுருப்பேன்! அந்த நாட்களினை... இன்று நினைத்தாலும் மகிழ்ச்சியாகவே இருக்கிறது.

சில வேளைகளில் தொடர்ந்து விடியும்வரை பயிற்சிகளில் ஈடுபடுவான். இதனால், மறுநாள் எங்களுக்கு விரிவுரைகளுக்குப் போக முடியாமற்போய் விடும்! அதனால், பல சந்தர்ப்பங்களில் விரிவுரையாளர்களின் எரிச்சல்களையும் கோபத்தையும் வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டதும் உண்டு!

1963ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் என்று நினைக்கிறேன். பாக்கு நீரிணையை நீந்திக் கடப்பதற்கான திகதி, அண்மித்தது. நண்பர்களும் நானுமாக வல்வெட்டித் துறைக்குப் புறப்பட்டோம். குறிப்பாக, தெற்கிலிருந்து வந்த சிங்களமாணவ நண்பர்கள் அனேகர் மிகவும் உற்சாகத்தோடு அந்தப் பிரயாணத்தில் கலந்து கொண்டார்கள். ஆனந்தன் அடையப்போகும் அந்தச் சாதனையை "ஓர் இலங்கையனின் சாதனை" என்று எண்ணி மகிழ்ந்தார்கள்.

- ராஜகோபால்

மார்ச் மாதம் 20 ஆந் தேதி! வல்வெட்டித்துறை சங்க இலாகாவுக்குச் சமீபமாக இருந்த கடலில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் வாழ்த்துக்கூற ஆனந்தனின் நீச்சற் சாதனையோடு உலக சாதனைக்கான “கின்னஸ்” புத்தகம் திறந்து கொண்டது! அவனது அந்த நீச்சற் பயணத்தின் போது, நண்பர்களோடு நானும் கூடவே இருந்தேன். ஒரு வள்ளம், எங்களையும் சுமந்து சென்றது.

வல்வெட்டித் துறையில் தொடங்கிய வீரவரவேற்பு - விழாக்கள், நாடு முழுவதும் தொடர்ந்தது. வெகுஜனத் தொடர்புச் சாதனங்கள் புகழாரம் சூட்டி மகிழ்ந்தன. யாழ் முஸ்லிம்கள், பிரமாண்டமான ஊர்வலத்தையும் ஜின்னா மைதானத்தில் பெரும் வரவேற்பு விழாவையும் நடத்தினர்.

பல்கலைக்கழகத்தில், ஏற்கெனவே ஆனந்தன் ஒரு ஹீரோ! அதுவும், “ஆழிக்குமரனாகிய பிறகு ஒரே ஹீரோ அவன்தான்”! அவனை அடைவதற்கு கன்னியர் பலர் போட்டி போட்டதில் வியப்பில்லை. குறிப்பாக, இந்தியத் தமிழ்ப்பெண்மணி, ஒருவரும் சிங்களப் பெண்மணி ஒருவரும் அவனைக் கைப்பிடிக்கப் போராடினார்கள் என்றே கூறுவேன். இறுதியில், 1967 ஆம் ஆண்டில் அவருடைய அகன்ற தேசியப் பார்வைக்கு ஒரு குறியீடாக, சிங்களப் பெண்மணியைக் காதல் திருமணம் செய்து கொண்டார். இரண்டு ஆண்மக்கள். ஒருவரைத் தமிழ்மொழியிலும் மற்றவரைச் சிங்களமொழியிலும் கற்கவைக்க விரும்பினான். ஆனால், இருவரும், பொதுவில் ஆங்கிலமொழியில் பாண்டித்தியம் பெறவும், தன்னைப் போலவே தன் பிள்ளைகளும் விளையாட்டுத் துறையில் சாதனைகளை நிலைநாட்டவேண்டும் என்று விரும்பினான்.

எங்கள் சர்வ கலாசாலை வாழ்க்கையை மறக்கவே முடியாது! அதுவும் ஆனந்தனின் நட்பு, எனது வாழ்க்கையின் இயல்பான தன்மையையே மாற்றியது! அவனுடைய “வீர ஆளுமை” என்னைப் பாதித்திருக்கிறது! அதேபோல, எனது நட்பும் அவனது வாழ்க்கையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

பல்கலைக்கழகத்தில் குழப்படி செய்து குறும்புத் தனம் செய்யும் கூட்டத் தினருக்கும் அவன்தான் தலைவன்! அந்தக் குறும்புத்தனம் புரியும் “நேக்கிங்” கூட, மனிதாபிமான அடிப்படையில்தான் உயர்ந்து விளங்கும். தலைக்கனம் - செருக்கு - கர்வம் - பெருமை என்ற, ‘சிக்கல்களை’ அள்ளித் தலையில் வைத்துக் கொண்டு நுழையும் மேல்தட்டு வர்க்கங்களின் உயர்வுச் சிக்கல்களுக்கு உகந்த சிகிச்சை அளித்துக் குணப்படுத்தியவன் ஆனந்தன்.

ஆடுவான், பாடுவான், விவாத அரங்குகளில் முழுங்குவான், விளையாட்டில் வீரன், தமிழ்ச் சங்கத்திற்குத் துணைத் தலைவன். பொதுவாகச் சொன்னால், அவன் ஒரு ஆல்றவுண்டர்!” அவன் ஈடுபட்ட எல்லாத் துறைகளிலும் பிரகாசித்தான். சட்டத்துறையில் மட்டும் அவன் பிரகாசிக்கவில்லை. காரணம், அவனது இயல்புக்கு அது ஒத்துவரவில்லை. அதில் காலூண்ட அவன் விரும்பவில்லை.

ஓய்வு பெற்ற உயர்நீதிமன்ற நீதியரசரும் தற்போதைய மேல் மாகாணசபை கவர்ணராகவும் விளங்குகின்ற சர்வானந்தா அவர்களின்கீழ், அப்போது, சில காலம் சட்டத்தரணியாக இருந்தான். ஆயினும், அதில் அவனால் நீடிக்க முடியவில்லை. சுதந்திரமாக வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டான். அதில் நிறைய சம்பாதித்தான். ஆனால், சம்பாதித்ததைத் தக்கவைக்கத்தான் அவனுக்குத் தெரியவில்லை! அதனால், வியாபாரத்திலும் அவனால் நிலைக்க முடியவில்லை! அதற்குக் காரணம், இயல்பாகவே அவனிடத்தில் 'பிஸ்னஸ்மென்ட்' இருந்ததில்லை. எதைச் செய்தாலும் அதில் லாப, நஷ்டக் கணக்குப் பார்க்கும் "செட்டித் தனம்" அவனிடத்தில் இருந்ததில்லை. மாறாக, எதையும் இதயத்தால் பார்க்கும் இயல் புள்ளவனாக இருந்தான். அந்த இதயத்தை - பலஹீனமாக நினைத்து, "செட்டித் தனம்" காட்டியவர்களை நினைத்துச் சிரித்துக் கொள்ளுவான். அதனால், வியாபாரம் அவனுக்கு ஒத்துவரவேயில்லை.

"எங்கிருந்தோ வந்தான்! இடைச்சாதி நான் என்றான்! இங்கிவனை நான் பெறவே என்னதவம் செய்துவிட்டேன்... நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லாசிரியனுமாய், பண்பிலே தெய்வமாய், பார்வையிலே சேவகனாய்... இங்கிவனை நான் பெறவே என்னதவம் செய்துவிட்டேன்..." என்று, பாரதி தன் கண்ணனைப் பாடினானே! அவன்தான் என் ஆனந்தன்!

மூன்று மொழிகளும் அவனுக்குத் தண்ணிப்பட்டபாடு! "மொழி ஒரு கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சாதனம் மாத்திரம்தான், அதற்குமேல், எந்தமொழிக்கும் எந்தத் தெய்வீகத் தன்மையும் கிடையாது" என்ற, கருத்தில் திட்டவாட்டமாகவே உடன் பாடு கொண்டிருந்தான். அதே வேளை, தமிழின் தொன்மையிலும், இனிமையிலும் அதன் பெருமையிலும் தன்னைத் திளைக்க வைத்தான். யாசீர் அறபாத்தின் "பி.எல்.ஓ" வைப்போல், தானும், ஒரு "ரி.எல்.ஓ"வை அமைப்பதற்கும் அவன் நினைத்ததுண்டு! ஆயினும், அவனது "சாதனை உலகம்", அதனை நிறைவேற்ற விடவில்லை!

1978இல் கிழக்கில் பயங்கரச் சூறாவளி ஏற்பட்டது. அழிவுகள் பயங்கரமாக இருந்தன. அப்போது, நான் சம்மாந் துறையில் திருமணமாகி அம்பாறை இலங்கை வங்கி முகாமையாளராக இருந்த காலம் அது. பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு நிவாரணப் பொருட்களைக் கொண்டுவந்து அவன் உதவிய அந்தச் சந்தர்ப்பம் இன்னும் என் மனதில் பசுமையாகவே தெரிகிறது.

சென்தோமஸ் கல்லூரி மாணவன் - கௌரவமான குடும்பம் - அதுவும், படித்த உயர் உத்தியோகஸ்தர்களைக் கொண்ட குடும்பம் - தகப்பனார் எஞ்ஜினியர் - தான் ஒரு சட்டத்தரணி - உலக சாதனை வீரன், மனைவியோ சமூகவியல் பட்டதாரி - இந்தப் பெருமைகள் எல்லாம் அவனுக்குத் தூசு! எந்தவிதமான கர்வமும் கொள்ளாமல், ஆரோடும் பழகுவான்." "Very Simple" என் பார்களே அப்படிப்பட்டவன்!

பாக்கு நீரிணையில் தொடங்கி, ஆங்கிலக் கால்வாயில் நீந்த இறங்குகின்ற வரையில் அவனுடைய சகல சாதனைகளுக்கும், எனது உற்சாகமான ஒத்

துழைப்பும், ஆத்மாவின் தேடலும், பிரார்த்தனையும் கூடவே இருந்திருக்கிறது. அவனது வாழ்விலும் தாழ்விலும் இரண்டறக் கலந்திருக்கிறேன். அதுபோல, எனது வாழ்விலும் தாழ்விலும் இரண்டறக் கலந்திருக்கிறான்.

ஆங்கிலக் கால்வாயில் நீந்த இறங்குவதற்கு முதல், அவன் இங்கிலாந்தி லிருந்து எனக்கு எழுதியிருந்த அந்த இறுதிக் கடிதத்தில்.

“..... வாழ்க்கையில் முதல்தடவையாக இப்போது தான் கொஞ்சம் திடுக் கிட்டிருக்கிறேன். அதற்குக் காரணம், தென்துருவத்தையும் மிஞ்சிவிடும் பொல் லாத கடும்குளிர்! இதுதான் எனது முதல் எதிரியாக இருக்கிறது! அதைத் தவிர வேறு எதுவுமே இல்லை!....” என்று, எழுதியிருந்த வரிகள், என்னையும் ஒரு கணம், சிந்திக்கவைத்தது!

ஆனந்தன், எப்போதுமே எடுக்கும் “திடீர் முடிவுகளுக்கு,” முடிவான ஒருமுடிவை, ஆங்கிலக் கால்வாய் தேடிவிடுமோ...? என்ற, அச்சம், என்னை ஒரு கணம் கவ்வியதுண்டு! ஆயினும், அவன் தானே ஆனந்தன்! அதற்கு மேல் என்ன இருக்கிறது? ‘அதுதானே அவன்!’ என்று, எனக்குள் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டேன்.

“நீச்சல் வீரனுக்கு எந்தக் கடலுமே ஒன்றுதான்” என்று, அவன் கூறு வான்.” ஆங்கிலக் கால்வாயில் அவன் போதிய பயிற்சியைப் பெற்றிருக்க வில்லை” என்ற, கருத்தையே, “கால நிலையைப்பற்றி அவன் கருத்தில் எடுக்க வில்லை” என்ற, கூற்றைப்பற்றியோ அவன் யோசித்திருக்க மாட்டான் என்று, நான் நினைக்கவே இல்லை!

தன்னம்பிக்கையின் அதி உச்சத்தில் வாழ்ந்தவன். “செய்வேன் அல்லது செத்துமடிவேன்” என்பதுதான் அவன் லட்சியம்! அது, ஆங்கிலக் கால்வாயில் சங்கமமாயிற்று அவ்வளவுதான்!

உலக சாதனைகளின் “கின்னஸ்” பதிவேடுகளில், பல்வேறு வகையான பகிடி - நையாண்டி, வேடிக்கை - வினோதச் சாதனைகளெல்லாம் நிறைய உண்டு. ஆனால், அவற்றையெல்லாம் முறியடிப்பதற்கு ஆனந்தன், விரும்ப வில்லை! உடல் வலிமைக்கும், உள்ளத்தின் மகிழ்ச்சிக்கும், பொறுமைக்கும் சவாலாக விளங்கிய சாதனைகளுக்குச் சவால் விடுக்கவே ஆனந்தன் விரும்பி னான். அவற்றையே தெரிவுசெய்தான். அதிலேயே சாதனைகளை நிலை நாட்டினான்.

முதல்தடவையாக, வல்வெட்டித் துறையிலிருந்து, இந்தியக் கரைக்கு நீந்திச் சென்ற போது அவனுக்கு வயது பதினெட்டு. பல்கலைக் கழக மாணவன். அதன் பின்பு, தனது முப்பதாவது வயதில். சட்டத்துறையில் சாதனை நிலை நாட்டு வதை விட்டுவிட்டு. தலைமன்னாரிலிருந்து, தனுஷ்கோடிக்கு நீந்திச் சென்று திரும்பி வந்து உலக சாதனையை நிலைநாட்டினான். 52 மணித்தியாலங்கள் தொடர்ச்சியாக நீந்தி, இந்த இருவழி நீந்தும் முயற்சியில் இன்று வரை யாருமே ஈடுபடவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைமன்னாரிலிருந்து, தனுஷ்கோடிக்கு நீந்திச் சென்ற “இருவழி நீச்சல் பயணம்” தான் ஆனந்தனின் முதலாவது “கின்னஸ்” சாதனையாகும். பதினெட்டு வயதில், பாக்கு நீரிணையை நீந்திக் கடந்து, “ஆழிக்குமரனாக” “சமுத்திரராஜனாக” மகுடம் சூட்டப்பட்டபோது, அவனது சாதனையை ஏற்றுக்கொள்ளும் பாக்கியத்தை “கின்னஸ்” புத்தகம் பெற்றுக் கொள்ள வில்லை! ஆயினும், அதன் பின்னர் “கின்னஸ் ஏடு” அவனுக்காக திறந்தே கிடந்தது.

அடுக்கடுக்காக, ஆகக்கூடிய, உலக சாதனைகளை நிலைநாட்டி “கின்னஸ்” ஏட்டுக்கே கீர்த்தியைத் தேடித் தந்தான். அத்தோடு, பெற்ற தாய்க்கும் பிறங்க பொன்னாட்டிற்கும் புகழ் தேடித் தந்தான்.

அடுத்த சாதனை, கொழும்பில் விகாரமாதேவிப் பூங்காவில் 1979 மே மாதத்தில் ஆரம்பமாகியது. பூங்காவைச் சுற்றித் தொடர்ந்து சைக்கிளில் ஆனந்தன் ஓடிக் கொண்டிருந்தான். இன, மத, மொழி பேதங்களை மறந்த மக்கள், ஆனந்தனுக்கு வாழ்த்துக் கூறி மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரித்தனர். நிற்காமல், தொடர்ந்து 1487 மைல்களை 187 மணித்தியாலங்களில் ஓடி முடித்தான். இரண்டாவது தடவையாக கின்னஸ் ஏடு, ஆனந்தனுக்காகத் திறந்துகொண்டது.

“என்னதான் உடல்வாகோ...?” என்று ஆனந்தனின் உடலமைப்பை நினைத்து நான் பிரமித்ததுண்டு! ஆனால், அந்த உடம்பின் உள்ளே இருந்த, வைராக்கியத்திற்கு திகராக ஒரு மனிதனை இதுவரையில் சந்தித்ததே இல்லை! அதேவேளை அவனது இளகிய இதயத்துக்கு ஈடாக, இன்னொரு இதயத்தை நான் சந்தித்ததுமில்லை!

கோபக்காரன்! அதேசமயம், பொல்லாத குறும்புக்காரன்! அநீதியைக் கண்டு குமுறும் ஆவேசக்காரன்!.... ஆக மொத்தத்தில் அவன் - நவரசங் களுக்கும் நாயகன்! ஆயினும் அவனில், எங்கும் எதிலும் சத்திய ஆவேசமே மேலோங்கி நின்றது!!

மீண்டும் மூன்றாவது தடவையாக கின்னஸ் ஏடு தன்பக்கங்களைத் திறந்து கொண்டது! ஆழிக்குமரனை, கின்னஸ், “ஆட்டக்கார வீரனாக” அணைத்துக் கொண்டது.

மீண்டும் நான்காவது தடவையாக, 1979 டிசம்பரில் “கின்னஸ்” திறந்து கொண்டது! விகாரமாதேவிப் பூங்காவில், விசேடமாக அமைக்கப்பட்ட மேடையில், Bale Punching - கைகளால் பந்து ஒன்றுக்குத் தொடர்ந்து 136 மணித்தியாலங்கள் குத்துவிட்டு உலக சாதனையை நிலைநாட்டினான்.

ஆனந்தனை நான் புரிந்துவைத்திருந்தேன். அதுபோல அவனும் என்னைப் புரிந்து வைத்திருந்தான். அதனால் எங்கள் நட்பு, நட்புக்கு இலக்கணமாகவே இருந்தது. ஆனால், பலருக்கு ஆனந்தனைப் புரிந்து கொள்வது பெரும் சிரமமாக இருந்தது. அவர்களில் பலர் இதை என்னிடம் வாய்விட்டே கூறியதுண்டு. ஆனால், மற்றவர்களைப் புரிந்து கொள்வதிலும் அவர்களுக்கு உதவுவதிலும் ஆனந்தனுக்கு எந்தச் சிரமமுமே இருந்ததில்லை.

- ராஜகோபால்

ஆனந்தனின் பழக்க வழக்கங்கள் மிகவும் புனிதமானது. அவன் மது வைத் தொட்டதில்லை. புகை பிடித்ததில்லை. வேறு எந்தக் கெட்ட பழக்கமும் அவனிடத்தில் இருந்ததில்லை. ஆனால், ஒரு வயதில், குறும்புத்தனமும் சுட்டித் தனமும் அவனிடமிருந்தது. காலப்போக்கில், அவன் ஒரு கர்மபோதியாக மாறிக் கொண்டிருந்தான்.

1980 மே பதினைந்தில், மீண்டும் ஒருமுறை ஐந்தாவது தடவையாக “கின்னஸ்” ஏடு திறந்து கொண்டது.

இரண்டே இரண்டு நிமிடங்களுக்கிடையில் 165 தடவைகள் ‘இருந்து எழுந்து’ Sit-Ups (a gymnastic record) சாதனையை நிலைநாட்டினான்.

130 றாத்தல் எடைகொண்ட இரும்பு வளையங்களைத் தோளில் சுமந்தபடி 4 நிமிடம் 24 வினாடிகளில் 195 தடவைகள் “அமர்ந்து எழுந்து” சாதனையை நிலைநாட்டினான்.

அதே இரும்பு வளையங்களை (130 றாத்தல்) தோளில் சுமந்தபடி ஆறு நிமிடங்கள் ஒற்றைக் காலில் நின்று சாதித்தான்.

ஐந்து ஸ்பிரிங்குகளைக் கொண்ட உடற்பயிற்சிக் கருவியை 29 தடவைகள் இழுத்து சாதனையை நிலைநாட்டினான்.

ஒரே நாளில், (சமகாலத்தில்) நான்கு உலக சாதனைகளை 5 மணித் தியாலயங்களுக்கிடையில் நிலைநாட்டி கின்னஸ் புத்தகத்தில் உலக சாதனையை நிலைநாட்டி வைத்திருக்கும் ஒரேயொரு மாவீரன், ஆனந்தன் மாத்திரம்தான்! நாடும், நம் சமூகங்களும் நிச்சயம் பெருமைப்படலாம்.

மீண்டும் 1980 டிசம்பரில் “கின்னஸ்” ஏடு தன்னை விரித்துக்கொண்டது. High Kicks - 9100 தடவைகள், “உயரப் பாய்ந்துதைத்து” உலக சாதனையை நிலைநாட்டினான்.

1981 ஆகஸ்டில், நிற்காமல், தொடர்ந்து 296 மைல்களை 159 மணித் தியாலங்களில் நடந்து முடித்து, மற்றுமொரு சாதனையை நிலைநாட்டினான்.

1981 ஆகஸ்டில் இன்னொரு சாதனை! ஏற்கெனவே, 72 மணித்தியாலங்கள் தண்ணீரில் மிதந்து சாதனை நிலைநாட்டிய அமரிக்க வீரனை முறியடிப் பதற்காக தென்னிந்தியாவின் அண்ணா நீச்சல்குளத்தில் “மிதக்க” இறங்கினான். 72 மணித்தியாலமும் 5 நிமிடங்களும் நீந்தி மிதந்து உலக சாதனையை நிலை நாட்டினான். ஆயினும், விடாப்பிடியாக, மீண்டும் நீந்தினான். ஆயினும், டாக்டர்களின் ஆலோசனையின் பேரில் 80 மணித்தியாலங்கள் நீந்தி மிதந்து அந்தச் சாதனையை நிறுத்திக்கொண்டான்.

1983 ஜனவரி முதலாம் திகதி, அதிகாலை 1.29 மணிக்கு, கின்னஸ் தாய், தன் தலைமகனை மீண்டும் ஒருதடவை ஆரத்தமுவி அணைத்துக்கொண்டாள்.

- ராஜகோபால்

1982 டிசம்பர் 31ஆம் திகதி இரவு 9.30 மணிக்கு, யாழ் நகர் திறந்த வெளி அரங்கிலுள்ள மண்டபத்தில் ஆனந்தன் தன் சாதனையை ஆரம்பித்தான். இரவு 12 மணி கடந்து, 1983 புதுவருடம் பிறந்து கொண்டிருந்தது. அரங்கில் சனங்கள் நிரம்பி வழிந்தனர். கொழும்பு, யாழ் பொதுஸ்தாபனங்களின் முக்கியஸ்தர்கள் நடுவர்களாகக் கடமையாற்றினர்.

22 அவுண்ஸ் நிறையுள்ள “பிலியட்” தடிசை, கையினால் மேலும் கீழுமாக உயர்த்தியும் கீழே கொண்டுவந்தும் இயக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

இரண்டுமணித்தியாலமும், 29 நிமிடங்களும் 2520 தடவைகள் பிலியட் தடியை ஒற்றைக்கையினால் மேலும் கீழும் உயர்த்தி சாதனையை நிலைநாட்டினான். யாழ் மண்ணில் அவன் நிகழ்த்திய கடைசிச் சாதனை அதுதான்.

பல்கலைக்கழகத்தில் அவனும் நானும் பண்ணிய சேட்டைகள் - அட்டகாசங்கள் - செய்த ஆரவாரங்கள் ஒன்றா, இரண்டா? ஆனால், நாம் பின்பு எப்படி மாறி விட்டோம்! குறிப்பாக அவன், எப்படி மாறிவிட்டான்? அதை, நான் முன்பும் குறிப்பிட்டேன்! அவன் ஒரு யோகியானான்!

ஆனந்தனைப் போலவே பிள்ளைகள் இருவரும் விளையாட்டுத் துறையிலும் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்டிருக்கிறார்கள். மூத்தவன் ரஜன், அமெரிக்காவில் ‘எம்எஸ்ஸி’ படிப்பை முடித்துவிட்டு, தாயாரையும் அழைத்து தன்னுடன் வைத்திருக்கிறார். இளையவன் ராஜேசும் அமெரிக்காவில் படிக்கிறார். அங்குப் படிக்கப்போன முதல் வருஷமே Diving Champion ஆக வந்திருக்கிறார். 1996 ஒலிம்பிக் போட்டியில் அமெரிக்கப் பயிற்சியுடன் இலங்கைக்காக Divingல் பங்குபற்றும் முயற்சியில், பயிற்சி எடுக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார். முதலைக் குட்டிக்கு நீந்தக் கற்றுக் கொடுக்கவா வேண்டும்?

என் ஆனந்தன் எனக்குக் கடைசியாக எழுதிய அந்தக் கடிதமும், C. Raymond Beran என்பவர் எழுதி, லண்டன், ATHENA INTERNATIONAL பதிப்பகத்தாரால் வெளியிடப்பட்ட “WHAT IS A FRIEND?” என்ற, அவன் அனுப்பிய அழகிய சிறிய புத்தகம், என்னைப்பற்றிய அவனது, நினைவின் ஆழத்தை என்றும் பதியவைத்தது!

அந்தப் புத்தகத்தின் உள்ளட்டையில், “My dear friend Jaleel” என்று, விளித்து VS “Kumar Anandan” என்று ஆங்கிலத்திலும், தமிழில் “ஆழிக்குமரன் ஆனந்தன்” என்றும் ஒப்பமிட்டிருந்தான்.

அந்தப் புத்தகத்தின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் நட்பின் வரைவிலக்கணத்துக்கான அந்த அடைமொழிகளுக்குக் கீழே கோடிட்டு அடையாளப்படுத்தி, ஒப்பங்களிட்டிருந்தான். புத்தகத்தின் கடைசிப் பக்கத்தில் ஓர் ஓவியம்! மரக்கிளை ஒன்றுக்குப் பின்னால் பூரண நிலவொன்று எழுகின்றது போன்ற ஒரு காட்சி! அதில், “Jaleel” என்று தொடங்கி “you are all this and more one of the Best things to happen to me in this life is your friendship” அவனது கைஎழுத்துக்களில் எழுதி ஒப்பமிட்டிருந்தான். அவன் கடைசியாக எனக்கு எழுதியிருந்த அந்த வரிகளில் என்றும் நான் அவனைக் காண்பேன்!

- ராஜகோபால்

ஒரு நண்பனை இளமைக் கால நினைவுகள்

வல்வெட்டித்துறை என்ற வீரமண்ணில் பிறந்து, அந்த மண்ணுக்குப் பெருமை சேர்த்துக் கொடுக்கும் மைந்தனாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மற்றொருவர் டாக்டர் எஸ்.ஏ. இராஜேந்திரன். பிஎச்டி பட்டம் பெற்ற இவருக்கும், தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்துக்கும் நெருங்கிய 'உறவு' உண்டு. ஆனந்தனுடன் அவருக்குள்ள நெருக்கமான இளமைக் கால நினைவுகளை எழுதி அனுப்பும்படி அவருக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தேன். பத்திரிகையில் தொடராக எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது, அவருடைய சிங்கப்பூர் முகவரியைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. புத்தகமாக்கும் வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தபோது, அவருடைய சிங்கப்பூர் முகவரி கிடைத்தது.

புத்தக வேலையை முடியும் நேரத்தில், லண்டனுக்குப் படிக்க வந்த அவர்தம் மகன் மூலமாக எனக்கு ஒரு 'ஒலிநாடா'வை அனுப்பி வைத்திருந்தார். அதில் ஆனந்தனின் நினைவுகளை இரேமீட்டிருந்தார்.

அவரது இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து வெளியான நினைவுத் துளிகளை அந்த 'ஒலிநாடா'வில் கேட்டு எவ்விதமான மாற்றமும் செய்யாமல், அப்படியே வரிக்கு வரி தந்துள்ளேன்.

இதோ, ஆனந்தனின் நண்பன் இராஜேந்திரன் உங்களோடு மனம் விட்டுப் பேசுகிறார்.

“ராஜகோபால் - தொடராக எழுதிய 'ஆழிக்குமரன்' விஷயங்களைப் படித்தேன். பல விடயங்கள் விபரமாக எழுதப்பட்டுள்ளன. எனது நண்பன் ஆனந்தனைப் பற்றிப் பல விடயங்களைக் கூறலாம். ஆயினும், தொடர் கட்டுரையில் வராத சில விஷயங்களையே சொல்ல விரும்புகிறேன். இவற்றை அவரைப் பற்றிய நூலில் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். முக்கியமாக இந்தத் தொடரில், ஆனந்தன் ஒரு பிடிவாதக்காரர், தான் நினைத்ததையே செய்வார், மற்றவர்களுடைய ஆலோசனைகளுக்கு அவ்வளவு மதிப்புக் கொடுக்கமாட்டார் என்ற மாதிரியாக எழுதப் பட்டிருந்தது. ஆனந்தன் ஒரு பிடிவாதக்காரர்தான். அவரிடம் அப்படி ஒரு பிடிவாதம் இருந்திருக்காவிட்டால், சாதனைகளைச் செய்கிற மனோ வலிமை இருந்திருக்க மாட்டாது. ஆனாலும், அவர் உண்மை நிலைக்கு மதிப்புக் கொடுக்கக் கூடியவர் என்பதற்கு அவரும் நானும் சம்பந்தப்பட்ட இரு விடயங்களை இங்குக் கூற விரும்புகிறேன்.

ஒன்று 1963ஆம் ஆண்டு நடந்தது. தை மாதம் என்று எண்ணுகிறேன். அதாவது, ஆனந்தன் என்ற சாதனை வீரனைப்பற்றி யாருக்குமே தெரியாத காலத்தில் இந்த முதல் நிகழ்ச்சி நடந்தது.

நீச்சலில் சாதனை செய்யப்போகிறேன் என்று கூறி என் ஒத்துழைப்பைக் கேட்ட நேரம் அது.

ஒருநாள்— பயிற்சிக்காகப் பருத்தித்துறையிலிருந்து வல்வெட்டித் துறைவரை நீந்தவேண்டுமென்று கூறினார். நானும் அவரும் வல்வெட்டித் துறையிலிருந்து பருத்தித்துறைக்குப் பஸ்ஸிலே சென்றோம். அவர் பருத்தித்துறையிலிருந்து நீந்தத் தொடங்க, நான் கடற்கரையோரமாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது கடல் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. அலைகள் வேகமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தன. அது நீந்துவதற்கு ஏற்ற காலநிலை இல்லை. இருந்தபோதிலும் அவர் நீந்தத் தொடங்கினார். நானும் கடற்கரையோரமாக ஆனந்தனைக் கவனித்த படி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தேன்.

‘இம்பிலிட்டி என்ற இடத்துக்கு வந்தபோது அங்குக் கரையில் நின்ற மீனவர்கள் தூரத்திலே கடலில் ஒரு ‘தலை’ தெரிவதைக் கண்ணுற்று, யாரோ கடலில் இறந்துவிட்டார்கள் என்று எண்ணி கட்டுமரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு கடலில் போனார்கள். இந்தத் தலை காணப்பட்ட இடத்துக்குப் போனபோதுதான் நீச்சல் பயிற்சிக்காக ஒரு இளைஞர் நீந்துகிறார் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டார்கள். அந்த மீனவர்கள் ஆனந்தனுக்கு ஏச்சுக் கொடுத்தார்கள். இந்த மாதிரி ‘அலை’ உள்ள இடத்தில் நீந்தக்கூடாது என்று சொன்னார்கள். ஆனந்தன் கேட்டால்தானே! அவர்கள் கரைக்கு வந்து அவரது நண்பன்தான் நான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு, என்னை ஏசினார்கள். “நீ என்ன சாகிறதைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கப் போறாயா?” என்று கேட்டார்கள். ஆனால், ஆனந்தனின் நீச்சல் கெட்டித்தனம் எனக்குத் தெரியும். அதனால், அப்படி ஒன்றும் நடக்கமாட்டாது என்று அவர்களிடம் சொல்லிவிட்டு நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தேன்.

திரும்ப ‘திக்கம்’ என்ற இடத்திற்கு வந்தபோது அங்கு நின்ற மீனவர்களும் ஒரே பேச்சு! இப்படி அவர்கள் சொல்வதைப் பார்த்து எனக்கு ஒரே யோசனை. தற்செயலாக ஆனந்தனுக்கு ஏதாவது நடந்துவிடுமோ என்ற பயம் வேறு. உடனே அவர் நீந்துகிற இடத்துக்குக் கட்டுமரத்தில் போய், மிகவும் கட்டாயப்படுத்தி, பயிற்சியை அன்று விடத்தான் வேண்டுமென்று கூறினேன். அப்படி நான் கூறியதை ஏற்றுக்கொண்டு, ஆனந்தன் அன்றைய பயிற்சியைக் கைவிட்டார். இது ஆரம்ப காலத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சி.

ஆனந்தனுக்கும் எனக்கும் உள்ள உறவில், என் மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்து விட்ட இன்னொரு சம்பவம்.

ஆனந்தன் பல விதமான சாதனைகள் புரிந்த போதிலும், தமிழ் மக்களுடைய போராட்டத்திலே ஆனந்தனின் பங்கு ஒன்றும் இல்லையா என்று சிலர் நினைக்கலாம். அவருடைய பங்கும் இருந்திருக்கிறது என்பதைச் சொல்வதில் நண்பன் என்ற முறையில் பெருமைப்படுகிறேன்.

ஆரம்ப காலத்தில் ராணுவ அடக்குமுறை வல்வெட்டித்துறையில் கட்டவிழ்த்து விட்டபோது பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்காக ஆனந்தன் ஈடுபட்ட ஒரு போராட்டத்தை இப்போது கூறுகிறேன்.

1965 ஆம் ஆண்டு.

வல்வெட்டித்துறை வேம்படி அருகே, சாலையோரமாக நடந்து கொண்டிருந்த வேலும்மயிலும் அவர்களை ராணுவ ஜீப்பொன்று அடித்துக் கொன்றது. அந்த ஜீப் சாரதியோ, அல்லது அதில் இருந்த சிப்பாய்களோ அதைப்பற்றி அலட்சியம் செய்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்கள். இதனால், வல்வை மக்கள் கொதித்து எழுந்தனர். அடுத்த நாள் வேலும்மயிலும் அவர்களது இறுதிக்கிரியை நடந்தது. அந்த இறுதிக் கிரியையில் மக்கள் வெள்ளம் கரை புரண்டது. ஊறணியில் இறுதிக்கிரியைகள் முடிந்த பின்னர், வல்வை மக்கள் அனைவரும் சில இளைஞர்கள் தலைமையில், ராணுவத்துக்கு எதிராக எதிர்ப்பைக் காட்டும் நோக்கமாக அமைதியான முறையில் ஊறணியில் இருந்து ராணுவ முகாம் அமைந்த ஊர்க்காட்டுப் பகுதி நோக்கி ராணுவத்துக்கு எதிரான கோஷங்கள் எழுதப்பட்ட அட்டைகளைத் தாங்கிக்கொண்டு அமைதியாகச் சென்றோம். அந்த ஊர்வலத்தில் ஆனந்தனும் பங்குபற்றினார். அப்போது, நெடிய காட்டடியில் வைத்து எங்கள் ஊர்வலத்தைப் பொலிஸார் தடுத்து நிறுத்தினார்கள். நாங்கள் பொலிஸாருடன் கதைத்து வல்வைச் சந்திவரை ஊர்வலமாகச் சென்றோம். வல்வெட்டித்துறைச் சந்தியில் ஒரு கூட்டத்தை நடாத்தினோம். ராணுவ அடக்குமுறையைக் கண்டித்து, அக்கூட்டத்தில் பலரும் கண்டனக்குரல் எழுப்பினர். அதனைத் தொடர்ந்து, ஆனந்தன் உட்பட சில இளைஞர்கள் பின் ஒருநாள் வேலும்மயிலும் டும்பத்தினர்க்கு நிவாரணம் வழங்கவேண்டுமென்றும், இது போன்ற கோர நிகழ்ச்சிகள் வல்வையில் நடக்கக் கூடாது என்றும் அரசு உத்தரவாதம் அளிக்க வேண்டுமென்று கோரி சாகும்வரை உண்ணாவிரதத்தை ஆரம்பித்தனர். இப்படியே மூன்று நாள் வரை உண்ணாவிரதம் நடந்தது. அப்பொழுது நான் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். விடுமுறையில் ஊருக்குச் சென்றிருந்தேன். உண்ணாவிரதத்தில் நான் பங்குபற்றவில்லை. ஆனால், இந்த உண்ணாவிரதம் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் பங்குபற்றி, வெளியில் இருந்து அலுவல்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். இப்படியாகப் பலரையும் சென்று பேச்சுக்கள் நடாத்திய பின்னர், ஒரு அரசாங்கக் குழுவொன்று உண்ணாவிரதம் இருந்தவர்களைச் சந்தித்துப் பேசியது. இந்தக் குழுவில் யாழ் அரசாங்க அதிபர், பருத்தித்துறை டி.ஆர்.ஓ, வல்வெட்டித்துறை இராணுவப் பொறுப்பதிகாரி, பொலிஸ் அதிபர், பருத்தித்துறை எம்.பி. ஆகியோர் அங்கம் வகித்தனர். தாம் அரசுடன் பேசி கோரிக்கை சம்பந்தமாக நடவடிக்கை எடுப்பதாகவும், உண்ணாவிரதத்தைக் கைவிடும்படியும் கேட்டுக்கொண்டனர். அந்த நேரத்தில் அவர்கள் அப்படிக்கூறியது அப்போது சரியாகப் பட்டது. "உறுதிமொழி தருகிறார்கள்; உண்ணா விரதத்தைக் கைவிடுவது நல்லது" என்று முடிவு எடுக்கப்பட்டது.

ஆனால்—

ஆனந்தன் மட்டும் இந்தச் சமயத்தில்தான் கோரிக்கை நிறைவேறும்வரை சாகும்வரை உண்ணாவிரதத்தை அனுஷ்டிக்கப்போவதாகக் கூறினார். நாங்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. நானும், நண்பர்கள் ஹரிந்திரன், சந்திரலிங்கம்,

அரசரத்தினம் (இராணுவம் கொன்றுவிட்டது) ஆகியோர் “உண்ணாவிரதத்தைக் கைவிடவேண்டும்” என்று கூறியதன் பேரில், ஆனந்தன் சாகும்வரை உண்ணா விரதத்தைக் கைவிட்டார்.

அன்று மட்டும் அவர் பிடிவாதமாக இருந்திருந்தால், சாகும் வரை அதனைச் செய்திருப்பார். திலீபனுக்கு முன்பே அந்தச் சாதனையைப் படைத்திருப்பார். அதன்மூலம் தமிழினத்தின் எதிர்காலம் வேறுமாதிரி மாறியிருக்குமோ தெரியாது. ஏன் இதனைக் கூறுகிறேன் என்றால், ஆனந்தனும் தமிழினத்தின் போராட்டத்தில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தார் என்ற உண்மையை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்பதற்காகவே! அதேபோல் தனது பிடிவாதத்தையும் ஒரு எல்லைக்குள்ள்தான் வைத்திருந்தார் என்பதையும் நன்றாக இவை காட்டுகின்றன அல்லவா!

ஆனந்தன் ஆங்கிலக் கால்வாயை நீந்த முயற்சித்தபோது பக்கத்திலே நான் இருக்கவில்லையே என்று மன வருத்தப்படுகிறேன். நான் இருந்திருந்தால், அவரது உடல் நிலையைப் பார்த்து, காலநிலையைப் பார்த்து கட்டாயப்படுத்தி அவரை நீச்சலிலிருந்து நிறுத்தியிருக்க முடியும் என்று நினைக்கிறேன். அப்படிச் செய்திருந்தால், இதுவரை ஆங்கிலக் கால்வாய்ச் சாதனையை முறியடித்திருப்பார்.

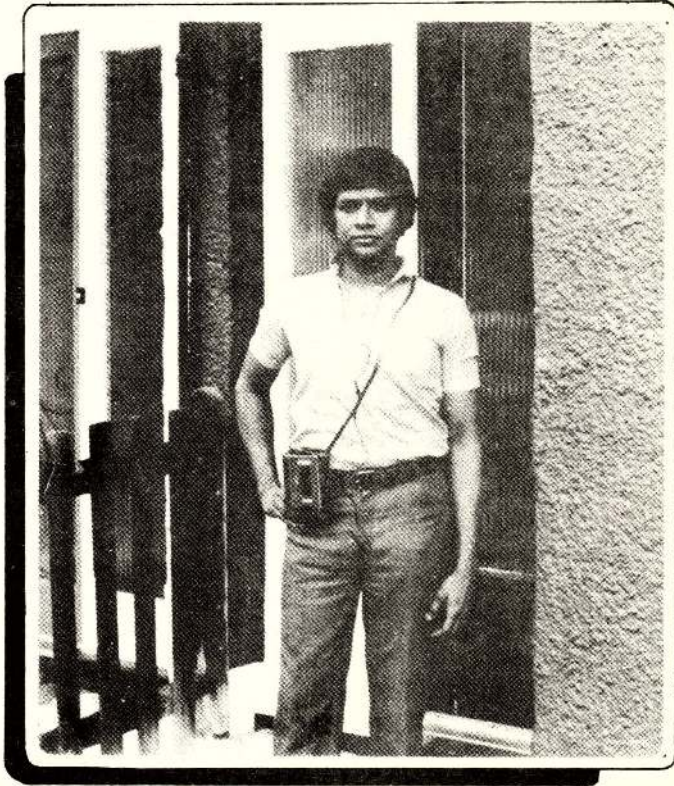
ஆனந்தனது சாதனைகளைப்பற்றி “திருப்தியா?” என்று என்னிடம் கேட்டால், “இல்லை” என்றுதான் பதில் சொல்வேன். அவர் எவ்வளவோ சாதனைகளைச் சாதித்திருக்கிறார். ஆனால், என்னைப் பொறுத்தவரையில் “திருப்தி இல்லை” என்றுதான் கூறுவேன். ஏனென்றால் அவர் சாதித்த சாதனைகள் அவருடைய உடல் வலுவையும், மனோ வலுவையும் கொண்டதான் சாதிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், ஆனந்தனைப் பொறுத்தவரையில் இவை இரண்டையும் தவிர அவரிடம் இருந்த அறிவுத் திறனையும் பாவித்து இந்தச் சாதனைகளைப் புரிந்திருக்கலாம். அறிவுத்திறன் என்கிறபோது அவர் பட்டம் பெற்ற சட்டத்துறையிலோ, பின்பாக ஈடுபட்டிருந்த வியாபாரத் துறையிலோ அந்த அறிவுத்திறனைச் செலுத்தியிருந்தால், பல சாதனைகளைப் படைத்திருக்கலாம். அவர் இந்த மாதிரி “கின்னஸ்” புத்தகத்தில் வரக்கூடிய சாதனைகளைச் செய்திருந்தாலும், அவற்றிலும் அறிவுத் திறனைப் பயன்படுத்தி நன்றாகச் செய்திருக்க முடியுமென்றே நான் நினைக்கிறேன். இதற்காக அவர் செய்த சாதனைகளைக் குறைத்து மதிப்பிடுகிறேன் என்று எண்ணிவிடவேண்டாம்!

நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்றால், ஒரு “சர்க்கலில்” வித்தை காட்டுகிறவர் தனது உடல்திறன், மனத்திறன் ஆகியவற்றையே பயன்படுத்தி வெற்றி காண்கிறார். ஆனால், இப்போது “டேவிட் கொற்ற பீல்ட்” செய்யும் சாதனைகளைப் பாருங்கள்! அதில் மானோதிடன் மட்டுமல்ல, அறிவுத் திறனும்ல்லவா சேர்ந்திருக்கிறது. இப்படியான அறிவுத் திறனையும் பாவித்து சாதனைகள் செய்யக் கூடிய திறமை ஆனந்தனிடம் இருந்தது. இது நன்கு பயன்படுத்தப்படவில்லையென்பதே எனக்கு வருத்தமாகவுள்ளது.

ஆங்கிலக் கால்வாய்ச் சாதனையை மட்டும் அவர் சாதித்து முடித்திருந்தால், அறிவுத்திறன் சம்பந்தப்பட்ட சாதனைக்குப் போயிருப்பார். ஏனென்றால், சிறு வயதிலேயே ஆங்கிலக் கால்வாயை நீந்தவேண்டுமென்ற அந்த எண்ணம், அந்தச்

சாதனையைப் படைக்க வேண்டுமென்ற வைராக்கியம் அவர் மனத்தில் பதிந்து விட்டது என்றே எண்ணுகிறேன்.

நான் இனிய நண்பனை இழந்துவிட்டேன்! மிகவும் திறமையான ஒரு மகனை வல்வையும், தமிழ் மக்களும் இழந்துவிட்டனர்!

ஆழிக்குமரன் வாழ்

ஆழிதழ் உலகை வெல்ல
ஆழியார் ஆளி போல
ஆழியுள் கலந்துப் போகும்
ஆறதாம் அதனில் நீந்தும்
ஆழியாம் பெயரை பெற்றோன்
ஆற்றலை என்ன வென்பேன்!
ஆழியே சிறிதாய் ஆகும்
அடர்வினைப் புகழோன் நீயே!

விந்தைசெய் உன்றன் ஆற்றல்
வினைந்திட்பம் என்னே! வையம்
சிந்தனை செய்யு மாறு
செயலூக்கம் காட்டி வென்ற
செந்தமிழ்ச் சுடரே! அந்த
ஆங்கிலக் கால்வா யாலே
நொந்தனை நொந்தோம் வைய
நொற்றிடும் தமிழ் ரெல்லாம்

வீங்குதோள் ஆழி மன்னா
வியப்பாலும் வியப்பே, விஞ்சி
ஓங்கும்உன் மனத்திட் பத்தால்
ஊக்கத்தால் உறுதி யாலே
ஆங்கிலக் கால்வாய் நீந்தி
ஆடலேறே செல்லும் போதில்
தாங்கினை துன்பச் சாவை
தமிழர்கள் தவித்தோம் ஐயா!

வறியவன் பெற்ற செல்வம்
வாரியில் தொலைந்த தைப்போல்
அறிவுடைச் செல்வன் பெற்ற
ஆக்கங்கள் அழிந்த தைப்போல்
நெறியுளார் பெற்ற தீய
நீங்காத பழியி னைப்போல்
செறிவுடை ஆழி நீயோ
செத்தனை வருந்து கின்றோம்.

தனிப்பெரும் தமிழீழத்தில்
தவஆழிக் குமாரா னந்தா
கனித்தோப்பாய் வாழ்வாய் என்றே
கருதினோம், இன்றோ நீதான்,
பனிபடர் கால்வாய் உள்ளே
பட்டனை, உன்றன் நாமம்
இனிவரும் சந்த திக்கே!
இருந்தமிழ் அறமாய் வாழி!

பெருங்கவிக்கோ
வா.மு. சேதுராமன்

1

2

3

4

5

- ராஜகோபால்

வெள்ளைக் கடலழகி விழுங்க நினைத்தாளே!

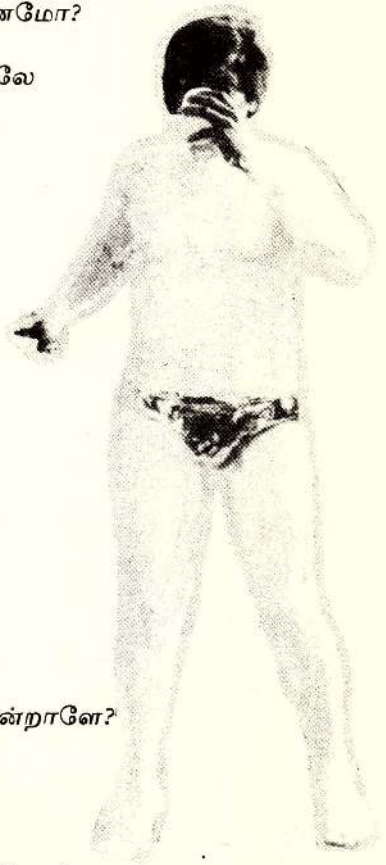
—ஈழமேகம் பக்கீர்த்தம்பி

கலையரசே ஆனந்தா கண்மணியே உன்னுடலைக்
கலையாய்ச் சிலைவடித்துக் காட்டுமோ இவ்வுலகம்...?
தங்கச் சிலைவடித்துத் தரணியுனைப் பாராட்டி
வெற்றிவிழாக் கொண்டாட விரும்பாத காரணமோ?
சீமை மகளால் சிலைவைத்துப் பூசிக்க
எண்ணியோ உன்னுயிரை எமனாரும் ஆழியிலே
மூழ்கி யெடுத்து முடிவில்லா விண்ணுக்கு
ஏந்திப் பறக்க எண்ணி யிருந்தாரோ?

ஏழுபெருஞ் சாதனையை ஈழத்து மண்சார்பில்
வாழவைத்த ஆழிமகன் மாண்டகதை கேட்டு
உலகம் அழுகிறது உயர்ந்த கலைமன்னன்
ஆழிக் குமரன் ஆனந்தன் தன்னுயிரை
ஆங்கிலக் காய்வாய் அபகரித்துக் கொள்ளையிட
துணிந்த புதுமை துயரைக் கொடுக்கிறதே
ஆழி மகளையவ் வாழியே மூழ்கடித்த
ஊழ்விதியை நொந்து உலகம் அழுகிறதே!

சட்டக் கலையினிலும் தன்னிகரில் மன்னவனை
தொட்ட முயற்சிகளைத் துணிந்து புரிபவனை
விட்டகுறை என்னப்பா? வீறுகொண்ட அவ்வாழி
எமனாக மாறி எங்கள் கலையரசு
ஆனந்த நென்னும் அன்புச் சுரங்கமதை
அமரவீ ரமைச்சர் தன்னுடைய மைத்துனரை
முக்கனிபால் போன்ற மூன்றுபிள்ளை தாயும்
கைதலைமேல் வைத்துஅழக் கடலன்னை கொன்றாளே?

கலையுலக முன்னையினிக் காணுமோ ராசாவே!
எமனார் பதிவேட்டில் ஏறிவிட்ட ஆனந்தா!
கின்னஸ் பதிவேடும் கிடைக்குமோ அவ்வுலகில்?
கண்டுறவு கொண்டோரின் கதையும் முடிந்ததுவோ?
வெள்ளைக் கடலழகி விழுங்க நினைத்தாளே
ஆனந்த நென்று அகிலமெலாங் கூடி
ஓப்பாரி வைத்து உலகம் புரண்டாலும்
தப்பித் திரும்பிவரத் தாமுமோ ஆனந்தா?

- ராஜகோபால்

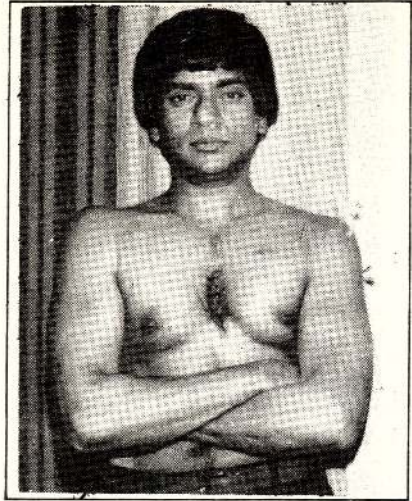
ஓ...

ஆங்கிலக்

கால்வாயே...

“இங்கு
என்னைத் தழுவிய
வீரன் ஆனந்தன்
அங்கு—
உண்ணைத் தழுவ
இடங்கொடாதே”
என்று பாக்கு நீரிணை
வேண்டுகோள்
விடுத்ததோ
அதன் முடிவுதான்
பயங்கரமோ?

—நயினை - குலம்

ஆழ்ந்துவிட்டானாம்
ஆனந்தன்
அப்பட்டமான பொய்
ஆடிக்களைத்த களைப்பாம்
இல்லை.... களிப்பு!
கங்கையொன்று
கங்கையிலே
ஆழ்ந்திடுமா?
ஆழியொன்று
ஆழியிலே
ஆழ்ந்திடுமா?
ஆழியதன் அமைதியிலே
அலையோசைத் தாலாட்டில்
அயர்ந்து உறங்கிவிட்டான்
ஆழிக்குமரன் ஆனந்தன்!

— ந. குமரகுருபரன்

ஆங்கிலக், கால்வாய் யன்னை யுனைக் குளிப்பாட்டி
ஆடை அணிவித்து அலங்கரிக்க அழைத்தாளோ தன்
அங்கமெனும் ஆழிதனில் ஆசையுடன் நீராட்டி - நீள்
அலை நடுவே ஆரத்தி அமுதுண்ணைத் தந்தாளோ - வீர
சிங்கமுனைச் சீராட்டி சீர்கல்வி தானூட்டிச்
சிறப்பிக்க வோதானோ சீக்கிரமா யழைத்திட்டாள்?
தங்க நிகர் தனயன் உனைத் தன் மடியில் கிடத்திவிட்டு
தாலாட்டுப் பாடிடவோ நீயறங்க லானாயோ?

இரா-இராஜேஸ்வரன்

- ராஜகோபால்

ஒரே பார்வையில்....

தமிழ் ஈழமண்ணுக்கு உலக அரங்கில் புகழ்தேடித் தந்த வீர மகாபுருஷன் அனந்தன் ஈட்டிய “கின்னஸ்” உலக சாதனைகளை ஒரே பார்வையில் இங்கே தந்துள்ளேன்.

- இலங்கையையும், இந்தியாவையும் பிரிக்கும் பாக்கு நீரிணையை அங்கு மிங்குமாக ஒரே முறையில் நீந்திக் கடந்து உலகசாதனையை நிலை நாட்டினான். தலைமன்னாரிலிருந்து தனுஷ்கோடிக்கும், தனுஷ்கோடியிலிருந்து தலைமன்னாருக்கும் ஏப்ரல் 1976ஆம் ஆண்டு நாட்டிய இச்சாதனையின்போது, அவருடன் இருவழிப் பயணத்திலும் கூடவே இருந்தேன்.
- 187 மணி நேரம் இடைவிடாது தொடர்ந்து 1487 மைல்கள் சைக்கிள் ஓட்டிய உலகசாதனை மே மாதம் 1979ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் நிகழ்த்தப்பட்டது.
- கொழும்பில் 136 மணி நேரம் ‘போல் பஞ்சிங்’ உலக சாதனை - டிசம்பர் 1979ஆம் ஆண்டில்.
- ஒற்றைக்காலில் 33 மணி நேரம் நின்று உலகசாதனை மே 1980இல் கொழும்பில் நிகழ்த்தினார்.
- இருநிமிட நேரத்தில் நூற்று அறுபத்தைந்து தடவை இருந்து எழும்பிய மற்றொரு சாதனையை ஒற்றைக்கால் சாதனைக்கு முன்பாகச் செய்தது ஒரு சாதனையல்லவா?
- High Kicks என்ற உலர் சாதனையை 9100 தடவை டிசம்பர் 1980இல் கொழும்பில் நிகழ்த்தினார்.
- சென்னை அண்ணா நீச்சல் தடாகத்தில், தொடர்ந்து எண்பது மணி நேரம் தவளையைப் போல ‘வாழ்ந்து’ தமிழக மண்ணிலும் ஒரு உலக சாதனையை 1981ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதத்தில் நிலைநாட்டினார்.

மேற்சொன்ன ஏழு உலக சாதனைகளும் கின்னஸ் புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆனால், அவர் இருபதுக்கு மேற்பட்ட உலக சாதனைகளை நிலைநாட்ட முயன்றிருக்கிறார். அந்தச் சாதனைகள் கின்னஸ் புத்தகத்தில் இடம் பெறாவிட்டாலும், மக்கள் இதயங்களில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. அவரது மற்றைய சில சாதனைகள் வருமாறு:-

- டிசம்பர் 1978இல் டுவிஸ்ட் நடனம் - 128 மணி நேரம்.
- எழுபது நாத்தல் எடையுள்ள இரும்பை 2,000 தடவை கீழேயிருந்து மேலே தூக்கியது.
- சென்னை அண்ணா நீச்சல் தடாகத்தில் நிகழ்த்திய உலகசாதனையை அடுத்து 1981 ஆகஸ்ட் மாதத்தில் தமிழக மண்ணில் அனந்தன் மற்றொரு உலக சாதனையை நிகழ்த்த முயன்றார். சென்னை வீதிகளில் 149 மணி நேரம் தொடர்ந்து நடந்த ஆழிக்குமரன் மயக்கமாக ஆஸ் பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டார்.

- ராஜகோபால்

- யாழ்ப்பாண மண்ணில் 1983ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 1ஆம் திகதி 22 அவுன்ஸ் பிலியட் தடியை 2520 தடவை உயர்த்துகிற மயிர்க்கூச் செறியும் சாதனையொன்றை நிகழ்த்தினார்.
- நூற்று முப்பது றாத்தல் எடையுள்ள இரும்பைத் தோளில் காவிக்கொண்டு ஒற்றைக் காலில் நிற்கின்ற சாதனை.

ஒன்றா இரண்டா? எத்தனை சாதனைகளை உலக சாதனைகளாக்க தன் வாழ்வை அர்ப்பணித்த வீரன் அவன்.

இந்தச் சாதனைகள் யெல்லாம் செய்வதற்கு அவன் தன் உடலைப் பலவித சோதனைகளுக்குள்ளாக்கியிருக்கின்றான். சாதனையொன்றை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னால், பல மணி நேரம் அவன் உணவு உட்கொள்வதில்லை. இதே போன்று இன்னும் பல விரதங்களை அவன் அனுஷ்டித்திருக்கிறான். சாதனைக்கு முன்

னாலும் சோதனை. சாதனையின்போதும் சோதனை. சாதனைக்குப் பின்னாலும் சோதனை. அவன்தான் ஆனந்தன்!

சாதனை என்றால் ஒரு அங்குலம் கூட விட்டுக்கொடுக்க மாட்டான் ஆனந்தன் என்பதற்கு ஒரு உதாரணம்:

பதினெட்டு வயதில் அவனது முதலாவது சாதனை வல்வெட்டித்துறை மண்ணில் ஆரம்பமாகி, இந்தியாவின் கோடிக்கரையில் முடிந்ததல்லவா. அப்போது ஆனந்தன் கோடிக்கரைக்குக் கால் அளவு தண்ணீருக்கு வந்துவிட்டார். வீரனின் வெற்றியைக் கண்டு பூரித்துப்போன இளைஞர்கள் கோடிக்கரையிலிருந்து தண்ணீருக்குள் பாய்ந்தோடி ஆனந்தனைத் தூக்கிவர முயன்றார்கள். ஆனந்தன் தன்னைத் தொட விடவில்லை. சாதனை முற்றுப்பெற வேண்டுமென்பதே அவர் நிபந்தனை. கோடிக்கரை மண்ணில் அவர் கால் புதைந்த பின்னர்தான் தன்னைத் தாக்குவதற்கு அனுமதித்தார்.

- ராஜகோபால்

காலத்தை வென்றவர்

கலைமேவு மீழும் தமிழ்மான வீரம்
கனலாகி வந்த மரபு;
அலைமேல் தவழ்ந்து கடலாண்ட தீரம்
ஆழிக் குமரன் இயல்பு!

மனிதாபி மானம் மிகுதொண்டன்; இன்னல்
மண்மீது நீக்க விழைவான்!
இனிதான பேச்சு, இயல்பான நட்பு,
எவருக்கும் அன்பு பொழிவான்!

வினையாற்று, வெற்றி தனைச்சூடு, இன்றேல்
விகுவாழ்வை யென்று பகர்வான்!
மனஆற்றல் மிக்க பணிவான வீரம்!
மண்கண்ட வெற்றி சிலவோ?

படித்திட்ட பள்ளி சென்தோமஸ், சட்டப்
படிப்பில்நற் பட்டம் பெற்றான்
எடுத்திட்ட செய்கை முடிக்கின்ற ஆற்றல்,
எழும்இன்னல் கண்டு துவளான்!

பாக்குநீ ரிணையைப் பதினெட்டு வயதில்
பாங்குற நீந்திய வீரன்;
ஊக்கமும் உழைப்பும் உயரிய நோக்கும்
உடைகர்ம யோகியித் தீரன்!

நாற்றெண்பத் தேழு மணிசைக்கிள் ஓடல்,
'குவிஸ்ட்' டாட்டம் கூடத் தொடர்ந்து
நாற்றெண்ப தாகும் மணிஆடல் என்று
நிலம்போற்ற வென்று வளர்ந்தான்!

உயரப்பாய்ந் துதைத்தல் ஓய்வின்றி நடத்தல்
ஒருமுன்று நாட்களாய்க் குளத்தில்
அயர்வின்றி நீந்தி மிதந்தாடல் என்று
அரியசா தனைபல புரிந்தான்!

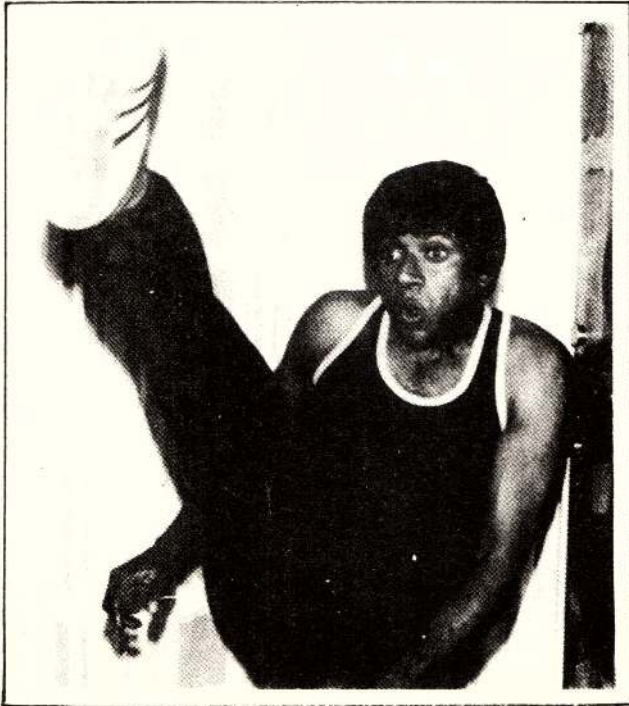
- ராஜகோபால்

குளிர்மிக்க ஆழி ஆங்கிலக் கால்வாய்
குதித்தான்! முன் நீந்தி முடிக்கும்
வழியில்பின் வந்த விதியறிந் தானா
வழுவிலாத் திறல்மிகு வீரன்!

அலைமோதும் ஆழி ஆனந்தன் ஆற்றல்
அணைத்தோங்கி வெற்றி முழங்கும்!
நிலமீது கண்ட புகழ்கொண்ட வீரம்
நிலையான வெற்றி யளிக்கும்!

புவிபோற்று 'கின்னஸ்' புகழ்நூலில் வெற்றி
பலகண்டு தன்னைப் பதித்தான்!
கவிபோற்றும் ஆழிக் குமரன் ஆனந்தன்
காலத்தை வென்று நிலைத்தான்!

— கவிஞர் க. கணேசலிங்கம்

- ராஜகோபால்

கிழி கிழிநீர் கிழிநீர்

இன்னும் இன்னும்
 என்று
 'கின்னஸ்' கேட்ட
 வெற்றி முத்தங்களை
 அதன்
 கன்னத்தில் பதித்த
 ஆனந்தன்....
 கடலிலும் வாழ்கிறான்
 இந்த நூலின்
 காகிதங்களிலும் வாழ்கிறான்!
 அலைகளை,
 வாக்கியங்களாக்கிக்
 கடல்
 அவனை வருணித்தால்
 எழுத்துக்களை
 அலைகளாக்கி - இக்காகிதங்கள்
 அவன் புகழ் பாடுகின்றன
 நட்பு
 நிறம் மங்காத பூக்களாய்
 நம்மைச்
 சிலிர்க்க வைக்கிறது
 ஆசிரியர்...
 ஆனந்தன் மரணத்தையும்
 வாழ வைத்திருக்கிறார்.

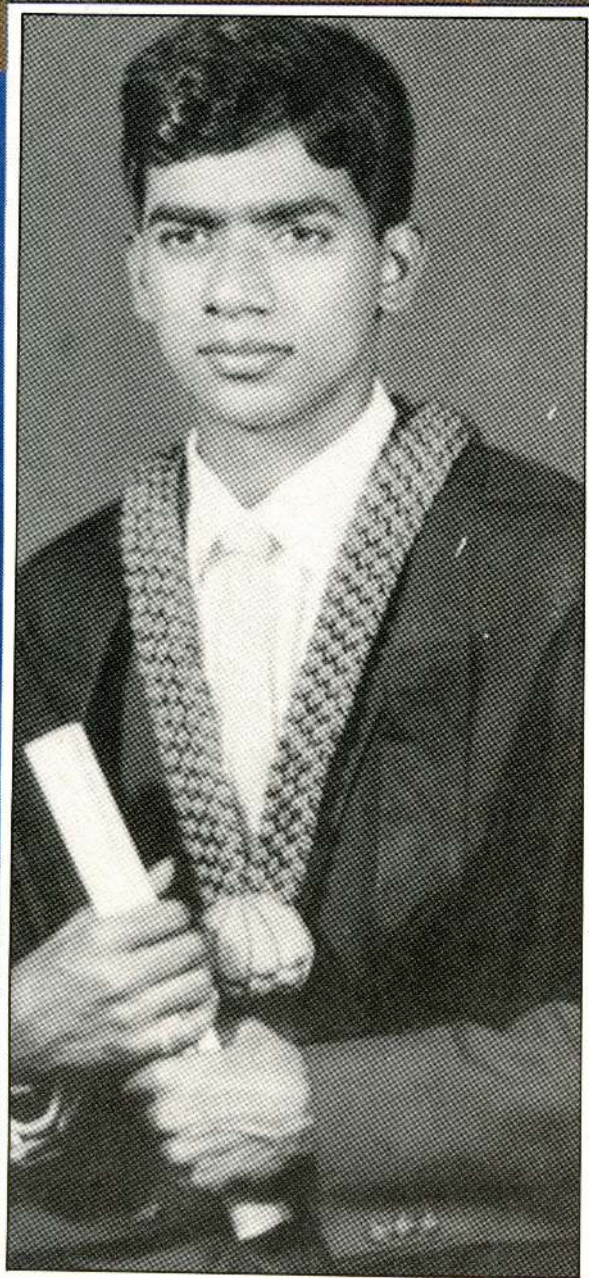
- தமிழன்பன்

- ராஜகோபால்

ஆழ்க்குமரன்

ராஜகோபால்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavannaham.org